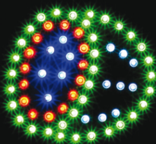
crime scene 53

George Arion

PROFESIONISTUL

Premiul **Uniunii Scriitorilor din România** pe anul 1985

PROFESIONISTUL

George Arion
Profesionistul

CRIME SCENE PUBLISHING
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@crime-scene.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77
www.tritonic.ro; www.revistaflacara.ro;

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION

www.librariaflacara.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION, GEORGE
PROFESIONISTUL/ George Arion;
București: Crime Scene Publishing, 2011
ISBN 978-973-7900-86-9

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HRIB
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 40/ noiembrie 2011
Bun de tipar: noiembrie 2011
Tipar FED PRINT
Tipărit în România

George Arion

Profesionistul

ediția a IV-a

crime scene
53

GEORGE ARION s-a născut în 5 aprilie 1946 la Tecuci. Absolvent al Facultății de Limba și Literatura Română din București – 1970. PDG al S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Președintele Fundației „Premiile Flacăra", președintele Romanian Crime Writers Club.

CĂRȚI

Poezie: Copiii lăsați singuri – 1979, Editura „Scrisul românesc"; **Amintiri din cetatea nimănui** – 1983, Editura „Cartea românească"; **Traversarea** – 1997, Editura Fundației „Premiile Flacăra". Versuri pentru copii – **Uite cine nu vorbește** – 1997, Editura Flacăra. **Critică literară: Alexandru Philippide sau drama unicității** – 1981, eseu, Editura Eminescu. A semnat în **Flacăra** cronici literare.. Din 2006 susține o rubrică de prezentare a cărților polițiste în ediția de duminică a **Jurnalului național**. **Proză: Atac în bibliotecă** – 1983, Editura Eminescu, reeditări în 1993 la Editura Flacăra și în 2008 la Crime Scene Publishing; **Profesionistul** – 1985, Editura Eminescu; **Trucaj** – 1986, Editura „Albatros"; **Pe ce picior dansați?** – 1990, Editura Eminescu; **Crimele din Barintown** – 1995, Editura Flacăra; **Nesfârșita zi de ieri** – 1997, Editura Flacăra, reeditare sub titlul **Șah la rege** în 2008 la Editura Tritonic; **Detectiv fără voie** (integrala Andrei Mladin) – 2001, Editura All, reeditare 2008, Crime Scene Publishing; **Cameleonul** – 2001, Editura Fundației Pro, reeditare 2009, Crime Scene Publishing; **Anchetele unui detectiv singur** – 2003, Editura Fundației „Premiile Flacăra"; **Spioni în arșiță** – 2003, Editura Fundației „Premiile Flacăra"; **Necuratul din Colga** – 2004, Editura Fundației „Premiile Flacăra", reeditare 2010, Crime Scene Publishing; Crime sofisticate – 2009, Crime Scene Publishing.

PUBLICISTICĂ

Interviuri – 1979, Editura Eminescu; **Interviuri II** – 1982, Editura Eminescu; **Dialogul continuă** – 1988, Editura „Albatros";

Viața sub un președinte de regat – 1997, Editura Flacăra; **O istorie a societății românești contemporane în interviuri** (1975-1999) – 1999, Editura Fundației „Premiile Flacăra". Reeditare în 2005, incluzând și interviuri din perioada 2000-2005; **Liniște! Corupții lucrează pentru noi** – 2003.

FILM

Scenarii la filmele **Enigmele se explică în zori** – 1989, regia Aurel Miheleș și **Atac în bibliotecă** – 1992, regia Mircea Drăgan.

TELEVIZIUNE

Scenariu la serialul polițist **Detectiv fără voie** (zece episoade realizate la Televiziunea română) – 2001, regia Silviu Jicman.

OPERĂ

Autor al libretului operei **În labirint** – muzica Liana Alexandra. Opera a fost montată la Timișoara și a fost prezentată în 1988 în cadrul Festivalului „George Enescu".

TEATRU

Autograf – monolog dramatic, 150 de spectacole la Teatrul Național București; **Scena crimei** – 2003, Editura Fundației „Premiile Flacăra" – (piesă polițistă transmisă la Radio România în 2009); montată pe scena Teatrului Valah din Giurgiu.

VERS ȘI MUZICĂ

CD-ul **Soldat căzut din iubire** – 2009; versuri – George Arion; muzica și interpretarea – Eugen Cristea.

PREMII, DISTINCȚII

Premiul revistei **Amfiteatru** – 1970; Premiul revistei **Flacăra** – 1982; de trei ori Premiul Uniunii Scriitorilor (1985, 1995) – pentru romanele **Profesionistul** și **Crimele din Barintown**), și pentru **O istorie a societății românești contemporane în interviuri** – 1999; Premiul Consiliului Ziariștilor pentru Interviuri – 1987; Premiul Consiliului Ziariștilor pentru cronici sportive – 1988; Premiul revistei **Tomis** – 1994; Premiul Ministerului de Interne pentru cărțile sale polițiste – 1999 și 2003. Membru al Uniunii Scriitorilor din România. Cetățean de onoare al orașului Tecuci.

1

– Stai! Mâinile sus!

Smuls din puţinele gânduri care mă bântuie la această oră de seară, mă supun maşinal ordinului. Chiar dacă am o privire cu o rază medie de acţiune, tot observ cum în faţa mea un lungan de aproape doi metri, îmbrăcat într-un trenci zdrenţuit, ud leoarcă, îndreaptă spre mine un pistol cu capse. Câţiva trecători care au văzut scena pufnesc în râs. Sincer să fiu, au şi de ce! Dar nu recunosc asta decât în forul meu intim. Care, chiar dacă nu e la fel de impunător ca Forul lui Traian, merită totuşi respect.

– Ce vă hliziţi? îi reped eu şi-mi vâr în grabă mâinile în buzunare, ca şi cum mi-aş căuta ţigările. Puţini oameni de pe planetă au în clipa de faţă o atitudine mai nonşalantă.

Dar vlăjganul din faţa mea nu se astâmpără. Scoate de la brâu o trâmbiţă, suflă în ea, o pune la loc şi îmi arată un cuţit. Când îi văd lama tocită mă apucă şi pe mine râsul.

– Vă omor pe toţi! strigă lunganul.

Mă uit mai bine la el. Nu pare să aibă nici 30 de ani. Faţa îi este plină de coşuri, iar firele de păr de pe obraz sunt rare şi de o culoare brun roşcată. Pe trenciul pe care-l poartă, cu greu ai putea găsi două petice de-acelaşi fel. Sub parpalac se zăreşte un costum ponosit şi demodat.

Încă nu pricep ce hram poartă individul, dar mi s-a făcut lehamite de tot bâlciul şi dau să trec mai departe.

În clipa în care fac primul pas, pistolul lunganului păcăne şi pe ţeava lui ies câteva scântei anemice. Sunt atât de enervat din cu totul şi cu totul alte pricini, încât nu mai am chef de noi motive de supărare. Îmi vine să-l iau pe imbecil de guler şi să-l vâr în prima rigolă.

Când să-mi pun planul în aplicare, o voce de lângă mine susură:

– Lasă-l în pace! Nu vezi că-i ţicnit?

Mă întorc şi, pentru prima oară de când mă aflu în târgul ăsta prăpădit, simt că, la întrebarea filozofului dacă viaţa merită să fie trăită, răspunsul meu ar fi afirmativ. La numai câţiva centimetri de bombeurile mele se înalţă cea mai sculpturală blondă pe care am văzut-o în viaţa mea. Cineva a migălit îndelung ca să-i aşeze formele exact aşa cum trebuie să le aibă o fată care vrea să-i înnebunească pe bărbaţi numai dacă le aruncă o privire. Ce mai încolo şi-ncoace, are un corp diplomatic! Poartă o pelerină roşie, iar în picioruşe nişte cizmulițe de cauciuc de aceeaşi culoare. Într-o mână ţine o poşetă minusculă, în cealaltă o umbrelă transparentă. Prin ea i se zăreşte faţa albă în mijlocul căreia se înalţă un năsuc nostim.

– Hei, exclam eu, plăcut impresionat. De unde-ai răsărit? Ai din partea mea nota 10 la impresia artistică. Doar la o companie de asigurări am mai văzut fete atât de frumoase. N-am citit însă nicăieri că în oraşul ăsta s-ar ţine finala concursului pentru Miss Univers. De altfel, din moment ce exişti, nu văd ce rost ar mai avea să vină şi celelalte pretendente la titlu. Dacă ar sta acasă, şi-ar economisi timpul şi banii.

Între timp, lunganul şi-a pus pistolul într-un ham de piele fixat sub trenci. Un surâs blând îi luminează faţa când suflă iar din goarnă. Sunetele sunt stridente, dar lui puţin îi pasă. Dacă l-ar întreba cineva ce-a făcut cu câteva clipe mai înainte, sunt sigur că nu şi-ar aduce aminte

decât vag. Se îndepărtează în viteză călărind un cal imaginar.

– Da, da, zic eu uitându-mă cum păşeşte de-a dreptul prin bălţi, doar ştiam de mult că în fiecare târg există un nebun, o femeie fatală şi un dur. Trebuie să înţeleg că pe primii doi i-am întâlnit.

– Nu-ţi doresc să dai ochii cu al treilea, şopoteşte ea la fel de leneş, încât mi se face brusc somn şi ştiu exact şi ce pernă mi-aş dori pentru o astfel de ocazie. Dacă tot te-am salvat de la moarte, ţi-ai putea dovedi recunoştinţa oferindu-mi ceva de băut.

– Bănuiesc că nu te-ar aranja o citronadă, bombăn eu, gândindu-mă la diurna pe care o am.

– Mă tem că nu.

Oftez şi zic:

– Uneori sunt foarte maleabil şi ductil. Unde mergem?

2

Dar ce, fraţilor? Aţi crezut c-am mierlit-o?[1]

E drept că prăpastiile noastre n-au ajuns încă într-un asemenea stadiu de civilizaţie încât să fie căptuşite cu saltele relaxa pentru cei care sunt aruncaţi în ele. Însă, cu un dram de noroc, mai poţi să nu faci o inspecţie definitivă pe lumea cealaltă.

Două luni am stat în spital şi zău dacă aveam prea multe porţiuni din trup rămase neacoperite de ghipsuri şi bandaje. Dacă ştiam însă ce mă aşteaptă în continuare, mă vâram în ipsos cât mai adânc, ca să nu mă găsească doctorii când ar fi vrut să mă scoată din el. Se pare că n-am reuşit să le fac o impresie prea bună din moment ce-au vrut să se descotorosească de mine cât mai repede. Dacă stau şi mă gândesc, cam aveau dreptate. Cum să le pară agreabilă prezenţa mea dacă într-o dimineaţă, când mă credeam singur în rezervă şi mi-era urât, m-am apucat să cânt uşurel un cântec auzit în sala de aşteptare a unei gări şi care începea cam aşa:

Ce bine e să ai către amiază
O ladă cu berică Radeberg
Din care să îţi torni, fără emfază,
Să pari curat precum un iceberg!

Întâmplarea a făcut ca, în ziua respectivă, vizita de dimineaţă să fie condusă chiar de către directorul spi-

1 – În romanul precedent, *Atac în bibliotecă*, Andrei Mladin a căzut cu mașina într-o prăpastie.

talului, un bătrânel care auzea prea bine pentru vârsta lui. Până să-mi dau seama că o întreagă liotă de doctori şi surori se holbează la mine, unii indignaţi la culme, alţii abia ţinându-şi râsul, şi s-o dau pe altă melodie, mai languroasă, cum ar fi Pe umeri pletele-ţi curg râu sau Pe strada mea e toamnă iar, directorul s-a făcut roşu la faţă de mânie şi a răcnit de-a auzit toată instituţia pusă în slujba sănătăţii populaţiei:

– Scoateţi-l imediat din ghips şi din spital pe impostorul ăsta! N-are nici pe dracu'!

De ce l-o fi deranjat cântecelul, nu ştiu nici azi. Poate am cântat fals. Deci: zilele frumoase au zburat repede. Cel mai rău îmi pare de un cadru medical de-acolo: sora Aneta. Vârsta: 30 de ani. Înălţimea: 1,65; greutatea: 52 kilograme. Mersul: ceva ca-n filme. Sora asta avea probabil o slăbiciune pentru cei în ghips, altfel nu-mi explic de ce se tot fâţâia pe lângă mine şi-mi aducea tot soiul de bunătăţi. Când mă ajuta să mă dau jos din pat, aveam senzaţia că o apucă leşinul şi că mai curând eu trebuie să-i călăuzesc paşii în viaţă. Ceea ce, trebuie să recunosc, mă străduiam să şi fac, cu destul succes, de altfel. Era cât pe-aci să promovez şi-un sentiment.

La despărţire mi-a spus doar atât:

– Aş putea să-ţi urez să nu mai cazi în nici o prăpastie. Ei bine, dacă aş şti că după aia tot aici te aduc, nu ţi-aş mai dori aşa ceva.

S-a întors brusc, pe tocurile ei înalte, şi s-a îndepărtat legănând molatec din şolduri. Amintirea şasiului ei îmi bântuie şi azi memoria.

După câteva zile m-am dus la redacţie.

Daraghie druzia, dacă nu-l cunoaşteţi pe redactorul meu şef, să ştiţi că pierdeţi mult.

E un omuleţ de vreun metru şi șaizeci iar când stă la birou, pentru a părea mai impozant, îşi pune pe scaun câteva volume dintr-o enciclopedie străină. Vorbeşte numai în şoaptă, încât trebuie să-ţi încordezi binişor

auzul pentru a pricepe ce spune. Nu l-a văzut nimeni enervat vreodată. Are şi o vorbă:

– De ce să mă supăr eu de prostia altora? N-au decât să-şi facă sânge rău ei.

Dar te arde la salariu, pardon, la retribuţie, de nu te vezi, dacă nu-i aduci la timp articolul.

– Deci, dumneata te apuci să prinzi criminali de unul singur, mi-a spus el în loc de bună ziua, cu o voce temperat-continentală. Ce chestie! Nu ştiam de ce te-am luat la Flacăra. Recunosc că m-am pripit.

Şi, ca să-mi mai iasă gărgăunii din cap, m-a trimis o lună pe teren, să scriu reportaje din agricultură.

De-aia mă aflu eu acum în orăşelul Marna, unde mi-am stabilit reşedinţa pentru o lună şi de unde plec zilnic cu autobuzul în câte o comună învecinată să văd ce mai fac culturile rămase pe câmp.

E o vreme… să nu trimiţi un reporter pe teren. Un octombrie rece îşi revarsă ploile peste oraşul care parcă de veacuri e în ceaţă. Casele par construcţii ireale atunci când se aprind noaptea puţinele becuri lăsate pe străzi.

Dar în băruleţul Tosca, unde am intrat cu blonda, e destul de plăcut şi, lucru de mirare, nu e nici multă lume. Barmanul, un tip înalt şi uscăţiv, ne întinde cu vădită silă două pahare de coniac Drobeta, pe ale căror margini a pus zahăr. Doamne! Cât rafinament!

– Cum te cheamă? mă întreabă puicuţa după ce soarbe agale din licoarea galbenă. Tare am impresia că are o densitate mai scăzută decât cea prevăzută de lege! (Coniacul, nu puicuţa).

Şi-a scos pelerina de ploaie şi a rămas într-o rochie care, al naibii să fiu dacă se străduieşte să-i ascundă relieful extrem de accidentat. Găseşti la ea de la văi ispititoare până la culmi semeţe. E o îngemănare de forţă şi de delicateţe în făptura asta, cum rareori mi-a fost dat să văd. Mă întreb o clipă care dintre laturi îmi place mai mult, oftez negăsind un răspuns definitiv şi-i comunic

datele din buletin ca şi cum aş completa un formular la cadre.

– Numele mi-e Mladin. Cognomenul – Andrei. Ziarist din Bucureştiul nostru iubit, unde azi negura s-a risipit, cum zice vechiul cântec. Necăsătorit. Am greutăţi în familie: două haltere de câte 5 kilograme. Am făcut armata la infanterie, ca puşcaş mitralior. Cam ăsta e pedegree-ul meu.

Nici măcar nu clipeşte când îmi răspunde:

– Eu sunt Mirela Nisipeanu… Laborantă.

– Mirela Nisipeanu, îngân eu de parcă am căzut cu gura larg deschisă pe o plajă.

La o masă apropiată de-a noastră se află un singur client. N-aş putea spune cât a luat la bord, dar îmi dau seama că peste limita pescajului admis. E dintre aceia care sunt convinși că supremul conservant pentru creier e vinul. Nici Prometeu nu cred c-avea ficatul mai ferfeniţă. Nasul îi e brăzdat de vinişoare roşii, iar ochii îi sunt mici şi tulburi. Are cam la şaizeci de ani. Îmbrăcat ponosit şi fără nici un chef, parcă, de băutura pe care o soarbe. De câte ori îi mai aduce un pahar, uscăţivul e şi mai scârbos ca de obicei.

Mi se pare mie, sau moşulică trage nu numai la măsea, dar şi cu urechea? Ia să fiu mai atent.

Dar cum să fii atent la altceva când ai lângă tine o asemenea mândră?

– Ce fel de bărbat eşti dacă nu fumezi? mă întreabă blonda trăgând un fum dintr-o ţigară superlong pe care a pescuit-o din mica ei poşetă.

– Cum să-ţi explic? Din punctul meu de vedere, altfel se dovedeşte că eşti bărbat.

– Eşti foarte şmecher, nu-i aşa? spune ea scoţând fumul prin nările-i fine. Toţi cei din Bucureşti sunt foarte şmecheri. Mai ales ziariştii. Ţi-am citit câteva articole. Nu scrii rău.

– Asta să i-o spui redactorului meu şef, îi răspund grav.

Al naibii să fiu dacă nu sunt totuşi măgulit!

– Ai gust, drăgălaşo, îi mai zic. De la bun început mi-am dat seama că e ceva de capul tău.

– Nu eşti prea timid, remarcă fata.

– Aşa-mi zicea şi educatoarea la grădiniţă. Dar cred că se speria prea uşor.

Apoi adaug:

– Am 500 de reţete de-a cuceri o femeie.

– Şi cu mine pe care o foloseşti?

– Evident, pe-a 501-a!

În local a intrat o fată oacheşă cu flori. Când ne vede, se repede la noi ca la o pradă sigură. Zice către mine:

– Să-ţi trăiască franţuzoaica!

– Îmi pare rău, suntem în divorţ.

Femeia se înnegreşte şi mai mult la faţă şi iese.

Mai comand un rând. Sorbim din pahare în tăcere. În fond, ce să-i spun? Casc de câteva ori ostentativ. Nu-i nici o sfârâială cu blonda asta.

– Dai stingerea atât de repede? mă întreabă ea dezamăgită şi îşi scoate rujul cu care începe să-şi pavoazeze chipul ca pentru o mare festivitate. De ce nu spui nimic?

– Nu prea am centrul vorbirii dezvoltat. Nici măcar periferia ei.

Îl văd pe bătrânel cum se ridică şi se îndreaptă spre mine cu paharul lui în care se află un vin de Dealurile chimiei. Mă şi pregătesc să-i spun că azi nu dau de pomană neavând mărunte, dar, spre marea mea mirare, individul îmi şopteşte:

– Sunteţi din Bucureşti? Ziarist de la Flacăra?

Fulgerător, derulez scene din experienţele anterioare: omul are nevoie de butelie, sau l-a lăsat nevasta, sau nu se înţelege cu vecinii şi vrea să-l împac cu ei. Resemnat, încuviinţez dând din cap şi aştept să văd ce doreşte.

Dar, din nou spre uimirea mea, moşulică mă întreabă altceva:

– Unde staţi?

– Dar ce? Mi-a trimis prin dumneata mama un colet şi nu ştii unde să-l aduci?

Deloc descumpănit, insul mă întreabă din nou:

– Unde staţi?

Mă dau bătut:

– La hotelul Minerva.

– O să vă caut mâine. Am ceva să vă spun. Ceva foarte interesant.

– Sunt convins, mă grăbesc eu să-i dau dreptate.

Bătrânelul se îndreaptă spre barman, îi întinde nişte bani, îşi ia restul şi se duce spre uşă, clătinându-se uşor. Urâtă mai e beţia altora! Uscăţivul îl urmăreşte cu o privire dispreţuitoare. Apoi ne face semn cu degetul la tâmplă.

– Amicu' e soni rău de tot. De două-trei luni nu te mai poţi înţelege cu el deloc.

Fericit că el nu face parte din categoria ţicniţilor, se apucă să şteargă preocupat tejgheaua cu o cârpă udă.

Vecina mea de masă a rămas impasibilă. Şi-a rujat buzele şi după ce a mai aruncat o privire în oglindă, şi-a pus ustensilele în poşetuţă.

– N-am înţeles, oraşul ăsta are doi sonaţi?

– Ăsta nu-i sonat, e beţiv, zice ea dând din umeri. Într-o zi o să-i explodeze pipota de-atâta băutură. Când bea, povesteşte istorii ciudate. De-aia l-au şi dat afară de la Marea fabrică. Era paznic acolo.

Mai mult într-o doară întreb, mângâindu-mi paharul în care licoarea galbenă s-a evaporat simţitor:

– Ce povesteşte?

– Cum că la Marea fabrică se fură ca-n codru.

– Şi nu-i adevărat?

Mă priveşte cu milă.

– Da' de unde! Au fost vreo două anchete şi n-au găsit nimic. Reclamagiu, asta e. A cerut o mărire de leafă şi, dacă nu i s-a aprobat, a început să împroaşte cu noroi. Nu l-a luat nimeni în seamă.

Trec o clipă prin cortex cele aflate şi apoi întreb din nou, ca un calculator care mai are nevoie de date:

– Dar celălalt?

– Care celălalt?

– Ăla de pe stradă. Pistolarul!

Văd că devine serioasă.

– Ei, acolo e o poveste tristă. I se trage de la învăţătură. A învăţat atât de mult pentru facultate încât şi-a faultat creierii.

Mă felicit o clipă pentru că nu m-am zdrobit cu învăţatul şi apoi zic din nou:

– Nu-i periculos?

– Aş! Ameninţă doar cu pistolul cu capse şi cu pumnalul tocit şi sună din goarnă. Atât. I se pare că e vreo căpetenie de apaşi.

– Din ce trăieşte?

– Maică-sa îl ţine. Vai de ei! E spălătoreasă. Dar nu vrei să vorbim şi de lucruri mai vesele? Hai mai bine să ne plimbăm.

– Chiar, că e şi o vreme de făcut o talpă. Dar, ia stai puţin, toate fetele de pe-?

– Dacă bărbatul arată ca tine…

Culoarea obrazului meu are brusc o expansiune spre roşu. Drăgălaşei îi face plăcere să vadă ce efect au vorbele ei asupra mea.

– Am o mie de colege. N-aş zice să sunt mai puţin îndrăzneţe ca mine.

– Regret, n-am timp să le rezolv pe toate. Iar în loc de plimbare, ţi-aş propune să-mi faci o vizită la hotel. Stau la camera 804.

– Uşurel, uşurel. Şi Casanova cred că avea mai multă răbdare.

– Casanova nu te cunoscuse pe tine, îi răspund eu cu inocenţă.

După ce barmanul ne face întristarea, plătim, ne ridicăm şi ieşim în bezna umedă.

3

Au trecut 24 de ore de când m-am despărţit de blondă în faţa blocului unde stă. N-a vrut cu nici un chip să urce la mine la hotel şi nici gând să mă ajute să mai recuperez din cheltuieli invitându-mă să beau o cafea la ea. Chiar dacă nu-mi place cafeaua, m-aş fi sacrificat şi aş fi urcat pe jos patru etaje până la apartamentul ei de provincială intransigentă. Nu mi-a spus decât un număr de telefon pe care m-am grăbit să-l notez: 22 256.

Nimic nu mi-a mers azi ca lumea. Toţi cei pe care i-am căutat erau plecaţi. La întoarcerea în oraş am trecut pe la o librărie. Acolo, căpetenia apaşilor se uita prin nişte cărţi de parcă avea în mână nişte obiecte. Le mângâia coperţile strălucitoare şi se bucura de ele ca de nişte amintiri scumpe. Aproape că m-a înduioşat. Când m-a văzut, a scos pistolul, eu am ridicat mâinile, el a suflat din nou în trâmbiţă şi, apoi, fiecare şi-a văzut de-ale lui. El şi-a cumpărat o gumă, iar eu o carte. N-am avut nici o clipă impresia că m-a recunoscut.

Acum stau sub duşul miraculos de fierbinte după ce am îndurat frigul umblând pe ogoare. E o mare bucurie să constaţi că agentul termic e prezent.

Dau să mă şterg când, în cameră, se aude ţârâitul telefonului. Mă reped din baie împroşcând pereţii cu stropi de apă. Ceasul arată aproape ora zece. Cine să fie? O clipă mă bucur sperând că redactorului meu şef i s-a făcut milă de mine şi mă recheamă de pe teren. N-ar fi în stilul lui, aşa că alung imediat gândul. Apoi îmi vine în minte imaginea ispititoarei blonde. Întinsă leneşă pe

canapea, mă sună pentru o întâlnire de gradul trei. La ora asta nu poate să poarte decât cel mult un capoţel sau chiar o cămaşă de noapte străvezie. Tulburat de astfel de imagini, ridic receptorul. Mai întâi aud glasul telefonistei Monica.

– Domnul Mladin!

– Bună, scumpi! Ai nevoie de ajutor? A intrat vreun bărbat la tine în centrală, a încuiat pe dinăuntru şi a aruncat cheia pe fereastră?

În receptor se aude un chicotit plăcut.

– O, dumneavoastră mereu glumiţi. Dar acum vă caută oraşul.

– Un oraş are nevoie de mine? Care oraş?

Se aude din nou gânguritul. Mi-o închipui pe Monica, o brunetă bondoacă şi cu gropiţe în obraji, cum se amuză în timp ce stabileşte legăturile telefonice.

– Vă caută cineva din oraş.

– O voce blondă?

– Aş zice că-i al naibii de brunetă. V-a mai sunat de câteva ori.

Un ţăcănit uşor mă avertizează că s-a făcut legătura.

– Alo! Domnul Mladin? răsună o voce de bărbat pe care n-o recunosc.

– Da. Îmi permiteţi să stau jos în timp ce vorbesc?

– Aş avea ceva de discutat cu dumneavoastră. Eu sunt Timofte…

Vocea e nesigură, ca a unui om beat. Cine naiba o fi?

– Nu cunosc niciun Timofte, mă burzuluiesc eu. Toate imaginile dulci s-au risipit.

– Timofte, paznicul. Ne-am cunoscut ieri seară, la Tosca.

– A, dumneata eşti… Ce vrei?

– V-aş ruga să veniţi până la mine. Cât mai repede!

– Omule, nu-ţi dai seama că legătura dintre limbă şi gândire ţi-e cam firavă la ora asta?

– N-am băut mult. Veniţi? Să vă dau adresa…

– Vorbim mâine, pe lumină. Unde să plec acum?

– E ceva foarte important. Ceva de viaţă şi de moarte.

– Sigur. Dar ne vedem mâine.

Glasul bătrânului devine implorator.

– Vă rog, veniţi… Am să vă spun ceva care poate o să vă intereseze.

– Singurul lucru care mă interesează e să mă bag în pat şi să dorm opt ceasuri, mormăi eu.

– Bine… Cum vreţi… De altfel, e totuna… Toţi sunteţi la fel.

Acum mă înfurii de-a binelea.

– Cum adică la fel?

– La fel, la fel. Toţi sunteţi nişte ticăloşi. Toţi sunteţi înţeleşi.

– Omule, eşti nebun? Ori beat? Ce-ai cu mine? Ce ţi-am făcut?

Glasul de la celălalt capăt al firului e din ce în ce mai stins.

– Singura mea speranţă erai dumneata. Nu mai am putere. Renunţ. Sunteţi prea mulţi ca să se lupte cu voi un biet bătrân.

Simt că vrea să pună receptorul în furcă.

– Alo! Mai stai! Dă-mi adresa!

– N-are nici un rost! Toţi sunteţi o apă și-un pământ…

Şi trânteşte telefonul în furcă.

– Alo! Alo!

Degeaba. În receptor aud glasul Monicăi susurând dulce:

– Doriţi ceva?

– Nu. Mulţumesc.

Închid şi eu. Dau din umeri, încercând să par nepăsător. Mă prosopesc temeinic şi mă vâr în pijamaua pe care doamna mama mea a ţesut cu grijă literele AM. Asta ca să nu mi-o fure cineva de pe mine când dorm. Intru în aşternut şi încerc să aţipesc. Mă zvârcolesc vreo jumătate

de oră şi mă hotărăsc brusc. Dau pătura la o parte şi mă reped la telefon. Îi cer Monicăi să-mi facă legătura cu 22 256. Mirela îmi răspunde urgent, ca şi cum ar fi stat lângă aparat.

– Bună, îi zic. Iartă-mă! E o problemă…

Vocea ei sună catifelat şi mă înfioară din creştet până-n tălpi.

– Răule! De ce n-ai telefonat?

– N-am putut. Te rog fă-mi un serviciu.

Uluiala ei e deplină.

– Un serviciu?

– Află-mi adresa lui Timofte, paznicul pe care l-am întâlnit ieri.

– Ce te-a apucat? N-ai cu cine să bei? Mai bine invită-mă pe mine. Fac eu cinste de data asta.

Încep să-mi pierd răbdarea.

– Mă ajuţi sau nu?

O simt jignită.

– Binişor, binişor. Nu-i nevoie de atâţia nervi. Îi ştiu adresa lui Timofte.

– Mă conduci până la el?

– Dacă ăsta e un pretext pentru a mă vedea, să ştii că e cam pueril.

– Ţi-am spus doar că sunt încă un copil. Hai, te rog, coboară. Peste un sfert de oră trec să te iau.

Închid mai înainte ca să-mi răspundă ceva.

Mă îmbrac în grabă cu un costum sport de catifea, îmi pun o haină de ploaie cu multe fermoare şi cu glugă şi mă năpustesc pe scări fără să mai aştept să vină liftul. Recepţionerul, care tocmai discută cu câţiva turişti sosiţi acum, ridică spre mine o privire mirată când mă vede cum o zbughesc prin uşa hotelului, deschisă în grabă de un tip cu fireturi şi galoane. „Generalul“ nu mai apucă să-mi spună unde mi-a parcat maşina; o zăresc singur şi mă urc la volan după ce fixez ştergătoarele de parbriz.

Zgomotul motorului mă mai linişteşte. O iau pe străzile întunecoase pe care le mătur cu faza mare, aşa cum îmi îngăduie noul regulament de circulaţie. Ploaia insistentă şi tristă biciuie oraşul.

O zăresc pe Mirela în faţa blocului. Îi deschid portiera şi o las să urce. Odată cu ea, în maşină pătrunde un miros suav de parfum bun.

– Încotro?

– Pe strada Aliorului.

S-a îmbufnat. Nu spune decât pe unde s-o iau. În cele din urmă, ne oprim în faţa unei căsuţe cu un gard de lemn, dărăpănat.

– Aici, rosteşte ea, şi se ghemuieşte în scaun ca şi cum ar fi hotărâtă să nu mai scoată nici o vorbă. Sting luminile şi cobor singur în ploaie. Îmi ridic gluga şi mă îndrept spre portiţă. Nu e încuiată. Un câine începe să latre undeva, prin apropiere, apoi se potoleşte convins că n-are nici un rost să-şi spargă plămânii pe umezeala asta. Deschid portiţa şi păşesc pe o alee străjuită de tufe de trandafiri uscaţi. La câţiva paşi zăresc o ferestruică luminată. Când mă apropii, pata informă capătă conturul unei case mici, care odinioară a fost îngrijită cu pricepere, dar acum pare cam de multişor lăsată în părăsire. Încerc o senzaţie nelămurită de panică; îmi fac curaj amintindu-mi cum, odată, am traversat noaptea un cimitir.

– Nu poate fi mai rău ca atunci, mă îmbărbătez eu, revenindu-mi în memorie scenele de groază pe care le-am trăit.

Arunc o privire pe fereastra luminată, dar nu se zăreşte nimic. Geamurile sunt aburite. Ciocănesc discret într-o fereastră, apoi mai tare. Nici un răspuns. Câinele se trezeşte din nou să latre, probabil pentru a nu-şi pierde dicţia. Tresar speriat. O pasăre a zburat pe lângă mine împroşcându-mă cu stropi fini de apă şi s-a pierdut în întuneric. Mă îndrept spre uşă şi bat din nou. Aceeaşi linişte.

Împing uşa care se deschide cu un zgomot jalnic. Pe lângă mine ţâşneşte o pisică înfricoşată. Spaima ei nu e cu nimic mai prejos decât a mea. Când inima începe să-mi bată din nou cât de cât normal, intru într-o săliţă unde sunt aruncate în dezordine o mulţime de boarfe. Caut pe bâjbâite comutatorul şi aprind lumina. Mi-am mai venit în fire. Deschid uşa şi dau să intru în prima cameră. Întuneric. Aprind lumina şi fac un scurt inventar: o masă simplă, cu patru scaune în jur, o sobă, un televizor, un radio color alb-roşu marca Samba. Trec în cealaltă cameră din ce în ce mai liniştit de decorul paşnic care mi se înfăţişează ochilor. Chiar îmi vine să-mi dau palme pentru că n-am avut atâta minte să stau în pat şi să trag aghioase.

De-abia întredeschid a doua uşă, că lumea mi se pare din nou cuprinsă de coşmar. Mă încurajez spunându-mi că e doar o impresie şi o împing până la perete. Un ţipăt uşor îmi iese din gât. Am ajuns prea târziu. Paznicul Timofte zace într-o baltă de sânge.

– Dumnezeule!

Îmi întorc privirea şi ies din cameră împleticindu-mă. Ajung în baie şi deversez ce-am mâncat toată ziua prin diverse case de ţărani cooperatori. Mă spăl pe faţă şi-mi clătesc gura. Mă şterg cu prosopul şi mă întorc din nou în camera unde stă ţeapăn Timofte. Acum am, însă, puterea să mă uit mai bine la trupul care a fost pur şi simplu măcelărit. Zeci de împunsături se zăresc în corpul său. Chiar lângă el, găsesc un cuţit.

– Nu se poate!

O clipă îmi vine să-l iau în mână ca să mă conving că nu visez. Apoi renunţ. Mă uit mai atent prin cameră. Pereţii sunt împroşcaţi cu sânge. Pe unul dintre ei stă scris: „Vă omor pe toţi".

Pe jos găsesc o radieră frumoasă. Sunt înnebunit după radierele frumoase. Nu pot să nu le remarc.

– Andrei! Ce faci acolo?

E glasul Mirelei. N-a mai avut răbdare şi a venit după mine. Dintr-un salt, sunt în camera vecină.

– Nu intra! Timofte a fost ucis!

– Nu se poate!

– Ascultă, fetiţo! N-am timp de tine, aşa că te rog să nu leşini. Trebuie să anunţăm miliţia. Du-te mai bine în maşină şi aşteaptă acolo.

– Andrei! N-ai făcut-o tu!

Ochii ei mari mă privesc precum cei ai unei căprioare rănite; cel puţin aşa s-ar exprima un scriitor care se respectă. Eu nu mă respect, aşa că rânjesc:

– Ba eu am făcut-o! Din gelozie! Am văzut cum schimbaţi ieri seară ocheade şi n-am rezistat. Ce vrei, sunt un temperament coleric.

Şi o împing afară din casă.

După ce rămân singur, trag puternic aer în piept, ca să-mi fac curaj şi formez numărul de la miliţie.

4

De zece minute sunt cu Mirela în maşină.

Picăturile de ploaie alunecă în pârâiaşe pe parbriz. Nu rostim nici o vorbă. Fata şi-a pus capul pe genunchi şi pare că doarme. Eu mângâi nervos volanul şi e, poate, pentru prima oară când îmi pare rău că nu fumez. Altfel, linişte şi pace, ca-ntr-un pastel autumnal.

Ce-o fi vrut să-mi spună Timofte?

Ce legătură e între el şi mine?

Deodată, se aud în noapte urletele de sirenă ale maşinilor miliţiei. Peste câteva clipe, o Dacie în alb şi albastru, cu o lumină albastră pe capotă, opreşte în dreptul nostru. Din ea sar trei inşi. În curând, în spatele Daciei mai opreşte o maşină pe care scrie „Laborator criminalistic“. Din ea mai apar încă doi bărbaţi.

Mă dau şi eu jos din maşină şi le ies în întâmpinare:

– Cine eşti? mă întreabă o voce răstită.

– Andrei Mladin.

– Dumneata ai anunţat cazul?

Mă dau mai aproape ca să înţeleg cu cine vorbesc. E un căpitan mic de statură şi rotofei, îmbrăcat cu o scurtă de ploaie. Simt cum mi se varsă adrenalina în sânge.

– Cu mine vorbiţi?

– Răspunde la ce te-ntreb!

– Atunci vorbiţi singur.

Apoi adaug:

– Nu răspund decât dacă mi se spune de ce se foloseşte tonul ăsta cu mine.

Căpitanul se întoarce către însoţitori:

– Vedeţi ce-i cu el!

Şi se repede spre casa lui Timofte, urmat de un ins în halat alb.

Cei doi se apropie de mine. Sunt doi subofiţeri de aproape 1,90 m. Unul dintre ei are vreo sută de kilograme. E roşu în obraz şi faţa îi e brăzdată de o cicatrice. Celălalt e mai slab, dacă se poate numi astfel un colos de aproape 90 de kilograme. E bine proporţionat şi cu mişcări de felină.

– Deci, cine sunteţi? mă întreabă tacticos ultimul, ocolind cu grijă o băltoacă.

– Sunt ziarist. Sunt ziarist din Bucureşti, îi răspund eu dorindu-mi ca vorbele astea să fie miraculoase.

– O puteţi dovedi? mă întreabă celălalt cu un glas în care se ghiceşte un început de consideraţie.

Mă scotocesc în buzunare şi, în portofelul burduşit cu multe acte şi foarte puţini bani, descopăr legitimaţia de serviciu şi buletinul. Le întind spre cei doi încercând să le feresc cât pot de stropii care continuă să cadă impasibili. Unul dintre ei le apucă, le cercetează la lumina lanternei şi apoi le întinde celuilalt.

– Uită-te şi tu, Marius. Omul are dreptate.

Marius aruncă şi el o privire, în treacăt, în actele mele. Încep să mă necăjesc pentru că nu li se dă mai multă atenţie.

– Da, Toma, spuse el. Şi culmea e că îl cunosc din scris.

Apoi îmi zice, întorcându-se puţin spre mine cu aceeaşi graţie pe care nici nu-ţi vine s-o crezi că o are:

– N-aţi făcut dumneavoastră interviul cu violonista Mihaela Comnoiu? Mi-a plăcut grozav!

O clipă mă înnegurez când îmi aduc aminte câte am tras în urma acelui interviu. Dar, n-am încotro şi trebuie să recunosc în sinea mea că mă bucură audienţa pe care o au unele articole ale mele.

Mirela a ieşit din maşină. Cei doi abia acum o observă şi fac ochii mari.

– Dânsa cine e?

– O prietenă, zic eu evaziv.

– Actele dumneavoastră! se înclină Toma ceremonios în faţa fetei.

Rămân în ploaie câteva clipe. Apa mi se scurge pe după guler. În casă s-au aprins toate luminile. S-au aprins şi la casele învecinate. Câţiva oameni au încercat să iasă în stradă, dar Toma şi cu Marius le-au făcut semn să rămână în curţi. Fără să le pese de torentul din cer, continuă să privească de după garduri. Câinele a-nceput din nou să latre. E curios că nu se aude niciun altul. Să nu fie decât unul în tot cartierul? Ceilalţi să fie atât de obosiţi încât să nu catadicsească să mai caşte botul? Cum să te mai simţi în siguranţă? Dacă vin hoţii?

Pe cer nu se vede nici o stea. E şi normal, ţinând seama de condiţiile meteorologice.

În sfârşit, căpitanul iese din casă.

– Ce-i cu el?

– E ziarist. De la Bucureşti, zice în grabă Toma.

Căpitanul îmi ignoră complet prezenţa. Vorbeşte din nou cu cei doi.

– I-aţi văzut legitimaţia?

– E-n regulă.

– Buletinul?

– N-are trecută grupa sanguină pe el.

– Daţi-i o amendă.

O vede în cele din urmă pe Mirela.

– Cine-i?

– Îl însoţesc pe dânsul, îşi ia Mirela inima-n dinţi să răspundă.

– De când vă cunoaşteţi?

– De… De ieri.

Cei trei se privesc semnificativ.

– Aha, zice căpitanul. Bine. O să lămurim totul la secţie. Vin şi eu după ce termin pe-aici. Şi nu vă lăsaţi intimidaţi. Legea-i lege pentru orice cetăţean. Fie el şi ziarist.

5

Toma şi Marius şi-au scos pelerinele de ploaie şi le-au atârnat în cuiere. Apoi, au cerut unei femei în halat albastru cafele şi s-au aşezat la birouri râzând. Sorb tacticoşi din licoarea aburindă şi îşi povestesc ceva deosebit de amuzant din moment ce chicotesc la aproape fiecare cuvânt. Pe mine şi pe Mirela par să ne fi uitat, după ce am refuzat să ne înfruptăm şi noi din deliciile Orientului.

E aproape ora două noaptea. Mi-e un somn năpraznic. Ochii mi se-nchid.

Se aude apropiindu-se o maşină a miliţiei. După câteva clipe, în birou îşi face apariţia căpitanul Mardare.

– Ei, zice el aşezându-se la un birou, să vă aud povestea. S-o spuneţi scurt şi exact, de parcă aţi scrie un articol. Daţi-i drumul! Marius! Fă procesul verbal!

Marius oftează.

– Tot eu?

Dar vâră două coli – cu indigo între ele – în maşina de scris şi aşteaptă.

Căpitanul se uită la mine. Cumpăneşte în gând ceva şi apoi zice:

– Cum spuneaţi că vă cheamă?

– Andrei Mladin.

– Profesia?

– Ziarist.

– Ce căutaţi la Timofte?

În câteva cuvinte îi istorisesc tot ce mi s-a întâmplat de când am primit telefonul paznicului.

Căpitanul pare să-mi dea crezare. Totuşi, mă întreabă cu o amabilitate suspectă:

– Nu ştiţi de ce v-a chemat?

Dau din umeri a neputinţă.

– Nu. Nu ştiu. Pur şi simplu nu înţeleg ce-a vrut.

– O fi vreo farsă de beţiv, îşi dă el cu părerea.

– Nu cred. Părea într-adevăr speriat de ceva.

– În ultima vreme Timofte părea mereu speriat de ceva. Numai de vodcă nu se speria.

Căpitanul şi ceilalţi doi râd. Chiar şi Mirela zâmbeşte. Mie însă nu-mi arde deloc să fac haz.

– Ei, sunteţi liberi.

Cumva visez?

– Liberi?

– Ce? Vă pare rău? zice Toma şi iese pe coridor.

– Haida, haida, intervine împăciuitor căpitanul. A fost un caz foarte simplu. Asasinul a şi fost prins.

– Ce promptitudine! Felicitări!

Mardare e însă modest.

– N-am nici un merit. Asasinul a lăsat atâtea probe împotriva lui, încât n-a mai rămas decât să-l căutăm şi să-l săltăm. O anchetă de rutină, zice el dispreţuitor, părându-i parcă rău că nu s-a confruntat cu ceva mai acătării.

Maşina de scris a încetat să ţăcăne. Marius îmi întinde foile.

– Citiți și semnaţi!

Mă conformez şi mă ridic. Căpitanul se ridică şi el.

– Ne-aţi putea spune şi nouă cine e criminalul?

Mardare se uită la mine îndelung şi zice:

– Îmi pare rău de el. Sincer îmi pare rău. Şi nu atât de el, cât de mama lui. E nebunul! Miron!

– Eram sigur că pe el o să cadă năpasta, mormăi eu.

Cei doi se uită la mine cu mirare.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Nu sunt deloc convins că el e criminalul. Prea multe probe sunt lăsate acolo ca să-l încrimineze. Totul e o înscenare odioasă.

Căpitanul îşi iese din pepeni.

– Ascultaţi, domnule ziarist! Vă rog cu tot respectul să nu vă vârâţi nasul unde nu vă fierbe oala. Şi să nu mă-nvăţaţi pe mine meserie. Vă închipuiţi că dacă aţi făcut la gazetă câteva anchete, de-acuma gata, aveţi şi fler de detectiv?! Mai e mult până când o să aflaţi ce e viaţa cu adevărat!

– Şi ce e viaţa?

– Viaţa poate fi nu numai puf şi roz. Viaţa nu e ca-n jurnalele dumneavoastră. În viaţă poate să apară câte un nebun care, săracul, n-are nici o vină poate, dar care ajunge să comită, cine ştie de ce, o crimă. I s-a defectat o rotiţă şi în capul său totul merge brambura. L-a văzut lumea cum a intrat la Timofte pe la ora 22. Sunt martori de toată încrederea. Apoi, cuţitul cu care a fost omorât Timofte e cuţitul lui Miron. De asta ce mai ziceţi?

– Îi ştiu şi eu cuţitul lui Miron. M-a ameninţat cu el.

– Şi ce? Vreţi să spuneţi că nu-i al lui?

– Ba e-al lui. E însă un amănunt care…

Cei din încăpere ciulesc urechea.

– E un amănunt care… repetă ca fermecat căpitanul.

– … care spulberă teoria asta. Fiindcă ieri, când i-am văzut cuţitul, era tocit. Or, astăzi e ascuţit ca un brici.

Căpitanul răsuflă uşurat.

– Şi? Nu şi-l putea ascuți între timp?

– Asta-i treabă de meseriaş, zic eu în doi peri. Ar trebui să se găsească în oraş un tocilar care să afirme că ieri i-ar fi ascuţit cuţitul.

– O să-l găsim, n-aveţi grijă. O să-l găsim, mă linişteşte căpitanul. Dar mai e ceva.

– Ce mai e? murmur eu.

– Când am dat de Miron era plin de sânge. Fac pariu că probele de laborator or să arate că e vorba de sângele lui Timofte.

– Nu pun un astfel de pariu.

– De ce? ridică din sprâncene căpitanul.

– Sunt sigur că sângele e-al paznicului.

Mardare şi cu Marius mă privesc stupefiaţi.

– Atunci, care ar fi problema?

– Nu mai e nici o problemă. Putem pleca?

– O clipă. N-aţi văzut cu ce crimă bestială avem de-a face? Numai un nebun ar putea comite un astfel de asasinat. De altfel, a recunoscut totul.

Insist.

– Putem pleca?

Cu un gest seniorial, Mardare ne arată uşa.

Pe coridor, Toma fumează stând lângă o scuipătoare de metal. Pe o banchetă e Miron. Are cătuşe la mâini. Hainele îi sunt ude şi pe ele se zăresc urme de sânge. Când ne zăreşte, îşi ridică mâinile, cotrobăieşte sub trenci căutându-şi pistolul care probabil i-a fost confiscat şi, negăsindu-l, ne împuşcă ţintindu-ne cu degetul. Apoi caută la brâu, iar nu găseşte nimic şi, ducându-şi mâinile la gură, trâmbiţează.

– Dă coloana sonoră mai încet, se răsteşte agale la el Toma.

Miron se uită cu ochi senini, îi zâmbeşte cu toată gura şi rosteşte cu o bunătate care contrastează cu grozăvia cuvintelor:

– Vă omor pe toţi!

Vreau să m-apropii de el. Toma însă îmi face semn cu mâna şi-mi zice:

– Nu-i voie să-i vorbiţi.

O iau pe Mirela de braţ şi ieşim în ploaia rece.

6

Merg pe o alee dintr-un parc. E aproape seară. Razele soarelui se filtrează cu greu prin rămurişul des. Lângă mine e Mirela. Veselă şi cu chef de joacă. Îmi zburleşte părul, apoi aleargă şi mă provoacă s-o prind…

Soneria telefonului mă smulge din acest vis agreabil. Încă plin de mulţumire, ridic receptorul de pe noptieră. Telefonista Cristinel – ochi verzi, păr negru, multe rotunjimi – îmi urează bună dimineaţa şi-mi ciripeşte că mă caută cineva din holul hotelului.

– Dă-mi legătura, zic eu.

Peste câteva clipe vorbesc cu o persoană care face să-mi piară tot somnul.

– Domnul Mladin? se tânguie o voce de femeie. Aici e mama lui Miron. Vă rog să mă ajutaţi! Vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

– Cobor îndată!

Glisez în viteză jos din pat şi dau mai întâi draperiile la o parte. Pe geamul ud văd cum ploaia continuă să răpăie pe acoperişurile roşii şi verzi ale oraşului. Oftez şi mă reped în baie. Cu ultimii stropi de apă caldă din această dimineaţă reuşesc să capăt o faţă cât de cât omenească după o noapte nedormită. Mă uit la ceas: e ora nouă. Încui uşa cu grijă şi cobor cu liftul. Lângă recepţie văd o femeie ca la vreo 50 de ani, îmbrăcată cuviincios şi modest. Mă îndrept spre ea.

– Dumneavoastră sunteţi mama lui Miron?

– Eu. Ajutaţi-mă, domnule Mladin! Vă implor! Vă dau ce-mi cereţi, numai ajutaţi-mă!

– Liniştiţi-vă! Haideţi să stăm pe canapeaua asta.

Fata de la recepţie se uită dispreţuitoare la noi. Are o coadă de cal pe care şi-o tot azvârle încolo şi-ncoace. Crede că e şic. În ochii ei am scăzut, probabil, cu mult dacă sunt văzut în compania unei bătrâne umile.

– Cu ce vă pot fi de folos?

Bătrâna izbucneşte în plâns.

– L-au arestat pe băiatul meu. Pe Miron. Băiatul nu e în stare să omoare o muscă, darmite un om. Şi cu atâta sălbăticie.

Îşi scoate dintr-o mânecă o batistă şi îşi şterge ochii.

– Am auzit că aţi fost şi dumneavoastră acolo. Spuneţi-le că nu e Miron vinovat. N-are el inima asta. De când l-a lovit boala, n-a făcut niciun rău. Se joacă numai cu pistolul ăla cu capse. E un copil.

– De când e bolnav?

– De zece ani.

– E-adevărat că i se trage de la învăţat prea mult?

– Poate. Nu ştiu. E drept că-i plăcea învăţătura. Era tare ambiţios, sărăcuţul. Mereu zicea, când mă vedea cum mă chinuiesc, că o să ajungă el mare şi că are să mă ţină numai în puf. Că o să bat din palme şi că o să mi se aducă tăvi cu dulceţuri şi cafele şi eu n-o să stau toată ziua decât în fotoliu şi o să ascult muzică. Zicea că nu se poate să nu ieşim din văgăuna asta şi să nu ajungă el un doctor vestit. Că o să scăpăm de sărăcie şi că n-o să mai râdă lumea de noi. Era atât de bun şi visa la atâtea, încât mă convingea şi pe mine. La un moment dat chiar ajunsesem să cred că aşa va fi. Mă făcea să uit şi că l-am pierdut pe bărbatu-meu când Miron avea doar doi ani, şi că m-am chinuit atâta vreme să-l cresc şi să nu simtă că el nu are ce au ceilalţi copii. Până când, acum zece ani, a dat amarul peste noi. S-a dus totul… L-am pierdut pe Miron. Nici nu mai ştie cine sunt. Hoinăreşte toată ziua pe străzile oraşului şi trage cu pistolul cu capse. Nu ştiu ce tot caută. Nu-şi găseşte deloc liniştea. Dar ce să aibă el

cu Timofte? Ce i-a făcut lui Timofte, când paznicul a fost printre puţinii care nu au râs de el, nu l-au înjurat şi nu l-au scuipat?

– De dormit unde dormea?

– Vine acasă întotdeauna, seara. Mănâncă puţin şi se culcă. Mai mănâncă şi prin oraş. Mai sunt oameni miloşi. Se uită cu ochi mari la lucrurile din camera lui unde a strâns păpuşi, arme, tot felul de jucării. Se joacă până adoarme.

Am o străfulgerare de geniu. Ce vreţi, mi se mai întâmplă şi mie să fiu strălucitor dimineaţa, deşi, în general, în primele ore de după somn nu e mare diferenţă între mine şi un hipopotam adult.

– Îi mai place să citească?

Bătrâna îşi încetează plânsul şi-mi zâmbeşte cu tristeţe.

– Vai, domnule… Glumiţi… Băiatul ăsta, care citea o carte pe zi, nu mai ştie literele. Se uită la cărţi ca la nişte jucării. Nu ştie la ce folosesc.

Brusc îmi aduc aminte scena din librărie. Miron cu o carte în mână. Încercând să-şi amintească la ce e bună. Întorcând-o în fel şi chip şi neizbutind să-şi dea seama cu nici un preţ, spre hazul vânzătoarelor. Dar ceva din străfundul conştiinţei lui încerca să iasă la suprafaţă.

– Nici de scris nu ştie să scrie?

– De-abia ştie cum îl cheamă… Vă spun, a uitat totul. Doctorii care l-au văzut au zis că are mintea unui copil de cinci ani.

– Atunci înseamnă că…

Nu-mi mai continui gândul. Femeia se uită însă la mine cu speranţă.

– Înseamnă că?… Spuneţi-mi, ce înseamnă?

Mă apucă de mâini. Ale ei sunt roşii şi zbârcite. Îmi aduc aminte că spală rufe.

– Nimic.

În sinea mea îmi dau seama că, în cazul ăsta, Miron n-avea cum să scrie cu sânge pe perete „Vă omor pe toţi".

Un zâmbet de satisfacţie mi se citeşte pe obraz. Mama lui Miron se uită la mine şi mai capătă şi ea inimă.

– O să ne ajutaţi, nu-i aşa? Sunteţi un om bun! Se vede că sunteţi un om bun.

Haida-de! M-am uitat deseori în oglindă, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că faţa mea e cea a unui om cumsecade. Din contra, îmi aduc aminte de discuţia dintre două făpturi pe lângă care treceam:

– Îl vezi pe ăsta? E Mladin.

– Nostim tip!

– Da, dar al dracului.

Mă încrunt puţin ca să par mai aspru şi încep din nou să-mi pun în funcţiune meningele. Celulele mele nervoase au nevoie de un scurt masaj fiindcă s-au cam lenevit în ultima vreme. E drept, în capul meu nu sunt decât statistici de la judeţ şi de la bază, ce contribuţie au avut pionierii şi femeile la strânsul recoltei şi alte minuni de astea.

Am o metodă infailibilă de a-mi reintroduce vigoare în scoarţa cerebrală: mă gândesc la redactorul meu şef.

Şi de data asta metoda se dovedeşte a fi fără greş. Îmi revine în memorie scena de pe stradă. Deci, Miron m-a ameninţat mai întâi cu pistolul. Apoi a scos de la brâu cuţitul. După aceea a trâmbiţat… Ceva nu e însă în regulă. A doua oară l-am văzut în librărie răsfoind o carte pe care o privea cu ochi mari. M-a zărit, a scos pistolul, apoi a căutat cuţitul… Ba nu, asta e!

Îmi vine să-mi ofer un whisky cu gheaţă la barul de la parterul hotelului Minerva.

– Asta e, şoptesc eu numai pentru mine însumi. Aici nu se leagă ceva. Miron a dus mâna la curea să scoată cuţitul, însă nu l-a scos. Şi nu l-a scos pentru că nu-l mai avea. Asta e!

Îmi aduc aminte de figura lui mirată când a cotrobăit la brâu, expresie care a dispărut cu iuţeală după ce şi-a găsit trâmbiţa.

Nu mai avea cuţitul fiindcă îl pierduse. Sau, poate, i se furase. Desigur, cineva binevoitor îşi dăduse seama de uzura înaintată a pumnalului Căpeteniei apaşilor şi a vrut să-i facă o surpriză ascuţindu-i lama, făcând-o ca de brici.

Probabil că pe chipul meu s-au derulat în viteză o sumedenie de gânduri fiindcă mama lui Miron se scoală brusc de pe canapea şi-mi spune:

– Înţeleg că v-am trezit prea devreme… Poate că sunteţi obosit… Mai vorbim noi.

Redevin un om cu o înfăţişare normală şi o bat încetişor pe mâna mâncată de leşie:

– Fiţi fără grijă, am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-l salvez pe Miron. Aveţi încredere în mine!

Femeia se uită la mine nu prea convinsă. Îşi potriveşte mai bine broboada şi se îndepărtează. „Generalul“ se face că se uită în altă parte şi o lasă să-şi deschidă singură uşa. Fata de la recepţie caută din nou să-mi atragă atenţia fluturându-şi coada de cal.

Eu însă mă gândesc, că de fapt, am rostit nişte vorbe în vânt. N-am cum s-o ajut. Tocmai acum mi-am adus aminte de radiera aia blestemată. E clar că Miron a trecut pe-acolo. Doar cu ochii mei l-am văzut cum a cumpărat-o şi a vârât-o în buzunar. După care a pierdut-o la locul crimei. Şi, ce să mai zic de vecinii care susţin că a intrat la Timofte? Iar hainele lui pătate de sânge…

Oftând, intru în braserie şi-mi dau seama că nu merit nici măcar o vodcă.

Doar o ceaşcă de cacao cu lapte şi două ochiuri prăjite. De chifle nici nu m-ating. Mai ales că sunt dintr-acelea cu care se pot pava străzile.

7

Ce duminică plicticoasă! Mă plimb ca un leu în cuşcă prin camera hotelului şi nu ştiu ce să fac. Mi-e cam urât când nu sunt printre cărţile mele. La televizor e tocmai emisiunea Ora satului.

Oftând, ridic receptorul şi cer telefonistei să-mi formeze 22 256.

– Mirela? întreb eu cu tonul unui motan care-şi invită iubita pe un acoperiş fierbinte. Nu m-ar mira să-ncep să şi torc.

Glasul Mirelei răsună speriat:

– Da. Ce s-a mai întâmplat?

– Nimic, surioară, o liniştesc eu. Mă plictisesc. Nu vrei să mişunăm împreună prin peisaj?

– Iată prima propunere înţeleaptă pe care ai făcut-o şi tu de când ne cunoaştem, mă laudă fătuca. Vii să mă iei?

– Azi nu circul.

– Atunci vin singură. Să ştii, însă, c-am mâncat usturoi.

– Ador usturoiul. Şi o să-ţi dau mereu să mănânci ca să nu te săruţi cu alţii.

– Ne vedem în faţa hotelului?

– Nu. În bar.

Nu întârzie mai mult de jumătate de oră. E îmbrăcată absolut trăznitor: pantaloni albi, un pulovăr alb cu guler colant şi o hăinuţă care se prinde cu clape. Când o văd, toţi cei din local se opresc din conversaţie şi se uită la ea. Fetele o cântăresc din ochi cu invidie, iar bărbaţii cu

priviri lacome. Unul dintre ei nu se stăpâneşte şi strecoară printre dinţi:

– Asta zic şi eu anatomie. Nu cădeam la medicină dacă o aveam ca material didactic.

– Mie îmi spui asta? Să ştii că am şi eu ochi să văd, i-o retez individului care îşi vâră clonţul din nou în pahar de unde ciuguleşte un lichid verzui. Fii atent să nu-ţi leg invers conexiunile inverse.

Apoi mă adresez Mirelei:

– O vodcă mică?

– De ce nu? Am mai băut şi nu mi-a făcut rău. Tu nu bei?

– Doar n-am crescut aşa înalt numai cu lapte. O să tactilez şi eu un pahar.

Se urcă lângă mine pe scaun şi aşteaptă ca barmanul să-i întindă paharul. Îl ia de pe tejghea, se uită la mine şi zice cu un glas care şi unui moşneag i-ar schimba grupa sanguină:

– Auguri!

Nici eu nu ştiu doar dialectul daco-român.

– Cheerse!

Bem în tăcere! Apoi punem paharele înapoi pe tejghea. Un tonomat şopoteşte o melodie languroasă.

– Ce ştii de Miron?

– Nimic. A venit azi dimineaţă mama lui la mine. Cică să-l apăr. Cum să-l apăr?

– Chiar e vinovat?

– Mai mult ca sigur.

– Dar până acum n-a avut nici o ieşire violentă.

– Poate că i-a mai cedat vreo rotiţă, vorba lui Mardare.

Deodată, blonda mea devine neliniştită.

– Hai de-aici! Mă sufoc!

Terminăm ce-a mai rămas în pahare, plătim şi ieşim în stradă.

– Nu mai conteneşte, murmură Mirela lipindu-se de mine şi desfăcând umbrela. Dulcea şi singulara ei umbrelă transparentă.

– Ce?

– Ploaia. N-am pomenit de când sunt asemenea averse. Care nu-s deloc locale, chiar dacă nu-s însoţite de descărcări electrice.

Păşim pe trotuarul ud, ocolind pe cât posibil băltoacele. Mi se pare mie sau Mirela se lasă pe braţuu decât ar cere protocolul?

– Unde mergem?

– În parc.

– În parc? Brr! Ce idee! Pe vremea asta!

– O să vezi ce frumos e!

Intrăm în parc pe o poartă largă, din fier, dată temeinic în lături. Pe aleile acoperite de frunze ude se zăresc puţini trecători. În copaci au mai rămas vestigii ca o amintire a verii, cum ar spune cineva sentimental. Câteva păsări caută adăpost, zgribulite, pe sub crengile mai bine crescute. Ploaia curge în continuare ca un blestem, cum ar spune altcineva, la fel de duios.

La un moment dat, aleea se lărgeşte brusc şi devine un platou de ciment. O roată mare domină întreaga privelişte. Scaunele ei ude sunt suspendate în văzduh şi clătinate doar de vânt. Alături, au încremenit căluşeii. Nimeni în jurul lor. Ceva mai încolo, câţiva părinţi cu copii îşi aşteaptă rândul să pătrundă într-o rachetă care se tot mişcă, chipurile, într-un drum spre lună. Îmi vine să le strig că au greşit ţinta, dar mă las păgubaş. Pe un traseu acoperit se învârt, pe motociclete, vreo zece copii. Cea mai mare înghesuială e la maşinuţe. Micii şoferi îşi lovesc fără complexe liliputanele turisme, capitonate pe marginile exterioare cu o bandă groasă de cauciuc care atenuează şocurile. Se pregătesc, cum s-ar zice, pentru viaţă. Din difuzoare năvăleşte o muzică dată la maximum. Câteva ţigănci vând seminţe de bostan, seminţe…

La mai multe tonete se găsesc crenvurşti fierbinţi. Zic într-o doară:

– În oraşul ăsta sunt atâţia crenvurşti, cum n-am văzut niciodată.

Mirela râde.

– Ce-i rău în asta?

Nu-i răspund. În sinea mea îi dau dreptate. Dar am mâncat atâţia crenvurşti de când sunt în Marna, încât prefer să iau o vată de zahăr. Îi ofer şi Mirelei una.

– Hai să-ţi mai arăt ceva, mă trage ea de mână după ce aruncăm la coş beţele pe care a fost înfăşurată vata.

Ajungem în faţa unei săli impunătoare pe frontispiciul căreia aleargă litere de neon: Sala jocurilor.

– Ce-i aici?

– Stai să vezi.

Plătim o intrare de 10 lei de persoană şi ne pomenim într-o sală spaţioasă şi bine îngrijită. Chiar la intrare sunt vreo zece măsuţe cu scaune mici, la care mai mulţi indivizi beau cafele. Ochii lor tulburi îmi dovedesc că au multă nevoie de un reconfortant. Ceva mai încolo, de-a lungul pereţilor, se înşiră, de-o parte şi de alta a sălii, douăzeci de aparate de pocher mecanic. În mijloc sunt flippere şi alte aparate a căror funcţionalitate îmi scapă pentru moment. La o masă de biliard se pare că s-a încins un joc straşnic.

– Dar aici e Las Vegas, fetiţo! fluier eu admirativ.

– Nu-i aşa că-i frumos? spune cu mândrie Mirela.

Mai rămâne să spună doar că „Noi, tinerii din oraş, am construit-o!“

La toate aparatele se joacă în draci, câte patru-cinci inşi. De la difuzoare ascunse răsună o muzică frenetică. Simt cum mă furnică palmele.

– Hai să jucăm şi noi!

– Mai întâi să dăm o raită pe la bar.

– Dar eu nu beau cafea, protestez eu. Du-te tu. Până atunci încerc să fac rost de nişte fise.

Mirela începe să râdă. Râde în aşa fel încât, deodată, mi se pare c-am dat ochi cu cel mai mare imbecil de pe planetă şi acesta nu e altul decât cel dintr-una din oglinzile uriaşe în care tocmai mă uit.

– Naivule! În ceşti e coniac, nu cafea!

– Serios? Atunci chestia aia ce e?

Şi-i arăt o inscripţie uriaşă atârnată de perete: Consumarea băuturilor alcoolice interzisă.

– Ce să fie? Praf în ochi.

După ce sorbim câte o ceaşcă de coniac şi ne umplem buzunarele cu fise, ne alipim de un grup de la o maşină de unde au plecat doi care au renunţat să joace şi începem să tragem la manetă. Prin faţa noastră, pe ecranul maşinii, se rostogolesc imaginile cireşelor, lămâilor, portocalelor, dar niciodată ele nu se aliniază în formaţia dorită.

– Azi n-a câştigat nimeni în toată sala, mormăie cu năduf cineva.

Îi dau ultima fisă Mirelei. Trage de manetă, se aude un zuruit însă formaţia care iese nu înseamnă nimic.

– Stai să mai fac rost de fise

– Nu, Andrei. Te costă prea mult. Mai bine ne plimbăm prin sală și ne uităm la ceilalţi.

De la o vreme, privirile mi se-ncrucişează fără voie cu cele ale unui bărbat înalt şi blond. Îmi spun că-i doar o impresie, aşa că nu dau prea multă importanţă faptului.

Între timp, zăresc câteva uşi, prin care intră şi ies oameni.

– Acolo ce-i?

– Camera cu videocasetofoane.

– Videocasetofoane? Câte sunt?

– Cinci. Dar n-am chef să văd nici un film.

– Cât costă intrarea?

– 20 de lei.

Devin melancolic.

– E frumos aici, nimic de zis, dar parcă am intrat în raza unui aspirator care absoarbe banii.

O uşă îmi atrage atenţia. E la fel ca toate celelalte, numai că în faţa ei stă o huidumă bine îmbrăcată care, după câte am impresia, nu-i lasă să intre pe toţi.

– Dar acolo ce-i?

– Biblioteca, dă nepăsătoare din umeri Mirela.

– Biblioteca? Interesant. N-am mai citit o carte de când am ieşit din spital.

Şi mă apropii de rinocer.

– Domnul? mă chestionează el politicos.

– Vreau să intru.

– Vă rog să-mi arătaţi legitimaţia, adaugă el cu aceeaşi curtuoazie, ale cărei reguli le-a învăţat probabil la curtea Angliei.

– Legitimaţia? Poftim!

Îi întind legitimaţia de ziarist.

Rinocerul se uită la ea ca şi cum abia acum ar fi învăţat să citească. Peste câteva clipe însă un rânjet fioros i se lărgeşte pe faţă.

– Flăcăule, tare mi-e teamă că noi doi n-o să ne înţelegem.

– Cine a spus că doreşte asta? îl întreb eu leneş, deşi presimt că, în curând, podeaua, cu toate că străluceşte ca o oglindă, va mai fi lustruită şi cu subsemnatul.

– Flăcăule, flăcăule, cine te-a învăţat pe tine că trebuie să te porţi urât cu oamenii mari? Aud? Cine te-a învăţat? Legitimaţia se confiscă, mai adaugă el şi o bagă în buzunar. După care se uită gânditor la pumnul său drept şi îl repede fulgerător spre falca mea.

Diferenţa de greutate e net în favoarea lui. Mă las atunci pe vine, ca şi cum tocmai aş fi observat că mi s-a dezlegat un şiret la pantof şi vreau să-l închei. Rinocerul nu-şi mai poate opri elanul şi loveşte în gol. Ca să-l ajut

să vină mai repede în contact cu podeaua, în clipa în care trece ca un buldozer pe lângă mine, întind distrat piciorul, dorind parcă să examinez dacă am făcut bine nodul de la pantof. Huiduma se aşterne pe burtă şi străbate câţiva metri pe secundă pe parchetul lucios, într-o mişcare rectilinie uniform accelerată, până se izbeşte cu scăfârlia de o coloană. Întreaga clădire e cuprinsă de un tremur uşor.

– Mi se pare mie sau e un seism? o întreb pe Mirela care mă priveşte cu ochii pe jumătate îngroziţi şi pe de altă parte veseli. Ţi-am zis doar să stăm acasă sub o grindă.

Huiduma s-a adunat de pe jos. În frunte i-a apărut un cucui. În coloana lambrisată de care s-a izbit s-a ivit o fisură. E legea compensaţiei: Nimic nu se pierde, nimic nu se câştigă. Cel puţin aşa pretinde Lomonosov.

– Te distrug! grohăie rinocerul şi se avântă impetuos spre mine.

Acum realizez că asta-i lipsea: cornul. Mă îndrept şi eu în fugă spre el. Dar chiar în clipa în care huiduma crede că mă izbesc de învelişul chitinos care-i ţine loc de piept, fentez ca la coridă, pun o nouă piedică, îl las să se-mpleticească şi tocmai când e gata să cadă, îmi avânt pantoful drept în găleata care-i ţine loc de cap.

Atunci se aude un urlet de moarte. Toţi din sală îngheaţă. Nimănui nu-i mai pasă de câştig şi se înghesuie să vadă minunea.

Rinocerul tropăie din nou spre mine. A înşfăcat din mâna cuiva un baston şi îl ţine ridicat deasupra capului ca pe un tomahawk. Ochii îi sunt injectaţi de furie.

– A, domnul preferă duelul cu arme clasice? En garde, atunci, monsieur. En garde! Şi fii atent că ai făcut două greşeli personale. La a treia eşti eliminat. Akai! Akai! Turcii răcnesc, sărind pe noi o sută...

Şi încep să mă pregătesc de un duel imaginar. Dar inima mi s-a făcut cât un purice. Poate şi mai mică. Nici cei de la dezinsecţie n-ar mai găsi-o.

De data asta nu mai vine năvalnic, ca un râu de munte. Înaintează cu prudenţă spre locul unde mă aflu. Mă dau înapoi spre uşa pe care o păzise până mai adineaori. Când simt clanţa în spatele meu, duc o mână la spate şi apuc de ea cu nădejde. Speranţa mea creşte când aud, dincolo de uşă, paşi. Între timp, rinocerul s-a apropiat cu bastonul ridicat deasupra capului. Când crede că e la distanţa potrivită, îl abate ca un trăznet. Aşa lovea probabil Mihai Viteazul cu barda. Numai că el dădea cu stânga. În aceeaşi clipă deschid uşa şi mă retrag sfios după ea. Scot totuşi capul ca să contemplu prăpădul. În pragul uşii a apărut un om de statură mijlocie, îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu cămaşă albastră şi cravată roşie. Pentru a evita să-l lovească, rinocerul se apleacă spre stânga şi se prăbuşeşte pentru a treia oară la pământ.

– Ca şi lui Anteu, se pare că îi prieşte mult contactul cu pământul, spun eu ieşind de după uşă. N-am eu chiar centura neagră cu diamante, dar uneori mă descurc.

– Cine eşti dumneata? mă întreabă cu severitate Costum albastru.

Are o faţă de parcă tocmai ar fi fost împuşcat prin vizorul uşii.

– Ziarist la Flacăra din Bucureşti. Dovada se află în buzunarul rinocerului. I-a plăcut atât de mult legitimaţia mea încât a vrut s-o păstreze. Tocmai încercam să-l lămuresc că altfel de suveniruri ar trebui să colecţioneze fiindcă e deja băiat mare, când aţi apărut dumneavoastră. Cu cine am onoarea? ar fi întrebat un cavaler medieval ridicându-şi viziera. Eu, pur şi simplu, vă întreb doar atât: Cine sunteţi, vă rog?

– Ridică-te! Dă-mi legitimaţia!

Rinocerul aruncă flăcări pe ochi ca o formaţie de luptă contra pompierilor. Îşi recapătă cu greu staţiunea bipedă şi îi întinde patronului legitimaţia.

Costum albastru o studiază cu atenţie. După care mi-o înapoiază şi-mi zice surâzând larg:

– Vă rog să ne iertaţi. A fost o neînţelegere. Nu vreţi să poftiţi în biroul meu? Mă numesc Marin Bodea şi sunt şeful Sălii jocurilor din oraş.

– Vedeţi, nu sunt singur, îi spun eu arătând stânjenit spre Mirela. Sunt cu cineva de sex opus, dar foarte de acord cu mine.

– Nu face nimic. Îmi pare bine de cunoştinţă, duduie. Veniţi după mine. Permiteţi-mi să o iau înainte.

Mirela se uită la mine, eu mă uit la Mirela, dăm amândoi din umeri şi-l urmăm. Când trec prin dreptul rinocerului, nu mă stăpânesc şi-i strecor printre dinţi:

– Rino, când ai să ajungi din nou la limbajul articulat, să uiţi doar un singur cuvânt: legitimaţie.

8

Biroul lui Bodea e lambrisat cu lemn de bună calitate. Înainte de a ajunge aici, am trecut printr-una din camerele unde se afla un videocasetofon la care rula The day after. N-am rezistat prea mult să văd cum se carbonizează câteva tinere din pricina exploziilor atomice. Am o altă idee în legătură cu menirea lor pe planetă, aşa că m-am grăbit s-ajung mai repede la bibliotecă. N-aş fi crezut c-am să descind în Oxford Library, dar ce-am văzut m-a uluit. În mijlocul unei săli pătrate, cu latura de 20 de metri, se afla o masă mare. La ea trona un bibliotecar care se uita în nişte fişe. La cele zece măsuţe se aflau cam vreo douăzeci de cititori cufundaţi în lectura unor tomuri, se pare pasionante. De-a lungul pereţilor – rafturi mari pline cu cărţi.

– Am avut următoarea idee, s-a precipitat Bodea să explice: organizarea unei filiale a bibliotecii din oraş. Am adus cele mai captivante noi apariţii. Nu împrumutăm pentru acasă, fiind exemplare puţine. Dar aici vine omul, se plimbă, mai joacă şi la maşinile alea şi mai şi citeşte douăbine?

– Excelentă idee.

Acum stăm în biroul lui Bodea şi sirotăm câte un coniac Hennesy. M-am cufundat într-un fotoliu în timp ce Mirela s-a aşezat pe o canapea. Bodea stă la masa lui de lucru, unde domneşte o ordine deplină. Îmi atrage atenţia o radieră de pe masă, aidoma celei pe care am zărit-o în mâna lui Miron.

– Superbă radieră! exclam eu fără voie.

Bodea se uită la mine ca şi cum ar vrea să vadă dacă nu cumva îmi bat joc de el.

– Găsiţi? Poate. Sunt pline librăriile din oraş de astfel de radiere. Dacă vreţi, v-o dăruiesc.

– Să nu vă mire că mi-o însuşesc, zic eu ceremonios.

Devine şi el protocolar.

– Vă rog din nou să ne scuzaţi pentru incidentul de-adineaori. În fond, omul meu nici nu e aşa de vinovat. Are consemnul să nu-i lase să intre în bibliotecă decât pe cei cu legitimaţii. Altfel, ar intra orice nepoftit.

– Dacă înţeleg bine, e ca un fel de club…

– O, nici chiar aşa. Însă avem grijă să nu ne pice pe cap toţi derbedeii.

Sorbim în tăcere din coniac. E parfumat şi cu mult mai bun decât cel pe care l-am băut la bar.

– Aş vrea să revin pe-aici într-o zi. Poate scriu ceva despre tot complexul ăsta. Mi se pare o realizare frumoasă.

– Nu-i aşa? Poftiţi când vreţi. Acesta e numărul la care mă puteţi găsi.

Îmi întinde, între două degete fine, o carte de vizită. O vâr cu grijă în portofel.

– Ei, vă lăsăm. Cred că aveţi mult de lucru într-o zi de duminică.

– Rămâneţi mai multă vreme în oraş? mă întreabă Bodea în timp ce ne conduce spre ieşire.

– Probabil că da. Nu se ştie însă niciodată, îi spun eu râzând.

Râde şi el, mai mult din complezenţă. Chiar la uşa pe care o păzeşte în continuare rinocerul, mă aplec din nou, ca şi cum mi s-ar fi desfăcut iarăşi şiretul. Mă benoclez cu atenţie la prag, fiindcă, mai înainte, mi s-a părut c-am dat cu piciorul de ceva proeminent, care contrastează cu minuţia cu care e lucrată întreaga hardughie. Şi nu mă miră deloc, fraţilor, când văd că e vorba de un buton minuscul. Dar ce să faci cu un buton pe care, pentru a-l

apăsa, trebuie să te apleci până la pământ? Numai dacă nu cumva e pus aşa de jos special pentru a fi apăsat cu piciorul.

Mă ridic încântat de descoperire. Bodea mă întreabă amical, ca şi când ne cunoaştem de când lumea:

– Nu jucaţi?

– Ne-am terminat fisele, spune iute Mirela.

– Adu nişte fise, îi spune Bodea rinocerului.

Acesta se scotoceşte prin buzunare şi îmi pune în palmă o fisă ca şi cum mi-ar înmâna un şarpe cu clopoţei. Îi dă şi Mirelei una.

– Veniţi la maşina asta!

Mai întâi introduce fisa Mirela. Trage de manetă. O clipă nu se petrece nimic. Apoi se aude un zornăit şi cele trei portocale se aliniază cuminţi. O sirenă izbucneşte în maşină.

– Patru sute de lei, şopteşte o voce de lângă mine.

– Aveţi noroc, domnişoară, aveţi noroc. Haideţi să vedem cum se descurcă şi cavalerul dumneavoastră.

Şi mă trage la o altă maşină. Chiar înainte de a introduce fisa ştiu sigur că o să câştig.

Încasez banii şi apoi îl caut cu privirea pe bărbatul blond cu ochi albaştri. Dar nu-l mai văd nicăieri.

9

Monica îmi dă deşteptarea la ora şapte, aşa cum lăsasem vorbă la recepţie. În loc de gimnastica de dimineaţă, îmi supun meningele unui intens masaj intelectual. Fiindcă pur şi simplu nu înţeleg nimic. Ce l-a determinat pe Bodea să ne lase să câştigăm opt sute de lei? Numai pentru a nu ieşi scandal? Şi cum de-am câştigat deodată atâţia bani după ce-am irosit nu ştiu câte fise? Veţi spune că e la mijloc hazardul. De-acord, my friends, dar ceva nu e, totuşi, în regulă. Tare îmi face impresia că maşinile acelea îi aleg pe cei care trebuie să câştige. Iar cel mai mult mă intrigă biblioteca. Nu prea miroase a sală de lectură. Cei din sală nu păreau nişte cititori pasionaţi. Cel puţin unul dintre ei mi-a atras privirea de la început. Întorcea paginile mecanic. Nici măcar nu se ostenea să citească, aşa de puţin îl interesa ce-i scris acolo.

O să spuneţi că fiul doamnei Mladin se crede cu prea mult fosfor în cerebel. Vă asigur că nu-i aşa. Mai ales că nu vreau să dau lumină, ci să pun cap la cap nişte date care nu vor să se lege nicidecum.

Îmi aduc aminte de inscripţia pe care am zărit-o la intrarea în oraş: „Vă dorim să petreceţi cele mai frumoase ore din viaţa dv. în oraşul Marna“. Chiar că sunt cele mai plăcute din câte am trăit!

Oftez, mă dau jos din pat, fac un duş şi mă rad. Mă îmbrac cu un costum de blugi, singurul care ţine la tăvăleală pe teren, şi cobor în holul hotelului. Nu-mi arde de mâncare, aşa că ies iute în aerul jilav. Trecătorii

se grăbesc zgribuliţi sub ploaia care parcă durează de veacuri. Pârâiaşe murdare se scurg pe lângă trotuare. În staţia de autobuz e o asemenea înghesuială, încât mă hotărăsc să merg pe jos până la miliţie. Acolo mi-am lăsat maşina în noaptea când l-am găsit pe Timofte ucis. Fiindcă duminică nu circulam, Mardare cel amabil mi-a interzis s-o folosesc câteva sute de metri până la hotel. În drum, de la o tonetă, iau totuşi un crenvurşti şi-l mănânc în mers. Pe parcursul unui kilometru mă amuz să număr cam zece tonete la care se vinde aşa ceva. Îmi face impresia că întreg oraşul, de când se trezeşte şi până când adoarme, înfulecă la crenvurşti ca un târg de nemţi bine hrăniţi.

Dacia mea 1310, cu numai 5 000 de kilometri la bord, pe care o am în locul celei sfărâmate în prăpastie, se află în parcajul miliţiei. Scot cheile din buzunar şi dau să deschid portiera din stânga. Tocmai atunci răsună lângă mine o voce:

– O! Marele ziarist! Am auzit că faci ravagii. Vuieşte lumea că l-ai făcut K.O. pe cel mai mare bătăuş din oraş.

E Marius. A ridicat capota unei maşini a Miliţiei şi controlează cu o tijă nivelul uleiului. Mai adaugă ulei la motor şi apoi trânteşte capota la loc.

– S-a bătut singur, mormăi eu. Nici n-am pus mâna pe el. Avea hainele prea curate ca să i le ating.

Marius se apropie de mine ştergându-se cu grijă cu o cârpă pe mâini.

– Vedeţi să nu daţi până la urmă de bucluc, mă avertizează el.

– E-adevărat, de Rino mă cam tem. E o forţă a naturii. Şi, după cum ştiţi, forţele naturii sunt greu de stăpânit.

– Cine e Rino?

– Huiduma cu care am lustruit aseară parchetul. Nu vi se pare că seamănă cu un rinocer? Ne-am împrietenit pentru vecie, aşa că îmi permit să-i spun Rino.

Marius izbucneşte în râs. A aruncat cârpa între două maşini şi se bate acum cu palmele pe şoldurile late.

– Auzi! Rino! Chiar că seamănă cu un rinocer. Bună poantă! Am să i-o spun şi lui!

– Bănuiesc de pe acum că o să-i facă plăcere. Dar ce se mai aude cu Miron? Tot mai susţine că el l-a omorât pe Timofte?

Bărbatul din faţa mea îşi potoleşte veselia. Mă scrutează bănuitor.

– Ce vă interesează atâta nenorocitul ăla? Vă e cumva rudă?

Îmi vine să-i trântesc un clişeu ca să-l lase ţuţ: mi-e rudă orice năpăstuit, însă mi se pare prea tare, aşa că zic cu o falsă nepăsare:

– A, întrebam doar aşa, din curiozitate.

– Sărmanul! Mi-e şi milă de el! Dosarul e aproape gata. Când prinzi un ucigaş în toate minţile e altceva. Dar ăsta are o minte de gâgâlice. Ştiţi ce-am găsit în buzunarele lui?

Nu sunt câtuşi de puţin interesat, dar, ca să-i fac plăcere, îl întreb în timp ce deschid portiera şi mă pregătesc să urc la volan:

– Ce?

– Să mori de râs! O bilă roşie din sticlă, o alta în mai multe culori, o minge de tenis, un cub magic, o sfoară, câteva seminţe de floarea soarelui, o radieră…

Sar ca ars.

– Ce?

– O radieră, o pocnitoare, un sâmbure de caisă… îşi continuă Marius recitarea.

– Ce fel de radieră? îl întrerup eu din nou.

– O radieră ca toate radierele. Are vreo importanţă?

– Nu cumva una ca asta?

Marius nu pricepe nimic în timp ce se uită la radiera pe care i-o arăt.

– Ba da. De unde o aveţi? Doar n-aţi şterpelit-o dintre lucrurile nebunului! Asta se plăteşte scump.

– Fiţi liniştit. Radiere ca asta se găsesc în toate librăriile.

Pun ştergătoarele de parbriz şi urc la volan. Marius se îndepărtează îmbufnat. Dar la câţiva paşi se opreşte şi izbucneşte în râs.

– Rino! Auzi ce chestie! O să i-o spun şefului…

10

În orașul Marna sunt patru tocilării.

Prenumele celor patru tocilari este același: Dumitru.

Toţi sunt îmbrăcaţi în salopete albastre cu un buzunar larg în faţă, ca un marsupiu, în care ţin tot felul de cleşti şi de pile.

Unul are nasul coroiat, altul drept, altul cârn, iar ultimul îl are zdrobit de o lovitură; dar toţi poartă o mică mustaţă neagră, tunsă scurt.

Cei patru Dumitru au fost ucenicii aceluiaşi meşter.

Patru surori au devenit soţiile celor patru tocilari.

Oraşul e împărţit în patru zone teritoriale din punctul lor de vedere şi nu şi-ar lua pentru nimic în lume clienţii unul altuia.

Când te duci la tocilar, trebuie să mergi cu buletinul ca să se vadă care ţi-e adresa, ca nu care cumva să aparţii altei zone.

Pe firmele lor stă scris la fel: ascuţim cuţite, foarfeci, bricege şi orice obiect tăios. Doar numerele de autorizaţie diferă.

Fiecare vorbeşte fără să se oprească din lucru. În jurul lor sar scântei în jerbe multicolore. Toţi patru îmi răspund la fel de sec după ce le descriu cuţitul lui Miron şi-i întreb dacă nu cumva l-au ascuţit de curând: Nu. Îi mai întreb dacă există cumva vreun ins care umblă prin oraş cu tocila în spate.

De-abia atunci catadicsesc să-şi ridice ochii şi să zâmbească trufaşi: când sunt patru meseriaşi ca noi, nici un cârpaci n-ar îndrăzni să se-abată pe-aici.

Apoi privesc din nou la cuţitul sau foarfecele sau briceagul sau la oricare obiect tăios pe care îl ascut.

După ce trec pe la ei, mă urc în maşină şi caut să ajung din nou pe strada Aliorului.

Dacă vă-nchipuiţi că ploaia asta afurisită s-a potolit, ei bine vă-nşelaţi: toarnă cu nemiluita şi nici un semn să închidă cineva robinetul. Zadarnic mă uit la cer căutând o geană de-nseninare. Totul e plumburiu şi posomorât.

Opresc în dreptul casei lui Timofte. Rămân o clipă în maşină ascultând ţârâitul picăturilor de ploaie pe tabla maşinii. Al naibii mai trage la trândăveală! Am văzut odată o copertă de disc: într-un interior cu covoare scumpe pe jos, cu tablouri extra pe pereţi, un tânăr frumos şi bine îmbrăcat cântă la pian. În jurul lui sunt mai multe perechi care beau ceva ce nu seamănă a apă şi ascultă în extaz. Pe feţele lor pâlpâie luminile unui foc dintr-un şemineu. O scară interioară duce, cu siguranţă, în locuri unde se pot obţine cele mai sofisticate delicii.

Oftez, opresc ştergătoarele de parbriz şi mă dau jos de la volan. Îmi trosnesc încheieturile amorţite şi mă îndrept spre poarta vecinului lui Timofte. Sun la o sonerie pe care o găsesc ascunsă sub o învelitoare de tablă.

– Cine e?

– Om bun, folosesc eu un clişeu. Apoi fredonez încet: Om bun, deschide-ne poarta…

Pe aleea pavată care duce până la casă apare un bărbat cam la 40 de ani. Este clar, l-am deranjat de la masă. Înghite în grabă şi-mi răspunde la salut. După care, deschide poarta şi mă invită în curte.

– Ce e?

– Sunt de la Flacăra. Din Bucureşti.

Şi-i arăt legitimaţia.

O studiază cu atenţie şi mi-o înapoiază.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Aş dori o informaţie. În legătură cu cazul Timofte…

Chipul bărbatului se posomorăşte brusc.

– Am tot dat la declaraţii. Ce mai doriţi?

– Un singur lucru: chiar l-aţi văzut pe Miron în seara crimei?

– Sigur.

– Pe la ce oră?

– Să fi fost trecut puţin de ora 10.

– Nu cumva l-aţi confundat?

– Nu. Cine nu-l cunoaşte pe Miron în oraş? Şi apoi, aşa avea el obiceiul să vină pe la ora nouă, zece seara la Timofte. Ce puteau să discute, Dumnezeu ştie, că doar cu Miron nu te poţi înţelege cu nici un chip.

Bărbatul îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Pe frunte i se scurg picăturile de ploaie pe care şi le şterge cu palma.

– Dumneavoastră unde vă aflaţi când l-aţi văzut pe Miron intrând la Timofte?

– În curte. Dădeam drumul câinelui din lanţ ca să se ducă să se culce.

Îmi trece prin gând că ăsta e câinele care nu mai avea astâmpăr atunci. Pe urmă mă mir.

– Cum adică îi dădeaţi drumul să se culce?

Bărbatul începe să râdă.

– Haiduc al meu nu e un câine ca toţi ceilalţi. Îi place să doarmă în copac, nu în cuşcă.

– În copac?!

– Da. Vedeţi copacul acela înclinat? Acolo se urcă. Doarme împreună cu găinile.

În sinea mea mă gândesc ce bucurie ar fi pe o vulpe să se trezească ţinând în gură coada lui Haiduc în loc de gâtul unei găini… Cred că i-ar modifica întregul stereotip dinamic!

– N-aţi auzit nici un zgomot?

– N-am auzit nimic. De altfel, am spus totul la Miliţie. Îmi puteţi găsi declaraţia acolo.

Simt c-am început să-l agasez. Îmi iau în viteză rămas bun de la el şi mă pierd în peisaj. La poartă mă opresc, fiindcă zăresc ceva ce nu-mi place.

Mardare şi Toma dau târcoale maşinii mele. Dacia albastră a miliţiei e în dreptul ei. Cei doi nu par deloc bucuroşi când mă văd.

– Credeam că n-o să ne mai întâlnim, zice Mardare.

– Ce căutaţi aici? mă ia din scurt şi Toma.

– Scriu un articol despre micii meseriaşi. Se cam duc micii meseriaşi… Păcat, oftez eu şi dau să urc în maşină.

Mardare, însă, mă opreşte cu un semn.

– Mai staţi o clipă. V-am rugat doar să vă vedeţi de reportajele dumneavoastră şi să ne lăsaţi să ne facem meseria. Cine ştie dacă nu cumva tot iscodind aşa, ici şi colo, nu încurcaţi nişte urme, sau nu faceţi să dispară fără voie nişte probe. Chiar vă închipuiţi că oricine poate să dea de urma unui criminal? Mai ales că am şi pus mâna pe el? Ce tot căutaţi prin locurile unde trecem şi noi? Dacă vreţi să vă afirmaţi ca detectiv, n-aveţi decât să vă duceţi în altă parte. La noi e cine să-i caute pe răufăcători.

Dau din umeri neputincios.

– Ce să fac dacă sunt un om curios? Şi mai am şi o imaginaţie înfierbântată! Dacă Don Quijote a citit prea multe romane cavalereşti, eu am citit probabil prea multe cărţi poliţiste. Nu e bine, Mladin, nu e bine, mă autocompătimesc eu cu toată sinceritatea impusă de cadrul în care mă aflu. Ia apucă-te tu, frumos, să-i citeşti din nou, pe Platon şi pe Aristotel, să vezi cum îţi trece cheful să mai umbli după asasini care se află doar în închipuirea ta. Aventurile spirituale contează, băiatule, şi nu cele din toate zilele. Ele îţi desfundă şănţuleţele de pe scoarţa cerebrală care în ultima vreme ţi s-au nivelat într-un mod îngrijorător.

Mardare şi Toma se uită la mine cu o curiozitate neascunsă şi izbucnesc în râs.

– Sunteţi un om simpatic, îmi declară căpitanul. Pe deasupra, şi om de înţeles. Haideţi să ne vedem fiecare de treabă. Avem şi aşa destul de lucru ca să ne mai facem greutăţi unii altora.

– Iată o propunere înţeleaptă, îl asigur eu. Aş fi un caraghios dacă n-aş ţine seama de ea.

Mă îndrept din nou spre maşina mea, dar alunec într-o baltă, umplându-mă de noroi din cap până-n picioare.

– Vedeţi ce păţiţi dacă nu sunteţi atent? îmi spune Toma cu o nuanţă de reproş în glas, şi îmi întinde mâna ca să m-ajute să mă ridic.

– Am călcat într-un loc unde atracţia gravitaţională e mai mare, explic eu doct asistenţei.

– Haide să mergem, zice deodată zorit căpitanul. Am primit prin radio o comunicare nu lipsită de interes.

Cei doi se urcă în maşină, pun în funcţiune sirena şi o pornesc în trombă.

Mă uit după ei cu jale, ca şi cum m-aş afla pe o planetă de pe care până şi ultima navă şi-a luat zborul, lăsându-mă singur. Dar realizez de îndată că, totuşi, am spectatori în preajmă. Câteva băbuţe şi câţiva moşneguţi stau pe la garduri şi mă scrutează ca şi cum ar fi văzut o minune. În cădere, portofelul mi-a picat în baltă. Îl iau şi cercetez ce pagube au fost produse. Doar permisul de conducere a luat niţică apă. Îl şterg cu evlavie, îl deschid şi mă uit la poza de pe el. Când mi-a capsat-o, duduia roşcovană de la ghişeu a remarcat doar atât:

– Vai, domnule Mladin, ce ticălos arătaţi în poza asta!

Amintirea îmi provoacă un zâmbet pe care nu pot să mi-l ascund. După care încerc să mai scutur ceva din noroiul de pe haine. Băbuţele şi moşneguţii nu s-au mişcat din loc. Asistenţa e destul de puţină, dar pentru un orator slab ca mine e destul şi atât. Aşa că-mi dreg glasul şi rostesc cât mai sigur, ca să fac o impresie bună:

– Orchestra încă nu şi-a acordat instrumentele. N-au sosit încă toţi musafirii, iar la bucătărie încă se mai găteşte. Balul n-a început. De-abia de-acum se va încinge.

Oamenii se privesc cu gurile căscate şi-şi fac gesturi al căror înţeles nu e greu de descifrat. Nu le mai aştept comentariile, aşa că mă urc în maşină şi-i dau bătaie.

11

În clipa asta, totul la mine e parţial şi nu color.

Din maşina pe care am lăsat-o în parcajul hotelului m-am târât cu greu până la camera 804. Nu cu destulă viteză pentru a nu auzi din urmă remarca recepţionerului:

– Beau ziariştii ăştia, nu se-ncurcă! Uite în ce hal e!

Îl notez în carnetul meu de plăţi şi mă grăbesc s-ajung mai repede în cameră. Mă vâr sub duş, dar apa e cam călâie. Îmi aduc aminte de-un banc: Ce-i mai rece decât apa rece? Apa caldă, amigos!

Înfăşurat într-un halat pufos, mă reped la frigider şi constat cu surpriză că îngrijitoarele care fac curat dimineaţa în cameră mi-au lăsat şi mie o jumătate dintr-o Stolichnaya. „Cool before drinking“ scrie pe etichetă. Sunt fericit că o beau conform instrucţiunilor. În câteva clipe, în trup îmi coboară şi-mi urcă o căldură binefăcătoare. Nu de vodcă mă cutremur, ci de consecinţa ei!

Mă vâr în pat şi îmi trag pătura până peste cap. La radio, cântă Pink Floyd, aşa că am o senzaţie de confort.

Ce-am aflat până acum? Nimic la pătrat. Ba nu: mi s-a confirmat un lucru important. Miron nu l-a ucis pe Timofte. Nu el a pierdut radiera.

Aţi putea spune că radiera aparţinea lui Timofte. Nu-mi prea vine să cred: e o radieră specială. Ce să facă un paznic cu ea? N-am prea văzut unelte de scris prin casa lui Timofte.

Cât despre cuţit, v-aţi lămurit şi singuri, mes enfants, că i s-a furat lui Miron de către asasin ca să facă să planeze asupra lui bănuiala.

Dar unde l-o fi ascuţit atât de bine?

În orice caz, ucigaşul ştia obiceiul lui Miron de a trece seara pe la Timofte. I-a fost uşor să comită omorul în faţa nebunului care nu înţelegea nimic, să-l împroaşte cu sânge şi să scrie pe perete vorbele lui: „Vă omor pe toţi”.

Ştia multe asasinul. Numai un lucru nu ştia: că Miron a uitat să scrie şi să citească.

Aici a zbârcit-o.

Ce-o fi vrut să-mi spună Timofte? Cu siguranţă, ceva care l-ar fi deranjat pe ucigaş. Cum că la Marea fabrică se fură ca-n codru. Parcă aşa spunea Mirela. Dar nimeni nu credea.

Eu, însă, încep să cred.

Deodată, pe coridor se-aude gălăgie. Se bufnesc câteva uşi, după care, din apartamentul vecin izbucneşte un glas bărbătesc:

„C-aşa beu oamenii buni…“

Imediat, alte glasuri îi ţin isonul:

„De sâmbătă, până luni…“

Parcă am văzut o delegaţie de ardeleni. Mi-i închipui cum beau horincă şi mănâncă slană cu ceapă. Plăcut meniu!

Uşa camerei mele, pe care am uitat-o descuiată, se deschide şi un cap zbârlit se arată în prag. E un ardelean roşu în obraz, cu haină de piele şi cu pantaloni de schi. Poartă bocanci cu talpa groasă.

– Vecine, nu vii la oleacă de ţuică?

– Nu. Sunt bolnav.

– Ăsta-i medicament, zice ardeleanul. Hai o ţâră, că n-o fi foc!

N-am fost crescut numai cu lapte. Însă nu-mi plac nici cei care-mi iau paharul de la gură când mi-e lumea mai dragă şi nici cei care mă-ndeasă la băutură.

– Nu, îi zic eu în silă. Altă dată.

Şi dau semnalul de imersiune sub pătură.

Îl aud cum închide uşa. Revin la suprafaţă. De dincolo răsună în continuare alt cântec:

„Când s-o-mpărţit norocu'

Fost-am dus eu la lucru…"

Parcă eu unde-am fost?

Încerc să aţipesc. Dar pe fond de Pink Floyd şi pe muzică din Ardeal e destul de greu.

Ce-o fi făcând Mirela?

Telefonul sună scurt. Ea e, draga de ea! Cum se mai gândeşte la mine!

Centralista Cristina îmi susură în ureche ca un izvoraş în bătaia soarelui.

– Nu vă supăraţi! E un defect pe circuit! Poate să urce până la dumneavoastră cineva să controleze reţeaua?

Mă uit o clipă la dezordinea din cameră şi oftez resemnat:

– Este exact momentul potrivit pentru o vizită. Am întins bucatele pe masă şi m-am îmbrăcat în cel mai frumos costum pe care-l am. N-are decât să intre. Numai să nu stea mult.

– Soseşte imediat şi nu vă deranjează.

Apoi adaugă:

– Am auzit că aţi venit cu chef azi. Pe unde aţi umblat?

Şi închide chicotind.

Pun şi eu receptorul la loc şi mă uit la geamurile mari ale camerei. Picături grele pornesc de sus şi se adună în pârâiaşe care curg necontenit.

S-a făcut noapte.

Sunt gata să aţipesc când se aude o bătaie în uşă.

– Intră! zic şi-mi trag pătura peste cap, hotărât ca nici măcar să nu mă uit la musafirul nepoftit.

Îl aud cum păşeşte înăuntru cu sfială şi rămâne în micul antreu.

– Haide, intră, nu te jena, zic eu mai departe de sub pătură. Simte-te ca la dumneata acasă. Dacă vrei să bei, e o sticlă de vodcă în frigider.

Îl aud cum înaintează şi pune ceva jos, cu grijă. Probabil că e lădiţa cu scule. Mi-l închipui şi cum arată. De vreun metru şaizeci şi cinci, cu o jachetă neagră şi cu pantaloni şifonaţi, cu o bască pe cap, cu o privire furişă şi cu o voce stinsă. Ca nea Papadopol de la Casa Scânteii. Îmi zâmbesc, mulţumit de isteţimea mea. Sunt din nou gata să adorm când îl aud cum umblă în frigider.

– E-te-te! Aici sunt provizii pentru un asediu îndelungat! răsună o voce plăcută de bărbat încă tânăr.

– Ce-i asta? sar eu ca ars şi dau pătura la o parte.

Atunci îl văd. E înalt de vreun metru nouăzeci, e suplu, fără a fi slab, cu nişte mâini mari care acoperă aproape în întregime sticla de vodcă în timp ce o desface. Poartă un costum de blugi ponosit. E blond şi are ochi albaştri cu o sclipire metalică. Parcă l-am mai văzut undeva. A, da… La Sala jocurilor.

– Cine eşti dumneata? îngaim eu. Şi ce faci cu vodca aia?

– Am venit pentru telefon. Nu ţi-a spus centralista? E o defecţiune pe undeva şi vrem să-i dăm de rost. Iar de vodcă nu m-aş fi atins dacă nu mi-ai fi spus, zice el cu siguranţa omului care se ştie stăpân pe situaţie.

Se scurge ceva vreme până îmi revin din buimăceală.

– Bine, bine… vezi-ţi de treabă.

– Nu vrei un pahar?

– Nu, zic eu morocănos şi alunec din nou sub pătură, ferm decis să nu mai răspund la nici o întrebare.

Dar peste câteva clipe simt cum pătura îmi este dată la o parte.

– Cum îţi permiţi? îl reped eu pe blond.

– Hai să stăm puţin de vorbă, zice el liniştit şi se aşază pe un scaun lângă pat. Pot să fumez?

Fără să mai aştepte încuviinţarea mea, scoate o ţigară şi o aprinde. Trage cu sete câteva fumuri în piept, face apoi câţiva colaci prin aer şi-mi zice liniştit:

– Eşti Andrei Mladin? Ziaristul din Bucureşti?

– Ce-ţi pasă? Vezi-ţi de telefonia dumitale şi lasă-mă să dorm.

– Eşti Andrei Mladin? insistă blondul sfredelindu-mă cu privirea lui albastră.

Mă înfurii.

– Dă-mi haina din cui!

Mi-o aduce la fel de calm. Scotocesc prin buzunare şi descopăr o fotografie de-a mea. E chiar cea din permisul de conducere, însă puţin mărită. Ochi duri în aparenţă, o cută între sprâncene, buze senzuale.

– Uite ce e, domnule nu ştiu cum te cheamă, iei matale frumuşel fotografia asta, te duci la Bucureşti pe strada Platanilor la numărul 21. Acolo e o căsuţă. Apeşi pe o sonerie, însă să nu intri, fiindcă e un câine care te face arşice. Mi-e teamă că din ce-ar rămâne, nici Cuvier nu te-ar putea reconstitui. O să apară o doamnă sau un domn sau amândoi deodată. Oameni în vârstă. Să le vorbeşti politicos, altfel ai de-a face cu mine, şi să-i întrebi dacă ăsta e fiul lor. Dacă îţi confirmă, înseamnă că eu sunt Andrei Mladin.

Cât timp am perorat, nici un muşchi nu s-a clintit de pe faţa blondului.

– Eşti dat naibii! De-aia şi nimereşti numai în buclucuri. De când ai apărut în oraş ai pus multă lume pe jar. S-ar putea însă ca, până la urmă, să te prăjeşti numai tu. Şi încă la foc mic.

– Ce-ţi pasă? Fac ce vreau cu scalpul meu!

– Poate că-i mai pasă cuiva. Poate că le mai pasă celor doi la care m-ai trimis cu fotografia.

Mă ridic în coate şi mă holbez la el.

– Cine naiba eşti?

Nici nu clipește când îmi trânteşte o propoziţie dezvoltată care mă lasă năuc.

– Sunt colonelul de miliţie Dumitru Valerian.

Îi trec în revistă hainele ca vai de lume şi zic, mai mult pentru mine însumi:

– Bănuiam eu că se va schimba uniforma la miliţieni. Cel puţin la ofiţeri.

E pentru prima oară când îl aud cum râde.

– Zău dacă am întâlnit mulţi care să intre într-o încurcătură aşa cum ai intrat tu azi şi să le mai ardă apoi să şi glumească. Eşti tare!

Redevine serios. Îşi descoase căptuşeala bluzei şi scoate de-acolo o legitimaţie pe care mi-o întinde.

– Uite! Convinge-te singur.

O examinez cu atenţie. După care i-o înapoiez dispreţuitor.

– Unde ai găsit-o? Vezi că sunt gentlemen şi nu te-ntreb de unde ai furat-o.

Blondul nu-şi pierde răbdarea. Se uită la ceas.

– Peste câteva clipe o să te convingi că sunt, într-adevăr, colonel. O să primeşti un telefon care îţi va confirma asta. Ba chiar ţi se va sugera să colaborezi cu mine într-o anchetă de mare importanţă.

– O anchetă? Eu nu colaborez cu nimeni. Lucrez pe cont propriu.

– Ştiu, ştiu. Mi-a povestit căpitanul Buduru[1]. Dar erai cât pe-aci s-o păţeşti.

Tresar plăcut surprins.

– Îl cunoşti pe căpitanul Buduru?

Încuviinţează din cap.

– Nu mai fi încăpăţânat.

– Sunt berbec.

– Lasă aiurelile, Mladin!

Parcă am mai scăpat de frigul din oase.

---

1 – Personaj din *Atac în bibliotecă*

– Despre ce anchetă ar fi vorba? întreb eu mieros.

– Toate la vremea lor, zice colonelul. Mai întâi, telefonul de la Bucureşti.

Când sună, nu aştept să ţârâie decât o dată.

– Vă caută Bucureştiul, zice Cristina.

– Dă-mi legătura.

La capătul celălalt al firului se aude vocea îngheţată a redactorului meu şef.

– Ai primit vreo vizită?

M-aş fi mirat să fi spus şi el, ca omul, mai întâi „bună seara".

– Da.

– Din această clipă faci tot posibilul să ajuţi persoana respectivă.

– Dar reportajele din agricultură? M-am obişnuit cu ele. Nu-mi vine să renunţ aşa uşor.

– Le trimiţi pe cele la care ai lucrat până azi. Acum te documentezi pentru articolul despre care ţi se va vorbi. Aştept un reportaj bombă. Sper că nu ţi-am pus în cârcă o povară prea mare.

– Nu face nimic. Nici măcar plăcere.

– Nu te baza pe noi. Numai pe forţele tale. Nu ne mai suna. Şi aşa avem de plătit o groază de bani pentru telefoane.

– Pricep.

Vocea şefului devine o idee mai caldă.

– Succes! Te aşteptăm la redacţie.

Închide, lăsându-mă în beznă.

– Ei? zice colonelul.

Nu reuşesc încă să-mi adun gândurile. Pe unde naiba s-or fi risipit?

– Ce doriţi? întreb eu precaut.

Colonelul începe să râdă.

– Nu mă mai tutuieşti?

– Cum aş îndrăzni, zic eu mai sfios ca o fecioară care trebuie să traverseze noaptea un parc.

– Eu zic că totuşi ar trebui să ne tutuim. Doar ne cunoaştem mai de demult.

– De la Sala jocurilor, zic eu iluminat. Un loc agreabil.

– Şi de-acolo, e drept. Dar ne ştim mult mai de demult. Ai uitat de echipa de baschet Olimpia? De anul în care a câştigat campionatul de juniori? Eu am înscris ultimul coş. Din pasa ta. O pasă extraordinară, care i-a pus pe picior greşit pe toţi adversarii.

– Mitică! Tu eşti, băiatule?! M-ai dat gata! Mai ţii tu minte pasa aia pentru care un suporter al celorlalţi mi-a strigat din tribună că o să-mi sucească gâtul?

– Cum să nu? Chiar dacă erai prâslea echipei, erai un excelent conducător de joc.

– Da… Dădeam pase din care alţii marcau, zic eu cu amărăciune.

Apoi redevin bărbatul de 37 de ani care nu se lamentează decât uneori, ca să se alinte şi ca să impresioneze lumea.

– Nu ne-am văzut, cum se zice cu un clișeu, de sorginte rurală, probabil, de-un car de ani. Deci, ai ajuns colonel. Cu ce vrei să te-ajut? Fac orice pentru tine. Chiar dacă nu mi-ai dat nicio pasă în vreun meci.

Colonelul dă din umeri a neputinţă.

– Ce să fac dacă erai mai mic de statură? Atunci nici n-aveai un metru optzeci. Cum să te baţi cu giganţii de sub coş?

– Am făcut un metru optzeci şi doi la dorinţa unei fete, oftez eu. Dar asta e o altă chestie. Spune, ce vrei?

– Mai întâi trebuie să-ţi spun o poveste.

– Adorm şi fără ea, bombăn eu.

– Nu fă bancuri proaste. De ce vrei să dai mereu impresia că eşti mai rău decât în realitate? Ştiu totul despre tine: te dai mare cu fetele şi cu băutura, însă ai rămas tot băiatul lui mama şi lui tata. Mai mult îţi place să stai prin biblioteci decât prin cârciumi sau să umbli cu dame.

– Ascultă, nu mă fă un papă lapte…

– O, nu eşti. Dar o faci pe durul. Recunosc, îţi stă bine. Dar acum lasă-mă să-ţi istorisesc ceva.

– Sunt ochi şi urechi.

Mă aşez mai bine pe perna pe care o sprijin de perete. Colonelul îmi toarnă două degete de vodcă şi-şi pune şi lui într-un pahar pe care-l descoperă pe o tavă. Sărmanul, nu ştie că la paharele de zece centimetri înălţime, uneori, măsura mea e de trei degete de sus în jos.

– Aşa… începe el cu o voce gravă şi parcă mă aştept să spună: Amu, cică a fost odată un moş şi o babă…

– Aşa, repetă colonelul. Ceea ce îţi spun este, în mod fatal, simplificat. Perioade întregi de timp le comprim, sar peste multe amănunte care nu te interesează. În fond, trebuie să-ţi faci doar o impresie generală.

– Dă-i drumul!

Colonelul continuă tacticos în timp ce-şi mai aprinde o mărăşească.

– În urmă cu aproximativ un an, comandantul Miliţiei din oraş, maiorul Pompiliu, şi-a sesizat superiorii că în oraşul Marna, mai precis la Marea fabrică de-aici, se petrec lucruri necurate. Asta în urma unor anonime pe care la început nu le-a băgat în seamă, crezând că sunt opera unui răuvoitor. A făcut o anchetă care n-a dezvăluit nimic. A chemat în ajutor anchete de la judeţ. Nici ele n-au semnalat decât mici nereguli, lipsite de importanţă. Cazul părea închis când…

– Când...

Colonelul se uită la mine, îmi citeşte nerăbdarea din priviri şi trage încă un fum din ţigară. Am impresia că fumează foarte mult, însă dinţii îi sunt de un alb strălucitor, iar degetele cu care ţine ţigara nu sunt îngălbenite, ca la alţi fumători.

– În urmă cu câtva timp, comandantul Miliţiei de aici s-a sinucis.

– Cum?

– A fost găsit mort în biroul lui de-acasă.

– De ce?

– Nu se ştie. A lăsat o scrisoare din care nu se înţelege nimic. Dar ancheta care e în curs demonstrează, până la alte probe, că e vorba de sinucidere.

Colonelul face o pauză de efect.

– Noi, însă, nu credem că e vorba de o sinucidere. Noi credem că e vorba de un omor. De un omor premeditat, cu sânge rece.

– Care noi?

– Noi, cei care l-am cunoscut pe Pompiliu. Noi, cei care ştiam ce om de viaţă era şi cât de mult îşi iubea fetiţa şi soţia.

– Dar cum a putut fi omorât dacă ele erau acasă?

– Asta e, că nu erau acasă. Erau la ţară, la părinţii lui. Culmea, în dimineaţa în care „s-a sinucis" le-a scris şi le-a expediat o scrisoare de un umor nebun. Nu e scrisoarea cuiva care peste câteva ore vrea s-o şteargă pe lumea cealaltă.

Colonelul mai trage un fum din ţigară.

– Cineva din Bucureşti a avut ideea că Pompiliu nu s-a lăsat bătut şi a continuat ancheta. A continuat-o până când a supărat o anumită persoană. A deranjat-o atât de tare, încât n-a pregetat să-l omoare. Atunci s-a ordonat o anchetă. Cineva de-acolo…

Şi face semn cu degetul mare către tavan.

– Cineva de la etajul nouă? întreb eu cu naivitate.

– Nu. Mai de sus.

– Nouă e ultimul etaj, zic eu nedumerit.

Colonelul se înfurie.

– N-o fă pe prostul, Mladin. Cineva de sus a ordonat să se facă lumină în povestea asta. Deoarece anchetele anterioare n-au reuşit să dezvăluie nimic, fiind realizate cu mult tam-tam, s-a luat hotărârea să fiu trimis numai eu în Marna. Înţelegi?

– Oui, mon colonel.

– Despre sosirea mea ştiu doar câteva persoane. Am reuşit să mă angajez ca motoscuterist la Marea fabrică.

– Adică?

– N-ai văzut prin oraş nişte scutere cu o remorcă?

– Ba da.

– Trebuie să-ţi spun că am dat şpagă ca să mă angajez.

– Ţi se decontează?

Îl aud pe colonel râzând.

– Asta-i problema mea. În fine, la început nu s-a întâmplat nimic. Încărcam marfa şi o duceam unde mi se spunea. Până într-o zi când…

– Când… îl îngân eu.

– Şeful magazioner m-a luat deoparte şi mi-a zis: „Mitică, băiete, te văd flăcău isteţ. Nu vrei să câştigi şi tu un ban în plus? Ce, îţi strică de-o berică, să-ţi scoţi tipa în oraş?

– Ba bine că nu, i-am zis eu. Dar să nu fie ceva periculos, că nu mă bag.

– Ei aş, periculos! a râs şeful magazioner. E un fleac. Trebuie doar să încarci în loc de 200 de kilograme, 400. Pentru jumătate din marfă ai acte. Pentru cealaltă – n-ai nevoie. O duci unde ţi se spune şi gata treaba. Ce zici? Baţi palma?

– Dar cum ies pe poartă?

– Fii liniştit, nu te controlează nimeni."

– Aşa a pornit totul. Am început să scot marfă de două ori mai multă decât scria în acte. După câteva săptămâni, am prins întregul şpil. Când l-am aflat, mi s-a făcut părul măciucă.

Colonelul mai soarbe din pahar, vrea să mai aprindă o ţigară, însă pachetul îi este gol.

– N-ai o ţigară?

– Nu fumez. Zi-i mai departe.

– Ce fel de bărbat eşti, aud eu fraza care mă scoate din sărite şi care până la urmă o să mă silească să m-apuc de fumat.

– Lasă-mi bărbăţia deoparte. La mine e de altă natură. Zi istoria, care, deşi nu-i de-aseară, mă face curios la culme.

– Dom'le, am înţeles că la Marea fabrică funcţionează o adevărată reţea pusă să se căpătuiască. Nu ştiu exact de când merge povestea, dar e ceva de speriat ce bine organizați sunt şi cât de strâns cooperează unii cu alţii. Nu vreau să-ţi împui capul cu amănunte. Ai să le afli la timpul potrivit.

– Nu cumva de aia tot oraşul e inundat de crenvurşti? mă dumiresc eu. Dacă i-ai pune cap la cap, cred c-ar înconjura Ecuatorul!

– Te-ai prins.

– Dar cum se desfăcea marfa?

– Prin oamenii lor. Deviza era următoarea: îmi iei marfă cu acte, îmi iei şi marfă fără acte. Cine nu accepta, era silit să-nchidă, neavând ce să vândă. Cam asta ar fi în mare povestea.

– Cine e capul răutăţilor?

– Directorul.

Încep să mă ambalez.

– De ce nu-i arestezi?

– I-aş fi arestat demult. Dar s-a ivit o problemă: vreau să aflu cine e ucigaşul maiorului Pompiliu.

– Unul din cei de la Marea fabrică, îmi dau eu cu părerea, dar imediat realizez c-am spus o gogomănie.

– Nu-i aşa simplu. I-am studiat cu atenţie. Ăştia sunt hoţi, nu asasini. Asasinii se poartă altfel.

– Ăsta nu-i un argument.

– În meseria mea trebuie să umbli şi după fler.

M-a cuprins o uşoară euforie. O dau pe seama faptului că mi s-a cerut ajutorul de către miliţie.

– Acum să-ţi spun şi eu tot ce ştiu.

Îi relatez despre cazul Timofte şi al lui Miron şi despre bănuielile mele în legătură cu Sala jocurilor din oraş.

– Povestea devine tot mai complicată şi mai urâtă, remarcă Valerian. O să-i dăm de capăt cu mare greutate.

– Care ar fi rolul meu? Nu accept decât unul principal, zic eu în glumă.

Colonelul cumpăneşte o clipă înainte de a-mi răspunde.

– O să râzi, dar chiar rolul principal îţi revine.

Apoi adaugă batjocoritor:

– O să te cam saturi de el!

Inflexiunile din glasul lui nu-mi plac deloc. Mă foiesc stânjenit în aşternut.

– Ce-ar trebui să fac?

– Vezi, eu am plecat de la Marea fabrică şi m-am angajat la Telefoane.

– Şi aici ai dat şpagă? întreb eu oarecum cu nepăsare.

Colonelul mă fulgeră cu privirea şi-şi continuă gândul.

– Când am aflat că eşti tu în oraş, m-am gândit că ai putea să m-ajuţi. Un ziarist circulă prin toate mediile şi nimeni nu se întreabă de ce o face. E perfect acoperit.

– De ce nu te faci ziarist? îl mai provoc eu, dar blondul rămâne, în continuare, cel mai drăguţ om din lume.

– Ar trebui să te împrieteneşti cu toţi cei care au vreo legătură cu afacerea asta murdară. Să intri pe sub pielea lor, să te invite printre ei. Vezi că unii au fete de măritat. Iată un pretext excelent.

– Crezi că sunt o partidă? mă alint eu.

Colonelul îşi muşcă buzele să nu râdă.

– Dacă aş avea o fată, nu ţi-aş da voie nici s-o ajuţi să traverseze strada. Dar tare mi-e teamă că n-ar ţine seama de sfaturile mele.

– O înţeleg perfect. Ar însemna că are gust.

La radio se cântă Boleroul lui Ravel. Blondul rămâne o clipă visător.

– E una din bucăţile mele preferate.

Şi începe să bată ritmul cu palmele pe marginea patului.

– Ei! N-am citit că s-a eliberat vreun post de tam-tam în junglă. Degeaba faci exerciţii.

Blondul revine pe Pământ.

– După cum înţelegi, trebuie să te mişti prin toate mediile, să pui întrebări învăluite, să cochetezi cu femeile… Uite cum o să facem. Am pus la punct un plan…

– Partea cu cochetatul îmi place cel mai mult, mormăi eu după ce-l ascult. Cum s-ar zice, sunt un fel de momeală pe care o agiţi în faţa criminalului ca să vezi dacă vrea s-o apuce sau nu? Asta vrei, ha? Dar de cheia de la casa mea cu bani n-ai nevoie?

– Sunt sigur că n-ai nici o casă cu bani. Chiar dacă ai, e, probabil, goală.

– Bun. Să zicem că sunt de acord. Cu ce m-aleg din toată povestea asta în care, dacă nu-mi pierd viaţa, de pe acum presimt că o să fiu luat la pumni?

– O să scrii o anchetă trăsnet, zice colonelul.

Mă apucă o criză de râs. Între timp, muzica lui Ravel a ajuns la paroxism.

– Eşti nostim! De scris, o scriu eu. Dar cine mi-o publică?

Colonelul s-a posomorât. Mototoleşte în mâini pachetul de ţigări gol.

– Parcă ştiam că lucrezi la o revistă…

Dă să se ridice.

– Ho! Ce te-ai şifonat? Bineînţeles că te-ajut. Dar te-ajut nu pentru tine, sau pentru a scrie un articol, sau pentru ca să izbândească dreptatea. Mi-e greaţă de chestiile astea. Te-ajut pentru Miron. Mai bine zis, pentru mama lui. Dar dacă stau şi judec mai mult, te ajut pentru toate. Chiar şi pentru tine, nesuferitule! Auzi!

Colonel de miliţie! E o mare cinste pentru mine să te cunosc. Am onoarea, apărător al dreptăţii. Te anunţ că şi eu am avut strămoşi haiduci. Sunt moldovean.

Blondul se luminează la faţă.

– Aşa te vreau. Îmi dau seama că nu m-am înşelat.

– Cum ţinem legătura? Unde te pot găsi?

În glasul colonelului se simte tristeţea.

– Asta e, că nu mă poţi găsi nicăieri.

Sar ca ars.

– Cum aşa?

– Operaţiunea noastră trebuie să fie bazată pe o surpriză totală. Dacă la un moment dat reuşeşti să deranjezi pe cineva, acela trebuie să fie convins că nu-ţi bagi nasul decât ca un ziarist oarecare şi că n-ai nimic de-a face cu o anchetă mai amplă. Înţelegi? Asta îmi dă mie o deplină libertate de acţiune.

– Iar mie îmi dă libertatea de-a face un inventar pe lumea cealaltă. Bună împărţire a rolurilor, n-am ce zice.

Îmi trag din nou pătura până la gât şi îmi continui gândul mormăind.

– Să zicem că după mine aleargă vreo doi asasini cu pistoalele în mâini. Ce mă fac? Cui cer ajutor?

– N-o să alerge nimeni, fii liniştit. Iar eu am să veghez din umbră asupra ta. N-avea nici o grijă.

– Nu s-ar putea invers? întreb eu cu inocenţă.

– Nu. Şi nu te mai văita ca o babă. De mâine treci la acţiune. Şi fii atent să nu comiţi tu vreo infracţiune.

Boleroul lui Ravel s-a terminat. Colonelul însă continuă să fluiere melodia.

Apoi adaugă:

– Am încredere mai mult în şarmul tău, Mladin. Foloseşte-l din plin.

– N-ai putea să trimiţi până aici vreo fătucă de 25 de ani ca să exersez puţin?

Colonelul izbucneşte în râs. Se ridică de pe scaun, îşi termină de băut paharul, aruncă într-un coş pachetul de

ţigări mototolit. Urmărindu-l cât de elegant se mişcă prin cameră, cu alunecări de manechin, simt o uşoară invidie, fiindcă tare mi-e teamă că dacă ar vrea să-mi aducă într-adevăr o fată, respectiva creatură n-ar mai avea răbdare să dea ochii şi cu mine şi s-ar opri la el.

– Câţi ani ai, mon colonel?

– Nu sunt născut chiar în cuaternar, dar tot am patruzeci, îmi răspunde el surprins. De ce?

– E o informaţie pentru uz personal. N-are legătură cu marea anchetă pe care am declanşat-o. Să ştii, însă, că dacă aşa arată bărbaţii la patruzeci de ani, de-abia aştept să ajung şi eu la vârsta asta.

Izbucneşte în râs, îşi ridică braţele deasupra capului şi face cu arătătorul şi mijlociul de la fiecare mână semnul V.

– Asta ce mai e? întreb eu.

– VILĂ – VOLVO, mă lămureşte el. Altceva ce ţi-aş putea dori?

Îşi înşfacă lădiţa cu scule şi dispare pe uşă. Din apartamentul vecin se aude:

„De la Salva-Vişeu
Bine mere ghezăşu'…“.

12

– Nu există om care să nu aibă o superstiţie!

Cea care a rostit această frază, pe un ton peremptoriu, e o femeie uscăţivă, cu un chip nespus de palid. Buzele îi sunt aproape de grosimea unei coli de hârtie, iar părul lung e pieptănat cu coc la spate. Poartă un taior gri. Chiar lângă biroul unde bate la maşină se află la uscat o umbrelă. Alte trei umbrele sunt puse în cuier, unde se mai zăresc două pălării bărbăteşti şi patru haine de ploaie.

Colega ei e mai tânără. Are cam 30 de ani şi e îmbrăcată în nişte blugi strâmţi şi un pulovăr pe gât. Pe faţă i se înalţă semeţe câteva coşuri. Cu toată bunăvoinţa, nu reuşesc să-mi agăţ ochii de nici o formă mai ispititoare.

– Ba eu n-am nici o superstiţie! declară ea cu emfază.

Este exact genul de provincială îngâmfată şi înăcrită de aşteptarea unui pretendent. De altfel, aşa şi bate la maşină: nervos şi trufaş, lovind clapele sacadat.

Spre mirarea mea, replica i-o dă unul dintre cei doi bărbaţi. E chel ca-n palmă, poartă, după câte observ, o gheată ortopedică şi vorbeşte cu îngrijire, preocupându-se să pronunţe fiecare cuvânt cât mai exact. Pe biroul lui este o ordine desăvârşită. Creioanele sunt bine ascuţite, foile aşezate în ordine, colile de indigo la îndemână. Tuşeul său e precis şi regulat, fără nici o sforţare.

– Viaţa are mai mult farmec dacă este şi puţin mister. Reuşitele sau înfrângerile ţi se par mai fireşti dacă le legi de faptul că ţi-a ieşit în cale cineva cu o găleată plină

sau dacă ai întâlnit un coşar, sau un popă… Aşa, ai impresia că există un destin, că există cineva care îţi veghează mişcările…

Cel de-al doilea bărbat stă la un birou mic. Îţi atrage atenţia părul lui care e ca o flacără albă. A încărunţit mai devreme decât ar fi trebuit pentru cei vreo patruzeci de ani pe care îi are. Ca şi colega lui mai tânără, are pe chip ceva acru.

– Superstiţiile astea sunt nişte aiureli. Zău, dragă Mimi, nu te înţeleg deloc. Ce-ţi veni să vorbeşti despre aşa ceva?

Şi, cu un gest brusc, scoate din maşină colile de hârtie. Strânge de pe birou alte câteva, le pune o clamă şi mi le întinde.

– Poftim, domnule Mladin. Toată povestea vă costă 50 de lei.

În timp ce mă descotorosesc de bani, o aud pe doamna Mimi sporovăind mai departe.

– Fiecare om are, însă, o superstiţie de care i-e teamă cel mai mult. Eu, de pildă, dacă întâlnesc dimineaţa un popă, ştiu sigur că-mi merge rău toată ziua. Dar dumitale, domnule Moraru, de ce ţi-e teamă cel mai mult?

– Ce e negru nu-i integru, răspunde sibilinic domnul cu chelie şi se porneşte să râdă.

– Adică? ridică nedumerită doamna Mimi ochii de pe claviatura maşinii.

Nu mai aştept răspunsul domnului chel. Ies din nou în ploaia rece. La câţiva metri de biroul pentru copiat acte unde mi-am dactilografiat articolele pe care trebuie să le trimit la redacţie e o tutungerie. Intru, cumpăr un plic şi un timbru, vâr în plic originalele, păstrez copiile, lipesc plicul, aplic timbrul şi apoi îl introduc în prima cutie poştală pe care o zăresc.

De-acum sunt liber să mă ocup de marea anchetă. Oare ce-o să iasă din ea?…

Mai întâi, mă duc până la Poştă. Intru în clădirea masivă, cu etaj, o construcţie tip pentru toate oraşele, şi caut o carte de telefon, cu lista abonaţilor din Marna. Cartea, legată cu un lanţ de pupitrul unde e expusă, arată execrabil după ce au răsfoit-o atâtea mâini. Dar eu o ţin ca pe un incunabul. În carte sunt cinci familii Pompiliu. Numai una este şi Ion.

Notez numărul şi adresa şi mă strecor într-o cabină telefonică. La telefon îmi răspunde o voce plăcută de femeie. Are o uşoară tristeţe în glas.

– Da?

– Doamna Pompiliu?

– Eu sunt.

– Aici e Andrei Mladin, din Bucureşti. Aş putea să trec puţin pe la dumneavoastră? Vreau să discutăm ceva…

– Poftiţi!

După ce îmi explică unde stă, închid şi ies din cabină.

Arunc o privire pe geamurile mari pe care se scurg în continuare picături de ploaie, oftez, îmi ridic gluga pe cap şi ies în stradă.

În câteva minute sunt în faţa casei Pompiliu. Are uşa chiar la stradă. De-abia apăs pe sonerie şi în prag apare o femeie cam la patruzeci de ani, îmbrăcată cu taior şi fustă de catifea neagră. Poartă ciorapi de nailon de o culoare închisă şi pantofi negri. Trăsăturile feţei sunt ascuţite, dar plăcute.

– Sunt Andrei Mladin. Iertaţi-mă pentru deranj!

– Nu face nimic. Poftiţi!

Într-un hol nu prea spaţios, dominat de o oglindă mare şi de un cuier unde atârnă o manta şi câteva şepci de ofiţer de miliţie, încerc să mă usuc cât de cât pentru a nu face bălţi prin casă. După ce-mi scot haina de ploaie intru într-o cameră spaţioasă, cu mobilă modernă. Câteva vase de flori sunt împrăştiate prin unghere.

– O cafea?

– Nu, mulţumesc. Vă rog să vă deranjaţi cât mai puţin.

– Cum doriţi. Luaţi loc în fotoliul acesta.

Se aşază şi ea într-un fotoliu, strângându-şi cu grijă picioarele frumoase şi potrivindu-şi fusta să nu-i dezgolească genunchii.

– Cu ce vă pot fi de folos? mă întreabă ea după câteva clipe de tăcere.

– Aş vrea câteva amănunte în legătură cu moartea soţului dumneavoastră, zic eu stingherit.

Chipul femeii se înnegurează.

– Pentru ce vă trebuie?

Întâi vreau să-i trag o minciună dar mi se face ruşine.

– Vedeţi, s-a zis c-a fost o sinucidere. Lucrul ăsta n-a convins pe toţi.

– Ce vă priveşte asta? zice ea rece.

– Vă rog să mă credeţi că nu pot să vă spun mai mult. Dar daţi-mi o mână de ajutor. Aveţi încredere în mine.

Mi-am pus la lucru artileria grea. Însă femeii nu pare să-i pese. Totuşi, spune într-un târziu, după ce mă scrutează cu atenţie:

– Lucrurile sunt ştiute. E în curs o anchetă. Până acum, se crede că bărbatul meu s-a sinucis.

– Nu vă supăraţi, unde a făcut-o?

– Chiar în camera asta.

– Unde a fost găsit? La birou?

– Nu. În mijlocul camerei.

Văzându-mi privirea îndreptată spre covor adăugă:

– Am schimbat covorul. Rămăsese pătat. Nu suportam să-l mai văd.

– Unde eraţi atunci?

– La ţară. Împreună cu fetiţa.

După o scurtă pauză, adăugă:

– Ceea ce nu înţeleg absolut deloc e cum de-a putut ca în dimineaţa aceleiaşi zile să ne trimită o scrisoare plină de haz, pentru ca după-amiază să se sinucidă…

– N-a lăsat nici o scrisoare de adio?

– Ba da. Dar nu se înţelege nimic din ea. Spune că s-a săturat de viaţă, că nu mai suportă şi că ne roagă să-l iertăm.

– Suferea de ceva?

– Nu cred. Nu mi-a vorbit niciodată de aşa ceva.

Urmează o scurtă tăcere. După care îmi continui întrebările.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum vreo lună.

O clipă o scrutez cu insistenţă.

– Ştiţi ce mă nedumereşte în toată povestea?

Mă priveşte întrebătoare.

– De ce s-a sinucis în mijlocul camerei? Cei care-o fac, preferă să stea cât mai comod în clipa respectivă. De pildă, acolo ar fi fost mai normal să stea.

Şi arăt cu mâna biroul.

– Ce să vă spun? Nu ştiu… Nu-mi dau seama… Nu m-am gândit la asta până acum…

O las puţin să reflecteze la ceea ce i-am spus.

– În ce s-a împuşcat?

– În tâmplă. În tâmpla dreaptă.

– În tâmpla dreaptă?!

– Da, se repede femeia intrigată de reacţia mea.

Deodată, îmi aduc aminte că am zărit borcanul cu creioane în partea stângă a maşinii de scris.

– Doamnă, zic eu emoţionat, soţul dumneavoastră nu era cumva stângaci?

– Ba da. Ce importanţă are? Apoi tot ea zice:

– Dumnezeule! țipă ea uşor ducându-şi mâna la gură. Asta înseamnă că…

– Asta încă nu-i nimic. Dar poate să însemne ceva. V-aş mai cere o ultimă favoare şi cu asta vă părăsesc: aţi păstrat cumva scrisoarea lui de adio?

E mai palidă decât la început. Se uită la mine, apoi se ridică brusc şi se duce la birou. Trage un sertar şi scoate de acolo coala de hârtie.

– Poftim! I-am rugat pe anchetatori să mi-o lase mie. E ultima amintire de la el.

E o coală albă, obişnuită, pe care sunt scrise vreo douăzeci de rânduri de o generalitate copleşitoare. E semnată Ion Pompiliu.

– A fost găsită în maşina de scris, îmi spune femeia.

– Soţului dumneavoastră îi plăcea să bată la maşina de scris?

– Da. Dar bătea destul de încet. Bătea cu două degete.

– Hm! fac eu şi nu mai zic nimic.

Mai arunc o privire la coala dactilografiată. E ceva ce nu-mi place la ea.

– Aţi descoperit ceva? mă întreabă ea din nou.

– Nu. Nimic, o liniştesc eu. Dar dacă v-aş ruga să mi-o împrumutaţi pentru câteva zile?

Femeia se uită la mine şovăitor, apoi îmi face semn că e de acord.

Peste câteva clipe sunt din nou în burniţa rece.

13

Până la marginea oraşului fac pe jos o jumătate de oră. După ce mai întreb nişte trecători, o apuc spre unul din dealurile împădurite. O cărare, bineînţeles şerpuitoare, mă poartă tot mai adânc în pădure. Din când în când sunt nevoit să dau la o parte crengile crescute până la potecă. O ploaie fină se porneşte din ramurile care revin cu zgomot la locul lor. Dacă m-ar întreba cineva ce caut pe-aici, aproape că şi eu m-aş minuna. Numai că amicul meu Valerian, mi-a strecurat un pont despre un loc sigur în pădure, și-aș vrea să văd dacă pot afla ceva despre el.

Ce-o fi făcând colonelul? Stă probabil la căldurică în timp ce sclavul Mladin trage la galere. Afurisit potop! Cel de pe vremea lui Noe a fost un mizilic.

Urc mai departe gâfâind şi blestemând pantele din toată lumea, oricât de puţin înclinate ar fi ele, ploaia, pe criminalul lui Timofte şi, bineînţeles, pe mine, că n-am atâta minte să-mi văd de treburile mele. În cele din urmă, în faţă mi se iveşte o căsuţă din bârne. Pe distanţa de vreo cincizeci de metri, până la ea, stejarii sunt atât de aproape unul de altul, încât par a face două ziduri verzi de-o parte şi de alta a potecii. Cred că e foarte util noaptea pentru cei care s-au aghezmuit să aibă astfel de mijloace de orientare.

Fără să-l simt, un câine mare şi lăţos m-a apucat de pulpana hainei şi a început să tragă de ea. N-am încotro şi mă aşez jos ca să-i fac pe plac. Iarba e udă şi în curând prin hainele mele se simte jilav.

– Hei, e cineva acolo? strig eu văzând că animalul n-are de gând să se depărteze de mine, ci mă studiază ca şi cum i-aş aparţine. Mă gândesc o clipă că ar fi în stare să mă confunde cu un os şi, fiind prea sătul, să mă-ngroape pe undeva ca să mă pape mai târziu.

Trag un chiot de răsună valea, de la Bumbeşti la Livezeni. În sfârşit, din casă apare un vlăjgan îmbrăcat în uniformă de pădurar.

– Ce doriţi? mă întreabă el fără să se sinchisească de poziţia în care mă aflu.

– Fii atât de amabil şi cheamă-ţi fiara. Nu c-aş avea intenţia s-o muşc, dar cred că e mai bine pentru amândoi să stăm la distanţă unul de altul.

Bărbatul îşi fluieră câinele. Cu părere de rău, acesta se uită la mine şi se culcă la picioarele stăpânului său.

După ce mă ridic şi mă scutur cât de cât, mă apropii de pădurar şi-i spun:

– De ce nu puneţi la intrarea în pădure o pancartă: Nu intraţi! Câine rău?

Iute îmi dau seama după privirea posomorâtă a bărbatului că nu-i prea arde de glumă.

– Ce doriţi? întreabă el din nou.

E construit după principiul macaralelor turn. Cred că m-ar putea ţine înşfăcat de guler la zece centimetri deasupra solului, o zi întreagă, fără să obosească.

– Dumneata eşti pădurarul?

– Da.

Probabil că e singur. Probabil că n-a mai vorbit cu nimeni de nu ştiu câtă vreme. Dacă nu şi-o fi învăţat câinele să vorbească. Sau dacă n-a învăţat el să latre. Totuşi, n-are chef de conversaţie. Răspunde monosilabic, dorind să plec cât mai repede.

– Sunt de la Flacăra. Din Bucureşti. Mă numesc Andrei Mladin.

Şi scot iarăşi legitimaţia.

Nici măcar n-o priveşte.

– Şi?

Brusc, îmi vine o idee.

– Te-aş ruga să-mi răspunzi la câteva întrebări.

– S-auzim.

– Acum vreo lună ai fost aici?

– Da.

– Nu s-a întâmplat nimic deosebit? N-ai observat ceva ieşit din comun?

Nu reuşesc să-l clintesc din împietreala lui.

– Nu.

– Nimic, nimic?

– Ce înţelegeţi prin ceva ieşit din comun?

– De pildă, n-ai auzit cumva un foc de armă?

Şovăie o clipă şi apoi zice:

– Ba da.

– Nu te-ai mirat?

– Cum să nu mă mir? Doar în pădurea asta vânatul e interzis.

– Ei? Ce-ai făcut?

– I-am dat drumul lui Trandafir şi am pornit şi eu după el.

– Înţeleg că Trandafir este gingaşul animal care se află la picioarele matale?

– Exact.

– Şi?

– La vreun kilometru de cabană, Trandafir a întâlnit un om pe care l-a silit să stea jos ca şi pe dumneavoastră. Aştepta liniştit şi rupea fire de iarbă. N-avea nici o puşcă asupra lui.

– De unde ştii? Putea s-o arunce în tufiş.

Pădurarul mă priveşte cu milă.

– Dar Trandafir pentru ce e? Pentru prins fluturi? A răscolit peste tot. N-a găsit nimic.

Şi-l mângâie pe viţelul care se întinde mulţumit de el însuşi.

– L-am lăsat în treaba lui. Zicea că se plimbă prin pădure. Mi-a spus că a auzit şi el o împuşcătură, dar nu i-a dat nici o atenţie.

– L-ai căutat şi prin buzunare?

– Nu. Ce drept aveam?

– Poate că avea un alt tip de armă. Un pistol.

– La vânătoare nu se merge cu pistolul.

– Poate că omul se pregătea pentru o altfel de vânătoare.

– Nu vă înţeleg. Mai doriţi ceva?

– Da. Te rog să mă conduci până la locul unde l-ai găsit pe cetăţean.

În locul lui i-aş zice lui Trandafir: şo pe el! Spre surprinderea mea, acceptă.

– Fie. Să-mi iau mantaua de ploaie.

După câteva minute ne croim drum prin hăţişurile îmbibate de apă.

– Mai ştii s-ajungi acolo?

Parcă i-aş fi dat cu ceva în cap.

– Ce părere aveţi? Ştiu pădurea asta de mic copil.

– Iartă-mă. Dar cum arăta cetăţeanul?

– Era potrivit de statură. Slăbuţ. Avea vreo patruzeci-cincizeci de ani. Părul negru. Purta o mustaţă tunsă scurt.

Parcă ar fi unul dintre tocilarii mei, gândesc eu. Mai mergem o vreme şi pădurarul se opreşte.

– Aici e locul.

E o poieniţă cam de vreo treizeci de metri pătraţi. Câteva muşuroaie de cârtiţe. Câteva băltoace. Nimic deosebit. Ce aşteptam să găsesc?

– N-ai observat nimic neobişnuit?

– Nu.

Încep să mă uit cu atenţie la copacii din jur. Scoarţa lor e umedă. Pe unul dintre ei e urma unui marcaj vechi: un cerc roşu cu un punct galben înăuntru. Mă dau mai aproape de el şi-l studiez pe îndelete. Pădurarul mă

priveşte placid. Trandafir se uită din când în când la mine, apoi la stăpânul său, ca şi cum l-ar întreba: să-l pun la pământ?

– Ia vino puţin încoace, îi zic eu pădurarului. N-ai un briceag?

Îmi întinde un cuţit de vânătoare cu vârful bine ascuţit. Încep să scobesc în mica adâncitură pe care am zărit-o în punctul galben. După câteva minute scot o bucată de metal pe care i-o întind pădurarului. Aş vrea să par mai puţin triumfător, dar nu reuşesc.

– Asta ce e?

Pădurarul ia bucata de metal şi rosteşte imediat:

– Plumbul de la un glonte.

– Da. De la un glonte de pistol. Nu sunt eu specialist în balistică, dar îţi pot spune cu siguranţă că aici a tras cineva cu pistolul.

Pădurarul nu mai înţelege nimic.

– Dar de ce în copac?

– E simplu. Omul a dorit să-şi încerce arma. Probabil că n-a mai folosit-o de multă vreme. A vrut să fie sigur de ea. De-aia.

– Înseamnă că pe undeva trebuie să fie şi cămaşa glontelui.

– Poţi fi sigur că nu e. Când Trandafir l-a găsit pe cetăţean, el tocmai asta căuta prin iarbă. Cu siguranţă că a dat de ea şi a pus-o în buzunar.

Pădurarul se uită la mine cu mai mult respect. Chiar şi Trandafir a simţit că s-a schimbat ceva. Dă prietenos din coadă şi se gudură pe lângă mine. Ar avea chef de joacă.

– Altădată, amice, îi zic eu şi-mi iau rămas bun de la stăpânul său.

14

Eram sigur că până la urmă aveam să-mi dau cuprul pe faţă. Când am ajuns aseară la hotel, mort de foame şi ud până la piele, plin de noroi, recepţionerul cel gras care crede că de fiecare dată vin de la un chef monstru, mi-a întins un bilet: „Primarul Vincenţiu Peahă vă aşteaptă mâine la ora 8 dimineaţa“. Am mototolit biletul, i-am suflat puternic în faţă recepţionerului care a rămas nedumerit nesimţind nici un iz de alcool, explicându-şi probabil, că am luat vreo pilulă care îndepărtează mirosul şi m-am dus la mine în cameră unde am dormit buştean.

Iar acum stau în faţa lui Vincenţiu Peahă, încercând să par mai nevinovat decât un pui tocmai scos din incubator.

E un om cu o faţă mică, rotundă şi are părul cenuşiu şi cârlionţat. Nu cred c-a împlinit nici cincizeci de ani. Ochii lui mici, ca de viezure, privesc cu neastâmpăr şi cu drag la cele două telefoane cu multe butoane pe care le are în stânga, la interfon, la covorul pufos. Se simte bine aici, în mod vădit. E în siguranţă.

– Ne faceţi greutăţi, tovarăşe Mladin, ne faceţi greutăţi. Stânjeniţi mersul unei anchete.

Privesc la parchetul impecabil lustruit. Pe o bună parte a lui se întinde un covor scump. Ce să-i răspund omului?

– Nu ne aşteptam ca tocmai dumneavoastră, care veniţi de la o revistă de prestigiu, să vă purtaţi aşa. Nu ne aşteptam deloc.

Tot timpul vorbeşte la plural despre sine însuşi. De fapt, reprezintă un întreg oraş. E o forţă. Stă în cabinet şi mii de oameni abia îi aşteaptă hotărârile.

– Să ştiţi că am informat şi conducerea revistei. Redactorul şef m-a rugat să-l sun atunci când veţi veni la mine.

Apasă pe unul din numeroasele butoane.

– Maria, spune el în interfon, dă-mi legătura cu redactorul-şef al revistei Flacăra din Bucureşti.

Până când se stabileşte legătura, tăcem. Eu mă uit pe fereastră, el se joacă cu unul dintre creioanele îngrijit ascuţite.

Un ţârâit îl avertizează că are legătura cu Bucureştiul.

– Să trăiţi, tovarăşe redactor şef. Cum e vremea pe-acolo? Plouă? Şi la noi. Ei, făptaşul se află aici. Poate că vreţi să-i spuneţi câteva vorbe…

Şi-mi întinde receptorul.

Mă ridic de pe scaun şi iau receptorul în mână.

– Ce faci, Mladin, acolo? tună vocea redactorului şef. Te ţii de prostii în loc să-ţi vezi de reportaje? Aud că dai de furcă autorităţilor. Ţi s-a urât cu binele? Vrei să te dau la corectură? Bagă-ţi minţile în cap! Altfel e vai şi-amar de tine!

Nu l-am auzit niciodată urlând aşa. Cineva spusese că nu-i place teatrul. După scena pe care mi-o face acum, nu s-ar părea.

Nu aşteaptă să-i răspund şi închide. Vincenţiu Peahă e radios.

– Vedeţi? Ar fi trebuit să nu ajungem la situaţia asta. E grav ca un om de presă să pună beţe-n roate unei anchete oficiale.

Glasul îi e încărcat de regrete. Aproape că-i dau lacrimile, aşa de rău îi pare de mine.

Iese de după birou. Vrea să fie acum popular şi mă bate părinteşte pe umăr.

– Nimeni nu-ţi vrea răul în oraşul nostru. E un oraş mic, cu o inimă mare. Oamenii sunt tare buni. Tare buni, zice el şi și acum chiar e gata să izbucneacă în lacrimi. Ai să te convingi singur. Numai că trebuie să-şi vadă fiecare de treaba lui.

Mă conduce uşurel spre ieşire. Plec din biroul ăsta unde un om e fericit că are butonaşele cu care se poate juca, are un covoraş pe parchet şi o secretară la uşă şi nu mai vrea să ştie nimic altceva din ce e pe lume.

15

Şi ce mai e pe lume? zic eu în timp ce-mi conduc, din nou, prin ploaie, maşina.

Nimic altceva decât că un criminal l-a ucis pe comandantul miliţiei din oraş, după ce, mai întâi, şi-a încercat pistolul în pădure. Tot el a scris şi scrisoarea aceea lipsită de sens. E clar că n-a fost bătută la maşină de Pompiliu. Ar fi însemnat ca literele din partea stângă a claviaturii să fie mai pronunţate. Or, nu-i deloc aşa. Mai ales că, mai mult ca sigur, ea a fost scrisă de către cineva care bătea cu toate degetele. Nu toate degetele au aceeaşi putere şi de aceea unele litere sunt mai conturate şi altele mai puţin ieşite în relief. E aici o chestie de logică. Sau, mai curând, de stenodactilografie.

Ce să fac acum? De la colonel n-am nici o veste: parcă l-ar fi înghiţit pământul. Iar criminalul acela mustăcios cine-o fi? Tot el l-o fi omorât şi pe Timofte?

O clipă mi-aduc aminte de nebun şi de mama lui. Simt că mi se pune un nod în gât. Nu de la o sfoară, fireşte.

Curând îmi dau seama că mă aflu în dreptul Marii fabrici. Ce-ar fi să-i fac o vizită directorului?

Opresc în parcajul unde sunt câteva zeci de maşini, şi mă duc la portar. Îi arăt legitimaţia, îmi înmânează ceremonios un ecuson de vizitator şi, după ce dă un telefon la secretariat, mă lasă pe mâna unui tinerel ca să mă conducă pe aleile unde, din loc în loc, placarde avertizează că „Orice pas înainte depinde de noi“.

Directorul e masiv. Are un cap masiv, de director, bine înfipt într-un gât scurt, tot de director. Mâinile îi sunt puternice şi fără astâmpăr. Ochii sclipesc de o inteligenţă vie, cum se spune. În timp ce mă ascultă, frământă în mâini o radieră precum cea pe care am văzut-o la locul crimei.

– Deci, aţi vrea să scrieţi un reportaj de la noi… Foarte lăudabilă intenţie. S-a scris despre noi de multe ori, dar în ultima vreme gazetarii ne-au cam ocolit. Foarte rău, foarte rău…

Fără nici o legătură cu cele discutate până atunci mă întreabă:

– Cât staţi pe la noi?

– Nu ştiu. Poate o săptămână… poate mai mult.

Îmi dau seama că în mintea lui a încolţit un plan.

– La reportaj o să daţi şi fotografii?

– Cu siguranţă. O să vină un fotoreporter.

Ideea îl încântă. Se şi vede pozat în prim plan.

– Ştii ceva? Mâine e ziua de naştere a fiicei mele. Vino şi dumneata. Uite cartea mea de vizită.

Mi-o întinde. De la o vreme, toţi au mania să-ţi ofere cărţi de vizită. E semn că ne-am civilizat.

– Chiar aş vrea să vii. Vorbesc foarte serios.

– Bine. Să-ncerc.

Ce-o fi vrând de la mine? I-am devenit atât de simpatic după câteva minute de conversaţie? Sau e altceva la mijloc?

Cheamă apoi pe cineva care să mă conducă prin secţii. Notez tot soiul de cifre şi nume de oameni, dar gândul meu se roteşte în jurul aceleiaşi întrebări: ce vrea de la mine directorul?

16

N-am încotro şi sunt mândru de mine din cale-afară.

Toate cele aflate până acum, chiar dacă nu înseamnă mare lucru, încep totuşi să aibă o logică.

Este clar că maiorul Pompiliu nu s-a sinucis. Sinuciderea a fost trucată de către asasin. Cineva a avut interes să-l suprime fiindcă aflase prea multe. Se pare că ştia prea multe despre Marea fabrică. Are dreptate colonelul: Pompiliu a continuat ancheta până când a deranjat pe cineva. Pe cine anume? Greu de spus. Pe un individ de statură potrivită, cu o mustaţă tunsă scurt, care într-o dimineaţă a făcut exerciţii de tir în pădure.

Bun ochitor, zic eu admirativ, aducându-mi aminte de glonţul înfipt în mijlocul cercului roşu. Dar în clipa următoare, simt pe şira spinării o gheară rece.

– Asta înseamnă că şi eu pot fi o ţintă pentru el, şoptesc eu. Chiar o ţintă mai mare, greu de ratat şi de către un neprofesionist.

În clipa aceea, se aud câteva ciocănituri discrete şi uşa se deschide. Mă aştept să apară omul cu mustaţă, cu un pistol în mână.

E colonelul.

Închide uşa cu precauţie şi-mi face semnul lui de salut.

– Vilă-Volvo.

Trăsăturile feţei îi sunt trase, iar cearcănele îi împodobesc ochii.

– Salamalec! Dar ce-i cu tine? Ai deschis aseară cu albele? întreb eu ridicându-mă agale în coate. Adică, vreau să spun, ai băut vodcă?

Îmi arată dinţii strălucitori într-un fel de rânjet prietenos.

– Da. Un chef la care e rost să fii trimis pe lumea cealaltă, fără măcar să ai timp să-ţi faci testamentul. Deşartă-ţi sacul!

Îi spun tot ce ştiu. Îi arăt şi bucata de plumb şi scrisoarea dactilografiată.

– Aş pune pariu că plumbul e din acelaşi pistol cu care a fost împuşcat şi Pompiliu.

Colonelul se uită la mine cu un început de respect.

– Tu ai aflat toate astea?

Aerele lui încep să mă calce pe nervi.

– Nu. Lucrez cu sclavi. Am o mătuşă care a luat cursuri de detectiv prin corespondenţă. Pe ea am trimis-o să ancheteze cazul. Deşi e surdă şi nu vede la doi paşi, s-a descurcat excelent pentru vârsta sa. Raportul pe care mi l-a întocmit e perfect.

Colonelul mă bate pe mână împăciuitor.

– Haida, nu te supăra. Te-ai descurcat extraordinar, ca un profesionist. Ai aflat nişte lucruri colosale.

Pentru o vreme se lasă tăcerea. Parcă suntem cei doi moşi din Muppets după ce s-au certat. Pe geam se scurg neîntrerupt şiroaie de apă. În casă e, însă, plăcut şi destul de cald. O clipă mă gândesc la toţi cei ce forfotesc pe străzi sub rafalele ploii. Ce vreţi, am o inimă miloasă.

– Azi avem treabă, m-anunţă colonelul.

– Easy, my boy. Ce treabă? N-am nici o treabă. M-am săturat de mers prin noroaie ca un pifan şi de jucat tot teatrul ăsta ieftin.

– Nu-i ieftin deloc. E plătit cu vieţi omeneşti.

În timp ce-i torn în pahar trei degete de vodcă de jos în sus şi-mi torn şi mie invers, îi spun doar atât:

– Nu deveni atât de grav, că nu-ţi stă bine. Lasă filosofia asta pentru alţii mai fraieri. Îmi stârneşti prea multe gânduri pentru mintea mea.

În încăpere se lasă o tăcere care nu durează mult.

– Ai noroc că eşti băiat bun. Altfel…

– Altfel ce?

Dă din mână a lehamite.

– Las-o baltă. Ne certăm ca proştii. Mai bine fii atent că ai început să semeni cu vulturul pleşuv.

– La agerime?

– Nu. La chelie.

– O să-ncerc cu Gerovital. Dar tu ce-ai făcut până acum?

– Am umblat ici, colo. Am aflat că directorul Marii fabrici îşi datorează averea unui noroc fenomenal.

Sprâncenele mele se arcuiesc întrebătoare.

– Ce noroc?

– A câştigat, se pare, vreo cinci maşini la loz în plic şi la loto, și a mai luat şi alte premii la loto şi pronosport.

– Într-adevăr, ăsta zic şi eu noroc, spun eu cu melancolie, aducându-mi aminte că n-am fost în stare să câştig nici măcar o sută de lei la jocurile mai sus-amintite.

– Pa naiba! N-a câştigat niciodată nimic.

– Cum aşa?

– Aşa bine. Pur şi simplu banii îi vin din altă parte. Ca să-i justifice, cumpără lozuri sau bilete de loto şi pronosport de la cei care au câştigat. Le plăteşte mai mult şi acelora le convine să le vândă.

Fluier a mirare.

– Ia te uită cu ce se-ndeletniceşte directoraşul nostru!

– Deci banii îi vin de unde bănuieşti şi tu: de la afacerile lui.

– Şi cam cu cât se vinde un loz câştigător de maşină?

– Ajunge şi la 120 000 lei.

Nu e frumos să fluieri în casă, însă nu mă pot abţine.

– Rentează?

– Ba bine că nu.

Toată oboseala din corp mi s-a risipit. Prefăcându-mă că mă uit în altă parte, mă întind cât sunt de lung după sticla de vodcă. Mâna colonelului e mai iute decât a mea şi înşfacă fiola.

– Numai un strop! mă tângui eu. Sper că ştii legea lui Ohm: eşti om cu mine, sunt om cu tine.

– Nici un strop! Ţi-am spus că avem treabă în noaptea asta.

– Urât caracter, zic eu. Precis nu eşti de la miliţie: eşti de la Armata salvării. Una din babele alea nesuferite care susţin că alcoolul face rău, dar au în fustele lor largi câte un şip cu care se mai dreg după toate vorbele umflate pe care le spun.

Colonelul nici nu se sinchiseşte. Pune sticla la loc în frigider, se uită la ceas şi-mi comunică:

– Îmbracă-te!

– Nu merg nicăieri. Mă retrag în infinitul mic. Părinţii nu-mi dau voie să ies cu necunoscuţi în locuri pe care nu le ştiu. Mai întâi trebuie să le dau un telefon.

Colonelul şi-a vârât nasul în dulap şi-mi caută ceva de îmbrăcat. Nu-mi răspunde. Mă dau jos din pat ca un cotoi în convalescenţă şi merg târâş spre frigider. Orice infanterist ar fi invidios pe înaintarea mea aproape una cu covorul. Aş putea fi oricând confundat cu un desen de pe el. Desigur, un desen nostim. Când se uită în cameră, colonelul nu mă zăreşte imediat. În clipa în care mă reperează, se repede la mine şi mă ridică de pe parchet cu o forţă pe care nu i-o bănuiam.

– Ia ascultă! De când n-ai mâncat chelfăneală? Şi nu mai bea atâta, că o să-ncepi să cânţi şi tu vechiul imn: "Şi pe mine mă-nţeapă ficatul!".

Îmi dă drumul pe pat şi-mi întinde un costum sport de catifea reiată cenuşie. Resemnat, îl îmbrac şi mormăi:

– Ies din combinaţie. Care mai de care se socoteşte dator să mă ameninţe cu bătaia, iar unii îşi şi pun planul

în aplicare. M-am săturat. În definitiv, sunt o persoană liberă şi independentă. Nimeni n-are dreptul şi nici stângul să se-amestece în treburile mele interne: ficat, rinichi şi alte alea. Vodca e-a mea? Este! Sunt după orele de program? Sunt! Ce mai vrei? Spor de periclitate nu-mi dă nimeni.

Apoi, îmi încolţeşte o idee.

– Dar măcar spor de noapte se dă? Ce zici?

Dintr-o dată mă străfulgeră o idee.

Să nu mi-o ia nimeni în nume de rău: chiar şi lui Andrei Mladin i se poate întâmpla un astfel de lucru miraculos. Mă trântesc îmbrăcat în pat, mă apuc zdravăn de marginile lui şi-i spun colonelului:

– Nu merg nicăieri. Chiar dacă în holul hotelului m-ar aştepta Miss Univers, tot n-am să mai ies azi din casă: „Potop e-napoi şi-nainte“, îngân eu mai mult pentru mine însumi.

Colonelul se uită la mine stupefiat. Dacă am fi pe un teren de baschet, cu siguranţă că n-ar ezita să-mi dea o atât de puternică pasă, încât mingea să-mi scape printre degete şi să mă pocnească în nas. Se stăpâneşte însă admirabil şi-mi zice brusc dezinteresat:

– Faci ce vrei.

Şi pleacă închizând uşurel uşa. Aştept doar câteva minute şi o pornesc şi eu în urma lui, ieşind în zloata care în curând mă udă până la oase.

17

E aproape miezul nopţii.

Pe străzile oraşului îmbibat de umezeală nu se mai vede nimeni. Firma de neon de la Sala jocurilor e singura sclipire care se zăreşte în parc. Încă o dată mi se confirmă că nu m-am născut în secolul luminilor.

Îmi aduc aminte de apartamentul meu din Bucureşti, în care singura lumină e cea din frigider. Şi aceea e degeaba. Ce-o mai fi făcând motanul meu Mecena? Stă probabil de poveşti cu duduia Margareta. Nu m-ar mira să mă ponegrească, pramatia. Tocmai pe mine, bunul lui stăpân! La care duduia Margareta să-i spună scărpinându-l pe după urechi: "Să ai grijă de el, dragul meu, fiindcă e tare neajutorat, săracul!"

Parcă n-are dreptate!

Uriaşa roată din parc se profilează ameninţătoare pe fundalul întunecat. Frigul mi-a pătruns până la oase. Cu gluga trasă pe cap, par o mumie neidentificată. Totuşi, deşi decorul e atât de sinistru, tot arunc o privire spre uşa de la Sala jocurilor, înţelegând imediat că încuietorile ei sunt atât de zdravene încât n-am nici o şansă s-o deschid.

– Presupun, Andrei Mladin, că ştii cât ne dă dacă ne prinde, îmi zic eu în sinea mea, dar nici că-mi pare rău din moment ce sunt atât de înfrigurat. Acolo unde or să mă ducă e, cu siguranţă, mai cald.

Precum personajele lui Rembrandt din Rondul de noapte, înconjor gânditor clădirea. Din nefericire, eu n-am nici o flintă în spate. De fapt, cel mai mult mi-ar

folosi un tun. Aşezat la o distanţă potrivită şi mânuit de un artilerist iscusit, ar putea slobozi o ghiulea care să facă în zid o spărtură taman bună pentru a se strecura un ziarist curios.

Fasciculul lanternei mele descoperă însă ceva care-mi face inima să bată cu vioiciune. O fereastră! Nu, nu e fereastra la care şade o pisică, aşa cum zice cântecul. Îmi zic parşiv în sinea mea: nu cumva o fi chiar aceea la care, neobservat de nimeni, am umblat chiar eu de dimineaţă şi am lăsat-o întredeschisă?

Nu vă dau răspunsul pentru că îl bănuiţi şi singuri. Mă grăbesc să împing fereastra şi constat cu plăcere că nimeni nu şi-a dat seama că nu-i închisă. Se deschide cu un fâşâit uşor. Mă apuc cu mâinile de pervaz şi mă caţăr cu oareşce trudă, dar cu mult folos. O clipă stau călare ca Alexandru pe Ducipal, dar ţârâitul ploii şi ambianţa ameninţătoare îmi aduc aminte că mă aflu aici nu ca să mă aclame mulţimile, ci ca să fac o inspecţie incognito. Îmi dau drumul pe parchetul din Sala jocurilor şi împing fereastra în poziţia în care am găsit-o.

– Cum zicea individul ăla? Zarurile au fost aruncate? Îmi dau cu presupusul că or fi fost vechi, mormăi eu, după care mai adaug tot în sotto-voce:

– Când mi-e frică, recunosc, vorbesc de unul singur.

Trecând pe lângă ghişeul unde cu câteva zile mai înainte plătisem intrarea, îmi vine să-mi bag mâna în buzunar şi să scot zece lei. Apoi, intru în sala unde sunt aparatele de joc. Extrag din buzunar o lanternă mai mare şi încep să-i plimb lumina pe pereţi, pe aparatele care stau acum sub nişte prelate pentru a fi protejate de praf. Pe jos e o curăţenie exemplară. Observ că am lăsat urme şi le anulez grijuliu cu o cârpă. Mă şterg cu aceeaşi cârpă şi pe pantofi. După care mă îndrept spre bar cu speranţa că un chelner distrat o fi uitat vreun şip cu niscaiva TNT în el. Nici pomeneală. Dezamăgit în privinţa conduitei

barmanilor de azi, mă duc spre uşile ce dau în camerele cu videocasetofoane. Intru pe una din ele.

În încăperea unde se află vreo cincizeci de scaune şi câteva fotolii şi unde pe un piedestal se înalţă un aparat acoperit cu o pânză, geamurile sunt acoperite cu draperii. Mă asigur mai întâi că draperiile sunt bine trase după care aprind lumina de la un comutator. Neonul pâlpâie la început şi inundă apoi întreaga încăpere cu o lumină plăcută. Pe o etajeră se află mai multe casete. Aleg la întâmplare una şi mă îndrept spre aparat. Meşteresc niţel şi-i dau drumul. Nu trec prin faţa ochilor mei mai mult de zece imagini şi îmi dau seama că e vorba de un film cu gangsteri. Împuşcăturile se ţin lanţ. Dar când devine mai palpitant, mă ridic din fotoliul în care m-am aşezat şi scot caseta. E un film straşnic, dar nu asta caut!

Fac aceeaşi mişcare şi cu alte câteva casete. Mă întreb în sinea mea dacă nu cumva am luat-o razna.

Tocmai când să-mi dau un răspuns în acest sens, descopăr un mic dulap în zid. Încuietoarea lui cedează repede.

– Cred c-am găsit! exclam eu triumfător, văzând în firida care se cască în perete câteva rafturi tot cu casete.

Pun una dintre ele şi mă aşez din nou pe un fotoliu. Arunc o privire pe ecran, iar peste câteva clipe îmi dau seama că m-am îmbujorat ca o fecioară căreia i se mângâie pentru prima oară mâna în timpul filmului.

– Dumnezeule! Asta era! Filme porno. Aşa îşi rotunjea veniturile domnul Bodea.

Scârbit, scot caseta din aparat, o pun la loc şi încui dulapul. După care acopăr aparatul şi sting lumina, nu înainte de a vedea dacă n-a mai rămas vreo urmă a trecerii mele prin aceste locuri de basm.

În bibliotecă nu mai aprind lumina. Plimb raza puternicei lanterne de-a lungul mesei din mijloc.

– Trebuie să fie pe undeva un şpil, murmur eu. Care-o fi însă?

Tot dau târcoale mesei şi o pipăi pe la încheieturi. Îmi aduc aminte cum stătea bibliotecarul: drept la mijloc. Cotrobăiesc prin acele zone şi dau de un buton. Cu un zgomot uşor, tăblia de sus a mesei se depărtează şi dedesubt, la câţiva centimetri, apare o ruletă cu postavul împărţit în dreptunghiuri cu cifre de diverse culori. Parcă îl aud pe colonel:

– Bravo, Mladin! Eşti o forţă!

– Poate pui o vorbă să mă-nainteze în funcţie, o fac eu pe modestul. Pe ce mizaţi? Les jeux sont faits! Rien ne va plus!

Orice crupier din Monte Carlo ar fi invidios pe gestica mea.

– M-am lămurit şi cu asta. Iar la mese, precis că nu se citesc cărţi, ci se joacă pe mize mari cărţi. Dacă-mi aduc aminte feţele celor pe care i-am văzut duminică, tare-aş crede că am dreptate. Nişte moace deloc spiritualizate!

O uşă îmi atrage atenţia.

– Asta ce-o mai fi? mă mir eu.

Uşa nu e încuiată. O împing şi o luminez cu lanterna. Aici sunt câteva aparate mici de televiziune.

Hm! De la aparatele astea Bodea poate supraveghea toate sălile. Cum se iveşte un pericol, cum coboară camuflajul. Totul devine un decor paşnic. Şi mai e şi butonul pe care l-am zărit la pragul de la intrare.

Dau drumul la circuit. În clipa următoare văd pe unul dintre ecrane cum apare Bodea însoţit de un bărbat slăbuţ pe care nu-l cunosc. Au aprins lumina în sala mare şi se-ndreaptă spre mine.

– Repede, îmi zic eu, ca şi cum ar mai fi nevoie de sfatul ăsta. Scot din priză instalaţia, sting lumina şi m-ascund după un dulap.

Cei doi intră în biroul lui Bodea care e chiar alături de camera unde dârdâi eu, chipurile de frig.

De dincolo se-aud frânturile unei discuţii:

– De ce ne-o fi convocat directorul? Ce naiba s-a mai întâmplat?

– Lasă că vine el.

Mă uit la ceasul meu fosforescent: e aproape unu. Să ies din ascunzătoare e sinucidere curată. Mai ales dacă mai vine şi directorul: ne putem întâlni nas în nas. Şi nu se ştie dacă în parc nu aşteaptă vreuna dintre gorilele celor dinăuntru. Dar oare cine e slăbuţul?

Trec minute chinuitoare. Dincolo se aude clinchetit de pahare şi râsete. Se discută fleacuri. Nimic despre Platon, nimic despre Kant. Dacă nu cumva prin zonă Kant se citeşte Kent.

Deodată, în camera vecină răsună o voce nouă. O recunosc: e cea a directorului.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Cred c-am scăpat definitiv. Ne lasă în pace. Duminica viitoare e ultima plată pe care o pretinde.

– Cât cere? întreabă o voce nerăbdătoare.

E vocea lui Bodea.

– 100.000.

– 100.000?! exclamă cu toţii. Pungaşul!

– Da, dar gândiţi-vă că n-o să mai auzim niciodată de el.

– Ce garanţii avem?

– Niciuna. Doar cuvântul lui de onoare.

– Cuvântul de onoare al unui borfaş, exclamă dispreţuitor slăbuţul.

Stând în ungherul acela, am inhalat un fir de praf. Mă ţin din răsputeri să nu strănut.

– Mă întreb, totuşi, cine-o fi? De doi ani de zile plătim unui necunoscut. Cine-o fi?

– Naiba să-l ia. Numai să-l catapultăm odată de-aici.

Se aude o înjurătură grea.

Gâdilăturile din nas nu încetează. Până când nu mă mai pot abţine şi trântesc un strănut capabil să mături din cale un întreg cvartal.

– Scapă cine poate! mă încurajez eu şi o iau spre uşa bibliotecii.

Probabil că după o clipă de stupefacţie va începe o urmărire ca-n Tom şi Jerry. Însă Jerry e prea mare ca să se poată ascunde într-o gaură de şoarece. Gonesc totuşi din răsputeri prin sala unde e ruleta, lovindu-mă de pereţi, de scaune. Până când calc în gol şi simt că pic printr-o trapă care se închide rapid în urma mea. Străbat o clipă aerul ca pasărea în zbor şi aterizez într-o apă rece ca gheaţa. Un vârtej mă poartă prin beznă. Cât timp a trecut? Nu-mi dau seama. Dau disperat din mâini şi din picioare. Înotul meu e cam lipsit de stil, dar e eficace. Deodată, zăresc o geană de lumină. Dar când şuvoiul care creşte tot mai mult mă aduce mai aproape, zăresc cum de sus începe să se coboare un grilaj. Curând, el atinge suprafaţa apei. Trag puternic aer în piept şi mă cufund pe sub el. Ies aproape sufocat şi constat că furia apelor s-a mai potolit. Îmi dau seama că înot într-un râu liniştit, dar care mai întâi a trecut printr-un frigider. Mă îndrept spre mal şi mă caţăr cu greu pe el. De-abia atunci scrutez apa neagră, dar nu zăresc nimic. O lună palidă îşi filtrează razele prin fuioarele ploii, cum ar spune poeţii. Mă întind cu faţa în sus, ca să-mi mai potolesc emoţia. Când încep să dârdâi zdravăn, mă ridic şi o pornesc alergând spre luminile oraşului care se zăresc în depărtare.

18

– **A**ndrei? Ce-ai mai păţit?

Mirela se uită la mine cu ochi mari. E îmbrăcată cu o cămaşă de noapte peste care şi-a tras un capot înflorat. Are încă ochii aburiţi de somn.

– Nimic, ce să se-ntâmple? zic eu scoţându-mi haina de ploaie şi atârnând-o în cuier. Sub ea se adună imediat o mică băltoacă. Ar mai lipsi să fac vapoare din hârtie şi să le dau drumul să navigheze. Am pus pariu cu un amic că pot să rezist îmbrăcat sub apă mai mult de un minut. Se pare c-am câştigat.

Fata nu mă mai ascultă. S-a dus la bucătărie să încălzească nişte apă. Mai înainte mi-a făcut semn spre o sticlă de vodcă pe care a scos-o din frigider. N-am aşteptat a doua invitaţie numai ca să n-o supăr. Când am luat sticla de la gură, nivelul scăzuse binişor.

Revine cu apa caldă şi mă vâră în baie. Mă lasă cu nişte prosoape uriaşe şi îmi întinde un halat de-al ei. Mă spăl temeinic în chiuvetă de tot mâlul şi ierburile care mi s-au încâlcit în păr. Simt în corp o înviorare plăcută. Strănut de câteva ori. Gâtul a început să mă doară. Tare am senzaţia că o să răcesc. Nici că m-ar mira. Trec pe urmă în cameră. Acum mă uit mai bine în jurul meu. Cele două încăperi sunt mobilate simplu dar cu gust. Mai trag un gât din vodcă şi mă simt parcă mai în puteri. Totuşi, nu-mi pot stăpâni tremurul mâinilor şi clănţănitul dinţilor.

– Andrei! Ai temperatură! zice Mirela punându-mi mâna pe frunte.

– Cine n-are în prezenţa ta?

Şi dau s-o sărut.

– Ascultă, se burzuluieşte ea, te-am primit în gazdă iar tu nu te porţi ca un gentleman. Nu-i frumos. Uite, o să dormi în patul ăsta, iar eu pe canapeaua de dincolo.

Mă vâră în plapumă ca pe-un copil. Nici măcar nu protestez. Cad din picioare de oboseală. Nu trec mai mult de cinci secunde de când pun capul pe pernă că şi adorm. În vis particip la tot soiul de întreceri nautice la care premiile sunt nişte blonde apetisante. Culmea e că le şi câştig.

19

Când mă trezesc, primul lucru pe care vreau să-l văd e dacă s-a oprit ploaia. Pe geamurile apartamentului se scurg în continuare şiroaie de apă. Oftez şi mă dau jos din pat. Pe masă descopăr micul dejun şi un bilet de la Mirela care mă sfătuieşte să rămân cât mai mult la ea. Mai adaugă ceva care mă face să roşesc de plăcere. Nu insistaţi, răilor, că nu vă spun!

În câteva clipe, bunătăţile de pe masă dispar. Cel mai mult m-a bucurat prezenţa unei feliuţe de brânză.

Hainele mi-au fost uscate cu fierul încins, totuşi mai simt puţină jilăveală. Îmi zic că până la hotel n-o fi o distanţă ca până la Ecuator. Unde, dealtfel, dacă aş ajunge, s-ar usca imediat. Trebuie să aflu cât mai curând ce e cu colonelul, aşa că nu pot să trândăvesc.

La hotel nu stau decât câteva minute, cât mă schimb. Încerc să aflu de la telefonista de serviciu şi de la recepţioneră dacă în seara trecută s-a întâmplat ceva în oraş, însă acestea nu-mi comunică nimic deosebit. Mă sui atunci în maşină şi mă îndrept spre parc. Ajuns în Sala jocurilor, studiez împrejurimile cu o degajare aparentă. Rinocerul e la locul lui şi stă pe un scaun cu o carte în mâini.

– Bănuiesc că e o carte cu poze, îi spun eu în loc de bună ziua. Altfel n-ai avea ce face cu ea. Apropo, ştii cum se scrie „mira-m-aş“?

Ar vrea să se repeadă la mine însă se abţine.

– Bravo, îl felicit eu. Te stăpâneşti minunat. Asta e un semn bun. Nu mai ai reacţii primare.

Tocmai atunci apare şi Bodea.

– A! Bună ziua! Vă ţineţi de promisiune şi ne vizitaţi! Dar de ce nu ne-aţi dat un telefon? Vă aşteptam ca pe un oaspete de seamă!

– Nu-i nevoie. E mai bine să văd cum se desfăşoară lucrurile aşa cum se întâmplă de obicei.

– Poate că aveţi dreptate.

Timp de două ore mă plictisesc îngrozitor ascultând şi notând date în legătură cu complexul de jocuri: aflu câţi vizitatori se perindă zilnic pe-aici, cât se câştigă, care sunt categoriile de vârstă care îl frecventează. Dar nimeni nu-mi suflă un cuvânt despre evenimentele de astă noapte. Parcă nici n-ar fi existat. Ca şi cum ar fi numai o invenţie a imaginaţiei mele. Oare nu cumva chiar aşa şi sunt?

La sfârşit, refuz politicos să mai trag de maneta unui aparat. Precis aş fi câştigat şi de data asta diurna mea pe o lună. Mă îndrept spre maşina mea şi mă întorc la hotel unde am parte iarăşi de un somn pe cinste.

20

S-a făcut seară. Veioza de pe noptieră luminează discret camera hotelului. Mirela îmi gângureşte la receptorul pe care îl ţin sprijinit de pernă. Din când în când întrerup conversaţia şi îmi şterg nasul care curge ca un robinet defect.

– Deci la ora şapte şi jumătate trec să te iau.

După ce închid, cotrobăiesc prin dulap şi-mi scot singurul costum mai acătării pe care îl am. Ar mai trebui poate o idee călcat, dar, în definitiv, sunt în delegaţie şi nu-mi trambalez după minte toată garderoba. Care, între noi fie vorba, nu e cu mult mai mare decât ce am la hotel.

La orele şapte şi un sfert sunt în hol. Lume multă forfoteşte cu treburi, dar sunt şi mulţi gură cască veniţi să asculte muzică la barul hotelului şi să se uite la pipiţe în speranţa că se înfiripă vreo idilă. De obicei, se înfiripă. La recepţie e grasul care mă tot gratulează cu adjective nu prea plăcute atunci când vin niţel mai şifonat de prin oraş. Oricât ar fi răzbunarea arma prostului, tot nu mă pot abţine să nu-i spun uşurel, printre dinţi, în timp ce-i las cheia de la cameră:

– Într-o zi o să vină cineva să facă teste de inteligenţă în cadrul trustului hotelier. Pregăteşte-te serios fiindcă s-ar putea să ai necazuri. Pe cei cu minte de preşcolari îi dă afară. Să nu zici că nu ţi-am spus.

Fără să-i mai aştept răspunsul, ies în ploaie la adăpostul unei umbrele. Maşina nu-mi este parcată prea departe, aşa că nu mă ud prea tare la pantofi. Motorul se încălzeşte repede şi o pornesc spre Mirela. Mai opresc

doar la o florărie de unde ridic un coş cu flori comandat din vreme şi la o tutungerie de unde, de banii pe care i-am câştigat la jocurile mecanice, iau lozuri în plic.

Mirela mă aşteaptă în pragul uşii de la blocul ei. E îmbrăcată într-un pardesiu, aşa că nu văd ce are pe dedesubt. Observ doar că, în picioarele acoperite de nişte ciorapi de mătase fină, poartă pantofi cu toc, deosebit de nostimi. Scot din portofel cartea de vizită a directorului.

– Pe unde vine strada asta? zic eu întinzându-i-o.

Exclamă uşor, în timp ce o citeşte la lumina din maşină:

– Oho! Aici stau grangurii! Ia-o la dreapta!

Mergem de-a lungul străzii principale unde sunt trei hoteluri de diverse categorii (care nu se deosebesc prin nimic între ele) şi multe magazine, un restaurant mare şi altele două mai mici. Ieşim din raza de lumină şi pătrundem pe nişte străduţe întortocheate. După aceea o luăm pe o stradă luminată ca ziua.

– Nici nu trebuie să-mi spui că aici e.

Încuviinţează dând din cap.

La numărul 24 sunt parcate mai multe maşini. Veranda e luminată de tuburi fluorescente. Un tânăr stilat şi cu o umbrelă de ploaie în mână ne deschide poarta. După ce se uită o clipă la cartea de vizită, ne lasă să trecem.

În faţa casei e un peron acoperit cu mozaic. În dreapta se zăreşte uşa unui garaj, dată în lături. La lumina unui bec puternic se vede cum cineva umblă pe lângă două maşini dintre care una, în privința înmatriculării, e cu soţ şi cealaltă fără. Un mic bazin îşi aruncă inutil jerbele de apă pe vremea asta ploioasă. Îmi vine să strig: pleonasm!, dar mă abţin. În stânga casei se cască adâncitura unei piscine unde se adună apele ploii. Am senzaţia că în spate trebuie să se întindă o grădină uriaşă. Clădirea are etaj şi e construită după cele mai noi norme ale arhitecturii. Un palat care trebuie să aibă vreo douăzeci de camere şi nu prea mici.

Pe scări apare chiar directorul. Costică Stavăr e bine dispus şi ţine şi el în mână o umbrelă cu care se fereşte de ploaie.

– Haideţi odată! Aţi ajuns ultimii!

În holul unde ne oprim pentru o clipă, ne scoatem balonzaidele. Directorul poartă o cravată în culori vii, care contrastează plăcut cu costumul de culoare închisă. Îi sărută ceremonios mâna Mirelei. La rândul meu fac o reverenţă în faţa soţiei directorului, o femeie deosebit de distinsă, cu o meşă albă în păr.

Când intrăm în salon, mai întâi cred c-am nimerit la o conferinţă. Cam treizeci de persoane de diferite vârste stau pe canapele şi în fotolii într.

Dacă aş fi intrat în mâini şi-aş fi ţinut în gură o lumânare aprinsă poate c-aş fi făcut vreo impresie. Aşa însă, nimeni nu-mi dă nici o atenţie. Cei mai mulţi au pahare în mână, pe care le folosesc cu dibăcie. Lângă noi apare de îndată un chelner cu o tavă cu băuturi. Mirela alege un pahar de whisky. Înhaţ şi eu unul cu pepsi. Stavăr se uită la mine contrariat. Îi dau lămuririle de rigoare:

– Iau nişte medicamente! Am răcit!

Gazda dă din umeri şi ne lasă singuri să prospectăm noile meleaguri pe care am poposit.

Mirela se uită ca fermecată la scara de marmură care urcă lin. De-a lungul pereţilor sunt tablouri de pictori contemporani. Numai vânzând unul din covoarele de pe jos, cineva ar putea să trăiască liniştit timp de un an.

– Ai mai fost vreodată într-o asemenea casă? mă întreabă ea vrăjită şi se strânge lângă mine, cerând parcă protecţie.

Cu un aer nepăsător, o informez sec că în fiecare week-end un avion personal al lui Rockefeller mă ia şi mă duce la una din reşedinţele lui pentru a mă destinde după solicitanta muncă de la redacţie. La plecare mi se

înmânează un plic cu verzulii, ca să iert eventualele neplăceri cauzate de cei care mi-au stat la dispoziţie.

Mirela se îndepărtează de mine.

– Urâciosule!

De la nişte difuzoare invizibile răsună muzică de dans. Câţiva tineri cu părul lins ca al personajelor din Bulevardul Paulista au început să se mişte în ritmul ei. Nasul meu e roşu de atâta suflat în batistă. O oglindă uriaşă mă arată cu ochi înlăcrimaţi, ca un şcolar repetent şi sentimental.

Dar unde e sărbătorita?

Parcă ghicindu-mi gândul, directorul apare ţinând de braţ o fată. Irene ar fi frumoasă dacă n-ar fi atât de antipatică. Gen Liz Taylor tânără şi înainte de a fi îmblânzită. Părul ei negru este pieptănat trufaş pe spate. Poartă o bluză ca spuma laptelui, şalvari ce-ar putea stârni invidia sultanei mamă, iar în picioare nişte pantofi uşori. Tatăl se uită la ea ca la o icoană pe lemn sau pe sticlă.

Bineînţeles că tocmai atunci mă apucă strănutul.

– Domnule, mi se adresează fata, cred că faci o confuzie: aici e o serată nu cabinet medical.

Şi se pierde printre ceilalţi invitaţi. Dispare şi tatăl ei, vădit încântat că are o fiică atât de spirituală.

În schimb, se apropie Marin Bodea. A îmbarcat serios băutură.

– Iată că ne-ntâlnim din nou. Ce să-i faci? Trebuie să mai şi trăim. Numai muncă şi iar muncă, parcă nu merge. Nu-i aşa?

Îl asigur că din punctul meu de vedere are perfectă dreptate.

Deodată, din capul scării, o voce îl strigă pe director:

– Vreţi să veniţi puţin?

Sus a apărut o chelie strălucitoare pe care parcă am mai văzut-o undeva. Nu-mi amintesc imediat despre cine e vorba. Abia pe urmă realizez că e vorba de dactilograful Iulian Moraru.

– Cel mai bun dactilograf din oraş, îmi spune cu mult respect Bodea. Directorul a scris o lucrare şi i-o bate zi şi noapte la maşină.

Suspină.

– N-aş putea să fiu dactilograf. N-aş avea răbdare să bat inepţiile altora.

– Dar ştiţi să bateţi la maşină?

Se uită la mine lung. Se pare că s-a mai trezit din mahmureală cu întrebarea asta sau doar mi s-a părut? O dă pe glumă:

– Nu. Prefer să bat manual.

Se mai scurg câteva minute chinuitoare. Dacă nu beau, ce să fac altceva? Fac de zor conversaţii.

Câteva clipe, după ce-l văd pe director coborând pe scară, ţinându-se cu o mână de balustradă, mă gândesc cum stă individul ăla şi bate de zor la maşină în timp ce alţii beau şi mănâncă. De fapt, observ cum o tavă cu bunătăţi se duce şi sus, aşa că mă simt mai liniştit.

E momentul să trec la acţiune. Scot din buzunar lozurile în plic pe care le-am adus şi le împart întregii asistenţe. Îmi opresc şi eu unul. Sus a apărut din nou Iulian Moraru.

– Nu luaţi?

– Nu cred în chestii de astea, zice el dispreţuitor şi dispare.

– În schimb, dumneavoastră, directore, credeţi din toată inima. Totuşi, să câştigi cinci maşini la loz în plic nu-i de ici, de colea.

Stavăr şi-a desfăcut primul lozul. Îl mototoleşte şi râde.

– Ar fi fost culmea să mai câştig una!

Şi ceilalţi musafiri şi-au desfăcut lozurile. Se aud din când în când exclamaţii.

– Dar dumneavoastră nu vi-l desfaceţi, domnişoară? o întrebă directorul pe Mirela.

– Încă nu. Aşa mi se pare că mai am o şansă.

Între timp, în mijlocul salonului s-a amenajat un ring de dans. Cinci balerine îmbrăcate cât se poate de economicos au început să execute un dans aţâţător. Din ungherele salonului se plimbă pe trupurile lor aproape goale lumini multicolore. O muzică sincopată îţi pune sângele în mişcare. La sfârşit, izbucnesc aplauze.

– Asta da, surpriză, zice Bodea în timp ce le soarbe din ochi. Astea de la Bucureşti ştiu meserie, nu glumă. Nu ca schilavele noastre.

Fetele s-au ascuns după o draperie. Sincer să fiu, m-aş duce după ele. Poate au nevoie de protecţie. De acolo apare o cunoscută cântăreaţă. E întâmpinată şi ea cu aplauze. Cântă vreo jumătate de oră şi dispare şi ea. Vin din nou fetele îmbrăcate altfel, ceea ce mi-alungă gândul că s-au simţit rău fără mine, şi-şi mai contorsionează trupurile, într-un mod agreabil, pentru cei ce le privesc. La sfârşit, Bodea se duce spre ele şi-i şopteşte uneia ceva la ureche. Fata chicoteşte, dar se pare că-i surâde felul în care-i vibrează timpanul. După ce se îmbracă se aşază şi ea într-un colţ. Apare şi cântăreaţa.

– Cât ţi-a dat?

– 5 000. A devenit şi ăsta un zgârciob… Cu cât ai mai mult, cu atât eşti mai meschin.

Din nou se aude din difuzoare muzică de dans. Câteva perechi pornesc să se bâţâie de te miri cum de nu se desfac în părţi componente. Cei mai în vârstă se uită şi beau. Directorul se apropie din nou de Mirela care mai are încă în mână lozul nedesfăcut.

Acum e marele moment. Hai, Mirela, îţi ţin pumnii!

Stau amândoi pe o canapea. Chiar dacă nu le pot urmări discuţia şi mă prefac interesat de foiala peştilor dintr-un acvariu imens, pot bănui cam ce se petrece acolo. Probabil că directorul, vrând să încropească o conversaţie, încearcă s-o convingă pe Mirela să deschidă lozul. La început ea rezistă. Dar iată că îl desface. O bucurie imensă îi inundă chipul. Directorul e contrariat. Îl

sărută şi îi spune că a câştigat o maşină. Insul încearcă s-o liniştească şi să nu atragă atenţia asupra ei. Fata îl priveşte mirată. Atunci el îi propune o afacere. După chipul Mirelei aş putea să jur că s-a ajuns la episodul ăsta. Că el, directorul, îi oferă o sumă de bani pentru lozul acesta. Să zicem, o sută de mii de lei. Ar însemna un câştig în plus de 30 000. Dar de ce? Fiindcă el are reputaţia unui om norocos. Ca orice reputaţie, trebuie să o întreţii. Are şi el marota lui. Nu, nu-i trebuie bani. Îi trebuie lozul. Aici simt cum Mirela începe să şovăie. Un peşte îşi turteşte faţa de geamul acvariului. Înăuntru sunt ierburi verzi şi roşii. Peştişori de toate culorile se alungă printre stâncile care închipuie un fund de mare. Băşicuţe de aer ies la suprafaţă de la instalaţia care primeneşte oxigenul din apă. Acum e acum! Mirela cedează. Dar îi spune că îi va da biletul numai mâine. Îl aşteaptă la ea acasă. Să vină cu banii şi va lua lozul. După care îşi închide poşeta în care a umblat nervoasă şi se ridică ducându-se la bar.

Directorul o urmăreşte cu o privire atentă după care se ocupă de alţi invitaţi. Nici unul n-a realizat că Mirela a câştigat o maşină la loz în plic pe care a vândut-o cu suprapreţ altcuiva. Toţi se veselesc. Din când în când răsună un chiot. Alcoolul începe să-şi facă efectul.

– Te pasionează piscicultura?

Lângă mine a răsărit Irene. Se clatină uşor în timp ce mă priveşte printre gene cu aerul ei obraznic. Mă împunge cu degetul în piept.

– Ai fi simpatic dacă n-ai strănuta atât.

După care adaugă:

– Vii cu mine?

– Depinde unde.

Buza inferioară i se strâmbă.

– Toţi întrebaţi aşa. Nici unul n-a zis „da“ fără să întrebe unde. Unde? În lumea largă. M-am săturat de casa lor, de banii lor, de maşinile lor, de puterea lor.

– Câţi n-ar dori să fie în locul tău!

– N-au decât să fie. Eu una m-am săturat. Aş vrea s-alerg pe o pajişte de flori, să fac dragoste în iarbă. Ai făcut vreodată dragoste în iarbă?

– N-am prea multe haine ca să-mi permit să le murdăresc.

– N-ai pic de poezie în tine!

Se uită la mine şi zice:

– Nu-i aşa că ai succes la femei?

– Nu prea. Mai curând ele au succes la mine.

Se amuză o clipă şi mă înlănţuie cu braţele:

– Hai să dansăm!

O caut din ochi pe Mirela. E la bar şi-mi aruncă din ochi nişte fulgere capabile să mă facă scrum. Va fi foarte greu s-o împac. Mai ales după câte a făcut pentru mine în seara asta.

Pe scară coboară Iulian Moraru. E îmbrăcat ca pentru plecare. Salută ceremonios în dreapta şi-n stânga, după care iese din casă.

Irene mă trage după ea.

– S-o ştergem de lângă ăştia. M-am săturat de înfăţişarea lor grafică până peste cap!

Pe una din uşi ajungem într-un coridor lung, la capătul căruia se află o altă uşă. Irene o împinge cu hotărâre şi ne trezim într-o încăpere cu o boltă înaltă, cu geamuri în tavan, de unde coboară o lumină difuză. Irene apasă pe un comutator şi aprinde toate luminile.

În mijlocul încăperii se află o piscină de vreo cincizeci de metri pătraţi. E numai bună pentru cine n-are somn să dea din mânuţe şi picioruşe o jumătate de oră înainte de a adormi, sau, dimineaţa, înainte de micul dejun. Apa are o culoare albastră, iar pe fundul bazinului se zăresc câteva desene complicate din ceramică.

Irene mă înlănţuie pe după gât.

– Sărută-mă! De ce nu mă săruţi?

Vreau s-o întreb: tu n-ai nici un prieten? Dar cuvintele îmi rămân în gât. Buzele ei le acoperă pe-ale mele şi-mi trebuie multă vigoare ca să mă desprind din înlănţuirea lor de ventuză.

– Ce-a fost asta? N-ai vrea să mai repetăm?

Până să-mi dau încuviinţarea, sunt asaltat din nou. Mă zbat cu mai puţină convingere. Dealtfel, Irene mă respinge ea.

– Tot nu vrei să renunţi la pepsiul ăla nenorocit? Ia un whisky.

Trece în spatele barului şi pregăteşte două whisky-uri cu gheaţă. Mai mult de formă îmi înmoi în paharul aburit buzele care mă ard.

– Faci o baie?

Nu aşteaptă să-i răspund. Se dezbracă rapid şi rămâne doar într-un slip confecţionat din resturile unui şnur. Sânii îi freamătă mici şi fermi. Se aruncă în apă. Nu mă feresc la timp şi câţiva stropi mă ating pe haine.

Caut în vestiar un prosop şi un halat de baie. Aştept ca delfinul din piscină să se liniştească. După ce iese din bazin o şterg cu prosopul şi o învelesc cu halatul.

– Eşti atât de bun cu mine, şopteşte ea şi se sprijină cu capul de umărul meu.

În clipa aceea se aude zgomot de paşi.

– Irene! Ce se-ntâmplă? întreabă directorul.

– Domnişoara a văzut în bazin un peşte care înota într-un chip foarte complicat. Am pus pariu că nu poate să-i imite stilul. N-am ce face, recunosc că am pierdut.

Directorul se uită la mine ca la un nebun. Eu însă nu mai zic decât bună seara şi mă îndrept spre salon. Acolo o caut din ochi pe Mirela şi îmi dau seama că a plecat. Cine nu s-ar fi supărat în locul ei? Îmi iau rămas bun de la toţi şi le urez distracţie plăcută în continuare, după care îmi îmbrac balonzaidul şi, condus de tânărul cu umbrela până la poartă, îmi iau tălpăşiţa, nu înainte de a afla că Mirela a luat un taxi cu o jumătate de oră mai înainte.

21

În faţa blocului unde stă Mirela nu e nimeni. Parchez maşina, mă dau jos în ploaie şi străbat în fugă câţiva metri sub picăturile reci până în hol. Urc până la etajul patru. În gând îmi pregătesc un mic discurs capabil să înmoaie cea mai împietrită inimă. Când ajung pe palierul unde se află apartamentul ei iau o figură plină de candoare şi apăs pe butonul soneriei. Nu răspunde nimeni. Mai sun o dată, mai lung. Să se fi culcat şi să nu audă? Sau poate că n-a ajuns acasă? S-o fi dus să-şi refacă viaţa, supărată că nu i-am dat destulă atenţie?

Sunt gata să plec când o inspiraţie de moment mă hotărăşte să apăs pe clanţă. Uşa e deschisă. Ce-o mai fi şi asta? Intru precaut în apartament. În cuier găsesc haina, udă de ploaie, cu care a fost la petrecere. Intru în prima cameră şi înţeleg din prima clipă că aici s-a dat o bătălie care n-a fost deloc navală. Pe jos sunt împrăştiate haine şi cioburi de vase. Mirela nu e. Trec în cealaltă cameră şi o zăresc în pat. Trupul său e încă fierbinte. Dar pulsul nu-i mai bate. Descopăr în jurul gâtului o urmă oribilă. A fost strangulată cu un cordon. Superba mea laborantă n-o să mai danseze niciodată…

Nu e însă timp de pierdut. Cercetez prin cameră şi descopăr pe un fotoliu poşeta cu care a fost la serată. Cineva a scotocit în grabă în ea. Cineva care ştia că Mirela are acolo un mic casetofon pe care i l-am dat ca să înregistreze discuţia cu directorul. Un casetofon care, pe o bandă îngustă, a imprimat un târg. Dar cine mai ştia de aparatul ăsta în afară de mine şi de Mirela?

Pe jos e un petec de hârtie. E lozul în plic pe care îl trăsese Mirela. Îl desfac cu gesturi mecanice şi citesc ce scrie pe el: Necâştigător. Într-adevăr, pentru Mirela lozul a fost necâştigător. Unul dintre musafiri a surprins momentul când i-am explicat Mirelei ce să facă dacă se încurcă banda şi a înţeles toată schema pe care am pus-o la cale. Dar cine anume dintre cei vreo treizeci de oaspeţi ai directorului? Nu cumva chiar directorul?

Cu o batistă pe care o scot din buzunar şterg amprentele mele mai proaspete. Pe cele vechi le pot deconta. Deodată, intru în alertă. Îmi dau seama că nu peste mult timp trebuie să sosească miliţia. Nu se poate ca ucigaşul să nu se bizuie că o să trec pe aici; şi ce e mai simplu decât să-mi pună în cârcă un omor? Ies din apartament şi cobor în viteză. De-abia când mă văd în maşină gonind spre hotel, răsuflu uşurat. Mai ales, că la un moment dat, mă intersectez cu două maşini ale miliţiei care se năpustesc în noapte cu sirena pusă şi cu faza mare aprinsă.

22

A fost o zi infernală.

De dimineaţă, directorul hotelului m-a chemat la el în birou şi mi-a spus cu amabilitate, dar ferm, că în maximum trei zile trebuie să părăsesc hotelul, deoarece este aşteptat un grup masiv de turişti străini. La început am fost convins de buna sa credinţă şi l-am asigurat de cooperarea mea. Pe urmă mi-am adus aminte de toţi cei care mi-au zis că mă vor evacua dacă îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Ce mai încolo şi-ncoace, se pare că datorită mie e un surplus de populaţie în oraş.

De colonel nu am nici o ştire. Parcă l-ar fi înghiţit pământul. Nimeni nu pomeneşte de el. Dar dacă, într-adevăr, l-a înghiţit pământul?

Iar strănuturile nu mai contenesc. Degeaba mă îndop cu pumnul de antinevralgice şi paracetamoale. Am febră şi nu mi-e bine deloc.

Dar cel puţin eu văd decorul ăsta pluvios şi toată forfota de pe stradă, în timp ce Mirela…

Nu se poate să nu-l prind pe ticălosul care a ucis-o! Nu se poate! Nucând va ajunge pe mâna mea.

Bat Strada mare şi mă uit la chipurile din jurul meu. Nici unul nu aduce cu colonelul. Degeaba am aflat atâtea chestii. Singur n-am cum să mă descurc.

E îmbulzeală. Deodată, cineva se propteşte zdravăn în mine şi mă zvârle de pe trotuar chiar când trece în viteză o maşină cu 12 B ca început de număr. Şoferul măsliniu de la volan mă evită în ultima clipă şi opreşte. Îmi strigă, într-o limbă care nu mi se pare a fi

indoeuropeană, probabil, ceva în legătură cu paternelii şi apoi o porneşte în trombă. Mă ridic cu greu din baltă. Câţiva indivizi exclamă compătimitori:

– Nu e ora două şi a făcut deja plinul!

Genunchiul pe care am căzut mă doare înfiorător. Din nou mi-am murdărit hainele. Îmi întinde totuşi cineva mâna. Mă sprijin cu nădejde de ea. E domnul Iulian Moraru.

– Am văzut cum v-a îmbrâncit, zice el ştergându-mă de noroi.

– Cine era?

– Un bărbat cu mustaţă. N-am văzut prea bine. Dar nu vreţi să intraţi puţin la noi?

De-abia atunci realizez că mă aflu chiar în dreptul biroului de copiat acte.

– Tocmai voiam să plec, dar aş putea să mai rămân cu dumneavoastră.

– Nu. Mulţumesc. Mai bine mă duc la hotel. Trebuie să mă schimb.

– Cum vreţi.

– Încă o dată vă mulţumesc. Iar celor care practică stilul împins am să le vin eu de hac până la urmă.

Mă îndepărtez şchiopătând. De data asta m-a ratat individul cu mustăcioară. Dar a doua oară va mai fi aşa?

Recepţionerul de la hotel mă vede în ce hal sunt, dar de data asta, privirea mea e atât de severă încât îşi înghite vorbele. Faţa mi-e dură de parcă ar fi cioplită în piatră. Mă doare genunchiul, mă doare şi umărul şi pe deasupra simt cum febra creşte necontenit. Tare mi-e teamă că în curând o să-ncep să aiurez. Vreau să dau un telefon ca să cer un ceai. Apoi mă răzgândesc. Mă duc la uşă şi mă asigur că e încuiată temeinic. Scot din frigider o sticlă nouă de vodcă şi îi deşurubez capacul. Iau un antinevralgic, un piramidon şi o aspirină şi beau cam trei degete dintr-un pahar. Pe faţă încep să-mi apară broboane de transpiraţie. Mă vâr într-o pijama şi mă

strecor cu grijă în pat. Dârdâi atât de tare că-mi clănţăne dinţii. Bine că n-am proteză, că s-ar face praf. Nu cred că mai am şanse să scap fără să zac câteva zile. Adorm şi visez tot soiul de mustăcioşi, de peşti în acvarii, de fete fără sutiene şi alte fleacuri. La un moment dat mă trezesc şi constat că s-a făcut întuneric. Cineva parcă umblă la uşa mea. Ascult mai atent: Nimic. Sunt gata din nou să aţipesc, însă de data asta aud precis că cineva încearcă să-mi deschidă uşa.

– Cine e? urlu eu, deşi ştiu că nu-mi va răspunde nimeni.

Dar dacă e cumva colonelul care îmi vine în ajutor?

Îmi iau inima în dinţi şi deschid uşa. Sunt înarmat cu o umbrelă. Nu e nimeni. În holul luminat anemic se zăreşte doar o pisică păşind majestuoasă pe mochetă. Când mă vede, miaună melodios. Ochii galbeni ard în blana ei neagră cum lucesc în rouă două brânduşele. Liftul se pune în mişcare de la palierul meu.

Dau din umeri neînţelegând nimic, încui uşa şi mă trântesc iarăşi în pat. Coşmarurile mă asaltează din nou..

23

După o vreme, în timpul delirului, îmi dau seama că deasupra mea e aplecat chipul necunoscut al unui doctor. Mi se uită cu băgare de seamă în ochi şi rosteşte ceva către nişte persoane pe care nu le văd. Se aude o foială şi un zgomot ca atunci când cineva sparge o fiolă. De mic copil nu mi-au plăcut injecţiile şi încep să mă zbat. Sunt înşfăcat şi ţinut zdravăn, în timp ce o soră îmi înfige fără milă un ac în braţ. Gem de durere dar imediat mă cuprinde o fierbinţeală binefăcătoare, cu totul altfel decât cea care mă ţinuse în mrejele ei până atunci. Sunt gata să-mi pierd cunoştinţa, dar mă mai ţin la suprafaţă ca un înecat care vede în larg o corabie ce-l poate ajuta. Îmi mai dau seama că pătura e dată la o parte de pe mine şi că sunt pus pe o targă. În legănatul ei, adorm.

… Când îmi vin în fire văd ca prin ceaţă o soră care stă aplecată asupra mea. Îmi deschide ochii şi se uită la irisul meu.

– Îşi revine, zice o voce. Fă-i injecţia!

Urmează ceasuri când mă dezmeticesc puţin şi mă agăţ cu disperare de clipele acelea. Mă prefac că dorm, dar stratagema nu ține. Patul în care stau e înconjurat de aparate. E chiar atât de grav ce s-a întâmplat cu mine? Nu e numai o banală răceală? Câte ore au trecut? Sau poate zile? De-abia reuşesc să privesc pe fereastră. Din câte îmi dau seama – plouă în continuare. Nu reuşesc să disting nici un chip din cele care se perindă pe lângă mine. Am o stare de leşin de care nu mai reuşesc să scap

oricâte eforturi aş face. Viaţa mea a devenit o pendulare între beznă şi lumina asta plăcută care mă farmecă.

Într-una din clipele de trezie aud chiar lângă patul meu Boleroul lui Ravel. Mai întâi încerc să deschid ochii, dar lumina neonului din tavan mă face să clipesc. Recad din nou în somnolenţă, însă acum melodia îmi este fluierată chiar în ureche. Parcă am cunoscut pe cineva odată căruia îi plăcea melodia asta! E tare demult de-atunci şi nu-mi aduc aminte bine cine e.

Dau cu mâna ca să-l îndepărtez pe cel care îmi fluieră la ureche.

– Eu sunt, colonelul! Deschide ochii, Mladin!

Colonelul? Cine e colonelul? A, e individul ăla blond din pricina căruia era s-o-ncurc!

– Dă-mi pace, murmur eu şi nu ştiu dacă am avut doar impresia că vorbesc sau chiar am şi rostit vorbele astea. Nu vreau să ştiu de nimeni.

– Dă-mi pace, murmur eu din nou. Eşti un om rău. Lasă-mă să găsesc lumina aceea trandafirie. E-atât de bine acolo…

O mână smulge cu brutalitate pătura care m-acoperă.

– Trezeşte-te, Mladin. Vor să te omoare!

Cine vrea să-l omoare pe Mladin? Cine are nevoie de viaţa lui? El se simte atât de bine în lumea aceea unde sunt obiecte de aur şi unde făpturile au o lumină de aur pe chipuri! Dacă ăsta e preţul pentru a cunoaşte lumea aceea, merită să şi mori!

Simt palme care mă izbesc peste obraji. Deschid cu mare greutate ochii. Un chip deformat stă aplecat asupra mea.

– Trebuie să fugim, Mladin! N-avem mult timp. Haide!

Cineva mă dă jos cu forţa. Încerc să fac câţiva paşi, dar mă poticnesc şi dacă n-aş fi susţinut m-aş prăbuşi pe podea. Străbatem un drum din care văd doar frânturi. Omul mă ia în spate şi atârn ca un sac. Urcăm într-un ascensor, apoi orice imagine dispare. Mă trezeşte aerul

rece şi umed şi înţeleg că suntem afară. Picături de ploaie îmi biciuie trupul. O lanternă luminează un prundiş prin care se găsesc smocuri rare de iarbă. Lumea mea cu sclipiri trandafirii e tot mai departe.

– Dă-mi drumul, scâncesc eu, dar parcă sunt prins într-o menghină de oţel. Omul gâfâie sub povara mea şi merge cu paşi rari. Încotro? Iar îmi pierd cunoştinţa. Sunt acum cu capul în jos. Nu mai văd nimic. E întuneric. Nici măcar n-am timp să mi se facă frică. Recad din nou în beznă. Mă mai trezesc o dată când îmi dau seama că sunt într-o maşină. După care nu ştiu cât timp mai trece până mă pomenesc într-un pat mare şi într-o încăpere caldă. Mă doare straşnic capul, dar am început să zăresc obiectele la dimensiunile lor normale, nu ca pe nişte făpturi care rânjesc la mine. Nu sunt chiar în toate facultăţile mele, în număr de două, dar tot e o schimbare în bine.

– Ei, te-ai dezmeticit?!

Întorc capul spre stânga. Pe un taburet stă colonelul. E îmbrăcat tot în costumul lui de blugi ros în coate şi genunchi.

– Unde sunt? întreb eu pierdut.

Chiar în clipa aceea uşa se deschide şi, odată cu aerul proaspăt de afară, intră pădurarul pe care l-am întâlnit în urmă cu nu ştiu cât timp.

– De când zac? îl întreb pe colonel observând cum de sub pat a apărut Trandafir.

– De patru zile.

– Ce-a fost cu mine?

Colonelul dă din umeri.

– Ce să fie? Cineva a ajuns la concluzia că ştii prea multe şi că trebuie să fii ţinut deoparte.

– Deci, directorul Marii fabrici?

– El şi cu alţii, printre care şi vărul lui, doctor la sanatoriu. Au recurs la o înscenare, cum că ai făcut o criză de nervi şi că ai nevoie de repaos. Au năvălit peste tine în cameră profitând de faptul că aiurai datorită febrei.

Brusc îmi revin amintirile. Îl pun la curent cu cele aflate la Sala jocurilor.

Se încruntă.

– Toate astea le ştiam. Nu era nevoie să te expui la asemenea primejdii. Mai ales că nu era deloc legal ceea ce făceai.

Izbucneşte în râs când mă vede că la rândul meu mă-ncrunt.

– Ce-ţi pasă? mormăi eu plin de amărăciune. Nu ştiu cum se face, dar niciodată n-am noroc. O singură trapă e în tot localul ăla şi tocmai eu trebuia să calc în ea. E clar că vocaţia mea au fost galerele.

– Sunt mai multe trape, mă linişteşte colonelul. Dar numai când vor ei intră în funcţiune. Le-am studiat demult cu atenţie.

După o pauză adaugă:

– Am aflat şi ce e cu aparatele de pocher mecanic. Sunt cu telecomandă. Numai când vrea Bodea se poate câştiga la ele.

– Dar de ce mi-a fost atât de rău?

– Au băgat în tine tot soiul de injecţii.

– Cum de m-ai găsit?

Râde ca un adevărat profesionist încântat de priceperea sa.

– A fost o pană de telefoane la sanatoriu. Bineînţeles, am aranjat să fiu eu trimis să repar linia. Aşa am dat de tine. Am revenit pe urmă noaptea. Cum te-am scos, vai de mine. M-ai cocoşat. Trebuie să mai slăbeşti.

– O să ţin minte sfatul ăsta.

– Te-am coborât pe scara de incendiu şi te-am trecut peste gard. Acolo îţi parcasem maşina.

– Aveai cheile?

– E un fleac să deschizi o maşină şi să faci contactul sub bord, spune el flegmatic.

– Un fleac, zici? Apoi mă întunec la faţă.

– Ştii că Mirela a fost omorâtă?

– Da. Dar n-am înţeles de ce.

– Fiindcă i s-a propus de către director un târg. Însă a fost văzută cum înregistra pe ascuns clauzele respectivei înţelegeri.

– Hopa! Asta e ceva de reţinut. De ce târg e vorba?

– Mirela s-a prefăcut că a câştigat la loz în plic o maşină. Directorul i-a oferit 100.000 de lei pe ea.

Colonelul se uită la mine cu o deosebită consideraţie.

– Tu ai inventat chestia asta?

Mă înfurii de-a binelea.

– Nu, nu eu. Nepotul meu, Alexandru. În clasa a III-a au ca temă obligatorie să-şi închipuie cum poate fi prins un pungaş.

Tocmai atunci pădurarul aduce un braţ de lemne. Îi fac semn spre el.

– N-ai nici o grijă, mă linişteşte colonelul. Azi ce-i? Vineri. Azi şi mâine eşti liber, ca să te pui pe picioare. Ai voie să ieşi doar seara din cabană şi să te plimbi. Mănâncă bine şi nu te mai gândi la nimic altceva. Duminică se joacă marele act.

– De ce duminică?

– Ai uitat? Chiar tu l-ai auzit pe director că duminică trebuie să se vireze pentru ultima oară banii. De ce şi cui? Vom vedea.

Dă să iasă pe uşă. Îl opresc cu un gest.

– Da?

– Ştii când am început să mă dezmeticesc la spital?

– Când? face el mirat.

– Când te-am auzit cum cânţi *Boleroul* lui Ravel. Omule, îl cânţi înfiorător de fals! N-ai pic de ureche muzicală.

– E-adevărat! N-am stat prea bine la dexterităţi.

Izbucneşte în râs şi apasă pe clanţă. Trandafir vrea să se ia după el, apoi socoteşte că e mai plăcut la căldura focului din sobă şi se aşterne din nou pe podeaua care geme sub greutatea lui.

24

E din nou duminică.

În pădure miroase a muşchi şi a iarbă udă.

Sub picioarele mele şi ale colonelului, frunzişul căzut şi putrezit de atâta ploaie se macină într-o mâzgă.

Mi-a adus de la hotel câteva lucruri de îmbrăcat. Mergem până la şosea unde mi se află maşina. De unde-o mai fi având benzină? Îmi aduc aminte de canistrele care se aflau în portbagaj. Cu siguranţă că blondul le-a găsit şi n-a ezitat să umple rezervorul. Să nu uit însă să-l pun să facem fifty-fifty.

La intrarea în oraş, colonelul coboară.

– Ne vedem la Sala jocurilor.

Acolo e animaţia obişnuită. Plătesc intrarea şi mă strecor prin mulţimea care joacă înfierbântată.

Schimb câteva fise şi trag şi eu fără prea mare convingere de manetele unui aparat. Joc până când sunt ruinat.

Pe uşă îşi face apariţia şi colonelul. Se preface că nu mă cunoaşte şi se ataşează şi el de un grup.

O vreme nu se întâmplă nimic. La un moment dat, apar, însă, directorul combinatului cu vărul său, doctorul. Străbat în grabă sala şi se duc la biroul lui Bodea. Nu m-au văzut sau, dacă m-au văzut, pentru ei nici nu mai exist.

Iarăşi trece o vreme chinuitoare. Mă întreb ce trebuie să se întâmple.

Deodată, simt că s-a petrecut în sală o transformare. Nu-mi dau seama despre ce anume e vorba în prima clipă. Apoi realizez că maşina numărul 10, la care până

atunci nu jucase nimeni, a fost reparată şi a început să funcţioneze. O singură persoană joacă la ea. E o femeie în vârstă, îmbrăcată fără gust. Trăsăturile ei sunt dure şi-mi amintesc de un alt chip. Dar, sincer să fiu, nu ştiu de care.

Tocmai când mă gândesc că de fapt chipurile umane sunt totuşi mai puţin diverse decât s-ar crede, se aude sunând o sirenă de la unul din aparate. Tresar. Femeia cu trăsături dure a câştigat. Se duce la ghişeul de unde se iau banii. Între timp acolo a apărut chiar Bodea. Îi schimbă fisele cu bancnote şi femeia pleacă fericită.

Îl caut din ochi pe colonel. Acesta se uită gânditor după femeie. Aproape în aceeaşi clipă îmi dau o palmă peste frunte.

– Sigur că da! Asta e!

Şi mă reped afară din sală. Colonelul se ia după mine.

Femeia a ajuns între timp pe alee. N-avem nici o şansă s-o mai prindem. Merge grăbită şi nu se uită nici în stânga, nici în dreapta, ca o pasăre care se-ndreaptă spre cuibul ei să devore prada. Şchioapătă uşor. Colonelul a ajuns lângă mine.

– Trebuie să punem mâna pe ea.

O iau la fugă dar mă opresc. Văd cum femeia, care până atunci se grăbise, stă locului şi face trei paşi înapoi cu spatele. După care îşi continuă drumul.

O pisică neagră i-a tăiat calea.

– Las-o în pace, îi spun colonelului. Acum ştiu cine e.

25

În capul străzii opresc şi ne dăm jos. Îi arăt o „Dacie" albastră cu număr de Bucureşti, oprită în dreptul unei case.

– Eu intru în casa aceea. Cât timp lipsesc, fă-mi plăcerea şi dezumflă cauciucurile la „Dacia" asta. N-ai impresia că au prea mult aer? Iar dacă lipsesc mai mult de o jumătate de oră, cred că ştii şi singur ce să faci.

O clipă şovăie, dar până la urmă e de acord.

– Bine. Dă-i drumul! Şi n-o face pe viteazul mai mult decât trebuie.

– Ţi-am părut vreo clipă viteaz? îi răspund eu şi îl depăşesc. Printre dinţi mai strecor: Auzi, să-mi facă el mie program!

Trag zăvorul cu care e închisă poarta. În curte nu e nici un câine. O palmă de asfalt mă duce până în dreptul uşii. În timp ce apăs pe sonerie îmi şterg conştiincios pantofii de un grătar metalic.

În prag apare Iulian Moraru. E îmbrăcat în surtucelul lui cenuşiu şi e în pantaloni de doc. Doar mânecuţele negre şi le-a scos.

Când mă recunoaşte, îmi surâde larg.

– A! Ce face domnul ziarist? Andrei Mladin, dacă am reţinut exact!? Vă rog să poftiţi!

În antreul strâmt în care se află printre altele şi o trusă Black and Decker, la care se pot executa tot soiul de operaţii de lăcătuşerie, îmi scot balonzaidul. Sunt invitat să intru în sufragerie. Un mare covor de iută acoperă întreaga podea care e vopsită cu un lac roşu. Un radio vechi

şi uriaş zumzăie într-un colţ. Telefonul e aşezat pe o măsuţă acoperită cu o broderie de mână. Câteva bibelouri de porţelan de un gust îndoielnic sunt răspândite prin casă.

– Luaţi loc, poftiţi aici pe scaun! se agită bărbatul chel. Doriţi o cafea?

– Nu.

– Atunci o dulceaţă? Sau poate un pahar de Uzo.

– Nu uzez Uzo.

Îmi aruncă o privire mirată şi tristă.

– Vedeţi, îmi calcă atât de puţină lume pragul… Când vine un oaspete e sărbătoare. Toată vara pun la dulceţuri şi şerbeturi ca să am cu ce să-mi servesc musafirii. Dar bătrânii singuratici ca mine sunt plicticoşi. Nimeni nu doreşte să le ţină tovărăşie. Dulceaţa se zahariseşte, nemâncată.

– Sunteţi singur? întreb eu privind ordinea desăvârşită din jur.

– Da, îmi înţelege el gândul şi urmează cu vioiciune. N-aş suporta să se atingă de lucrurile mele o mână străină. Uitaţi, aici sunt eprubetele pentru experienţele mele.

– Ce fel de experienţe?

– Încerc să realizez o bandă la maşina de scris de un tip special. Care să aibă durabilitate mai mare şi să nu păteze hârtia, aşa cum se mai întâmplă uneori. Dar ne-am luat cu vorba şi am uitat să vă-ntreb de ce-aţi venit? Aveţi vreo lucrare de bătut la maşină şi fiindcă e închis la birou duminica m-aţi căutat? Apropo, cum m-aţi găsit? În cartea de telefon nu figurez. E o carte veche.

– Nu sunteţi dumneavoastră responsabilul biroului de copiat acte de pe strada principală? În vitrină e pusă adresa responsabilului. Asta în cazul unui eveniment, ca incendiu sau furt, sau mai ştiu eu ce altceva.

– S-a petrecut un astfel de eveniment?

În glasul lui este o ironie subţire. Se duce la un scrin în care cotrobăieşte după ceva ce pare să nu găsească, se întoarce la masă şi se aşază pe scaun în faţa mea. Parcă suntem doi pensionari care-şi aşteaptă rândul la o partidă de şah în Cişmigiu.

– S-au petrecut trei astfel de evenimente. Au fost omorâţi trei oameni.

– Da, ridică el din umeri, am auzit şi eu de nenorocirile astea. Dar ce legătură poate să aibă un biet stenodactilograf cu astfel de întâmplări nenorocite?

– Are, din moment ce el a comis crimele.

La început, pune buza jos a supărare ca un copil bosumflat. După aceea începe să râdă în hohote.

– Asta-i bună, domnule Mladin! Aveţi haz!

Şi râde de-i dau lacrimile.

Aştept ca să se potolească şi de-abia pe urmă continui.

– De fapt, nu prea e de râs.

Devine serios.

– Sunteţi sigur că vă simţiţi bine? Am auzit că aţi fost internat la sanatoriul acela…

Şi face un gest semnificativ cu mâna la tâmplă.

– Sincer să fiu, nu prea mă simt bine. O uşoară răceală, care încă n-a trecut, îi explic eu pedant.

– Îmi pare rău, spune şi el pe un ton de asemenea serios. Îmi pare tare rău. Totuşi, cu ce vă pot fi de folos?

– Vreau să aflu adevărul. De ce i-ai ucis pe Pompiliu, pe Timofte şi pe Mirela?

– Iar începeţi? Cred totuşi că nu vă simţiţi prea bine.

– Nu. Nu mă simt bine în prezenţa unui ucigaş.

– Domnule Mladin, ridică el vocea ameninţător. Nu credeţi că depăşiţi măsura?

– De fapt, ştiu pentru ce i-ai ucis pe fiecare dintre cei trei. Nu ştiu exact amănuntele, totuşi ştiu destule detalii care să te poată inculpa. Iar totul a-nceput de la o radieră.

Se preface surprins.

– O radieră?

– Da. Radiera pe care ai pierdut-o când l-ai ucis pe Timofte. Era o radieră paralelipipedică, albastră, pe care scria Pelikan RW 40. De producţie germană.

– Și ce-i cu asta?

Nu-i iau în seamă tonul dispreţuitor.

– Ţi-ai dat seama că ai pierdut-o. Chiar dacă astfel de radiere erau în toate librăriile din oraş, ţi s-a făcut frică. Atunci ai comis o greşeală.

– Ce greşeală?

– Ai înlocuit la birou toate radierele. Ai adus a doua zi patru gume hexagonale nou nouţe. Ele mi-au atras atenţia de la început. Nu fuseseră întrebuinţate. Or, era curios ca la un birou de scris şi copiat acte să fie nişte radiere neconsumate… Pe cele vechi le-ai aruncat.

– E ca în Gumele lui Grillet. Puteai să inventezi altceva.

– Ce să fac? Sunt un tip livresc. Dar stai să vezi ce urmează. După aia n-ai să te mai prefaci că nu înţelegi. Am fost la Pompiliu acasă. Am văzut scrisoarea de adio pe care a lăsat-o, chipurile, maiorul. El bătea la maşină cu două degete. Ceea ce nu ştiai e că era stângaci. Şi, mai ales, nu ţi-ai închipuit vreodată că va fi cineva care să se uite mai atent la coala aceea de hârtie. În mod evident scrisă de un profesionist. Adică de un tip care bătea cu toate degetele. Tuşele erau prea clare ca să mă pot înşela. Mi-am adus aminte de biroul de copiat acte. Atunci am înţeles că numai Iulian Moraru are o legătură cu o radieră şi cu dactilografia.

– Dar de ce i-aş fi omorât?

– Ca să acoperi matrapazlâcurile directorului de la Marea fabrică, ale vărului său, doctorul, ale lui Bodea. Mai sunt câţiva pe care încă nu-i ştiu, dar o să-i spui la anchetă.

Ridică din sprâncene.

– De ce susţii asta? Fiindcă îl cunosc, din întâmplare, pe Stavăr? Fiindcă îi bat o lucrare la maşină?

– Ba îi ştii pe toţi. N-are nici un rost să te ascunzi. Azi, la Sala jocurilor, am înţeles totul. Dacă mai aveam vreo brumă de îndoială s-a risipit şi asta.

Se uită la mine neîncrezător.

– Nici n-am ieşit din casă. Nu vezi cât am de lucru?

Şi-mi arată un maldăr de foi de pe masă.

– Într-adevăr, n-ai ieşit. Însă din casă a ieşit o femeie. O femeie în vârstă, cu o broboadă pe cap şi îmbrăcată cu un pardesiu. A mers la Sala jocurilor şi a câştigat 400 de lei.

– N-a ieşit de aici nici o femeie. Chiar dacă ar fi aşa şi chiar dacă ar fi câştigat, ce e rău ca un om modest să ia un ban în plus?

– Ai dreptate. N-a ieşit nici o femeie. Era domnul Iulian Moraru îmbrăcat în haine femeieşti.

Izbucneşte în râs.

– De ce nu te faci detectiv?

– Am să mă mai gândesc la sfatul ăsta. Dar ştii cum te-ai demascat? Pun pariu că nici prin cap nu-ţi trece.

– Ei, s-auzim cum m-am demascat, râde el în continuare, bine dispus. S-auzim. Sunt curios.

– Când am fost prima oară la biroul de copiat acte, se discuta despre superstiţii. Fiecare îşi spunea părerea. Nu prea eram atent. Dar, când ai fost întrebat care ţi-e superstiţia, ai răspuns misterios: „Ce e negru nu-i integru“. N-am înţeles nimic pentru moment. Fără să vreau m-am mai gândit la ce înseamnă fraza asta. De-abia azi am priceput-o. De-abia azi am văzut cum te-ai oprit când ţi-a trecut o pisică neagră prin cale şi ai făcut trei paşi înapoi ca o babă. Fiindcă marele criminal are totuşi o superstiţie. De unde ţi se trage, n-am de unde să ştiu. Tot o pisică neagră cred că m-a salvat şi pe mine într-o noapte. Fiindcă te-ai întâlnit cu ea, n-ai mai îndrăznit să mă lichidezi, aşa cum plănuiai. Apropo, fii atent că ai uitat să-ţi pui gheata ortopedică.

– N-o port tot timpul.

– Sigur. N-o porţi decât atunci când ieşi sub înfăţişarea lui Iulian Moraru.

Se uită la mine cu tot mai multă gravitate.

– Iar la Sala jocurilor n-ai câştigat 400 de lei, ci 100 000 de lei. Teancul care ţi-a fost întins era prea voluminos, mult prea voluminos. Dacă ar căuta cineva cu atenţie prin casă, cu siguranţă că l-ar găsi. N-am eu grijă de asta. Va mai găsi şi alte sute de mii de lei. Fiindcă domnul Iulian Moraru practica în timpul liber şantajul. Îi şantaja pe director, pe şeful de la Sala jocurilor şi încă pe alţi câţiva.

Mâinile lui ies pe neaşteptate de sub masă. În ele apare un pistol.

– Ai ghicit, diavole!

– N-am ghicit, îi răspund eu simplu. Am dedus. Fii însă atent că în mâna dreaptă ţi-a crescut un pistol. Dacă nu ştii să-l mânuieşti, mai bine lasă-l deoparte. Ba nu, ştii: mi-am dat seama cât de precis ai ochit în marcajul din pădure.

– Şi pe asta ai aflat-o? râde el amar. Prea bine. Am să-ţi spun totul. Iar apoi o să plăteşti.

– Dacă ăsta e preţul, cred că merită, încuviinţez eu.

Iulian Moraru bate nervos cu degetele de la mâna stângă în masă.

– Povestea a început de la un loz în plic. Am tras în vacanţă la mare, acum trei ani, un loz în plic. N-am încredere în chestia asta, dar poate tocmai de aceea norocul nu m-a ocolit şi am câştigat o maşină. Cineva a citit peste umărul meu şi mai înainte ca să sar în sus de bucurie mi-a şoptit: Îţi dau 100 000 de lei pe lozul ăsta. Am îngheţat. M-am întors şi am zărit un tip zdravăn clădit, cu cap masiv, îmbrăcat în nişte pantaloni scurţi şi purtând ochelari de soare.

– Directorul.

– Exact. Am cumpănit bine, mi-am spus în gând: fie ce-o fi, şi lui i-am zis că sunt de acord. În aceeaşi seară tranzacţia s-a încheiat şi fiecare a plecat în treaba lui.

Numai că eu l-am urmărit şi când am aflat cine e, mi-am zis: dacă un ins cu funcţia lui oferă o asemenea sumă, înseamnă că nu e lucru curat. Aşa că am venit în Marna şi m-am angajat ca dactilograf. În curând am ajuns şeful biroului.

Glasul i-a devenit ironic.

– De, am fost promovat pentru merite excepţionale… Am încercat să mă informez în dreapta şi în stânga despre ce se petrece la Marea fabrică. N-am aflat nimic. Atunci m-am angajat chiar acolo. Trebuie să-ţi spun că printre multele meserii pe care le-am practicat a fost şi aceea de actor ambulant. Ziua munceam la birou, iar după-amiaza eram la fabrică. Mi-a trebuit ceva timp ca să descopăr cum se fură, dar a meritat efortul. Am înţeles legătura care e între cei câţiva inşi care conduceau de fapt oraşul. Din umbră, dar îl dirijau. Atunci, mi-a venit o idee diabolică: să mă servesc de aceşti ticăloşi ca să conduc, de fapt, eu oraşul. Eu, umilul Iulian Moraru, omul cu surtuc şi cu mânecuţe negre, aveam să fiu stăpânul.

În glasul omului se aud accente demenţiale.

– Am trimis fiecăruia dintre ei o scrisoare prin care le arătam că sunt la curent cu tot ce făptuiesc. Scrisori care s-au distrus pe urmă singure, fiind scrise cu o cerneală care dacă stă mai mult timp la lumină dispare fără urmă; o cerneală inventată de mine. De, printre altele am fost şi chimist. Directorului i-am descris exact felul cum funcţionează reţeaua sa. Vărului său, doctor la sanatoriu, i-am arătat că pot dovedi cu martori cum pentru pacienţi primeşte 5.000 de lei pe lună, altfel nu-i internează. Lui Bodea i-am spus că am înţeles exact cum funcţionează toate aparatele lui. Ceilalţi sunt plevuşcă, aşa că nu ţi-i mai înşir.

Bărbatul îşi trage sufletul. Ochii îi strălucesc ca de febră.

– Le-am pretins, pentru a nu-i divulga, 50.000 de lei pe lună.

Râde.

– Timp de doi ani au plătit. Au plătit fără să ştie cui anume. Nu ştiu cât dădea fiecare. Nici nu mă interesează. Nu mi-au ştiut niciodată adevărata identitate. I-am dus. V-am dus pe toţi.

– Pe mine nu, zic eu liniştit.

– Parcă tu contezi? N-o să ai cum să spui cuiva.

Tace o clipă.

– În fiecare lună, în prima duminică din lună, mă duceam la Sala jocurilor. Acolo era întotdeauna o maşină chipurile defectă. De fapt era de-ajuns să apăs pe un buton şi ea intra în funcţiune. Trăgeam de câteva ori de manetă, câştigam o sumă oarecare şi apoi mă duceam la casă unde Bodea îmi înmâna pachetul cu bani. De fiecare dată mă deghizam altfel încât nimeni nu s-a prins cine sunt de fapt. Nici n-au încercat să mă urmărească, fiindcă dacă simţeam acest lucru, le-am spus că îi denunţ.

Se încruntă.

– Am vorbit destul. Pentru un om umil ca mine e prea mult. Am dus de nas nişte ticăloşi. Nu-mi pare rău de ei.

– Dar de cei pe care i-ai omorât nu-ţi pare rău?

Dă din umeri.

– Pleavă. De ce s-au băgat unde nu le fierbe oala? Au aflat, au plătit. Aşa cum ai să plăteşti şi tu. Secretul vieţii unui om mare este să scape de toate capcanele pe care i le-ntinde existenţa. Voi pleca din oraşul ăsta şi voi duce o viaţă ferită de griji. De fapt, pe mine nici nu m-au interesat banii. Am vrut doar ca la bătrâneţe să-mi pot aduce aminte râzând de felul în care am ţinut în mâini soarta unui oraş.

– Te-nşeli. Ai ţinut în mâini doar soarta câtorva inşi. Din câte sunt informat, oraşul are o populaţie cu mult mai mare. Pe ceilalţi nu i-ai putut ţine în mână.

Rânjeşte.

– Îţi mai arde de bancuri? În situaţia ta n-aş râde deloc. Nu e prea roză.

Se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre un colţ al odăii. Îşi ţine pistolul îndreptat spre mine şi nu mă scapă din ochi.

Ce să fac? Să mă las fulgerător în jos? Prea riscant! Mă uit pe furiş la ceas. Ar cam fi timpul ca să-şi facă apariţia colonelul. Unde naiba zăboveşte? Iar eu tocmai azi nu mi-am luat toţi muşchii la mine.

Între timp, Moraru a ridicat un colţ al covorului. De sub el s-a ivit chepengul de la pivniţă. Îl ridică uitându-se ţintă la mine:

– Treci aici! Fără mişcări inutile! Economiseşti energie!

N-am încotro şi mă ridic. În aceeaşi clipă se aude soneria de la intrare. Moraru se uită întrebător la mine. Îmi face apoi semn să rămân pe loc.

– Dacă scoţi o vorbă, trag!

Se duce să deschidă. Uşa dintre odaie şi antreu a rămas dată în lături. Stă în prag cu pistolul în mâna stângă îndreptat spre mine. Strigă:

– Cine e?

– De la telefoane.

– Intră! Uşa e deschisă.

Colonelul intră cu o figură preocupată. Închide uşa după el şi pătrunde în odaie.

– Ce-i asta? exclamă el când se vede ameninţat cu pistolul.

– Lasă gura. Vă credeţi şmecheri, hai? îi zise Moraru şi-l împinge cu pistolul în coaste.

Simt că blondul vrea să facă o mişcare, dar Moraru sare în lături şi pune între noi şi el masa.

– Uşurel, uşurel! Chestiile astea le-am fumat de mult. Coborâţi în pivniţă!

Colonelul aruncă o privire rapidă prin odaie şi se avântă tacticos pe treptele abrupte. Eu îl urmez şi când păşesc pe prima treaptă îi spun lui Moraru:

– Sper să nu fie şobolani. Mi-e o frică de moarte de ei!

– Nici o grijă. Din moment ce sunteţi voi acolo, or să apară şi şobolanii. Or să se-nfrupte pe săturate.

Apoi scoate scara şi în timp ce trânteşte capacul şi încuie cu un lacăt greu mai zice:

– Sunt tare curios cum or să vă găsească, isteţilor. Dacă mai au ce să găsească…

De sus se aude pentru câteva minute zgomot de paşi şi de obiecte trântite. Probabil că Moraru se pregăteşte s-o şteargă. După care nu mai răzbate până la noi nimic.

– Ei, acum zic şi eu că ştii să te descurci, îi zic eu prin beznă colonelului.

– De ce te ambalezi? îmi răspunde el placid.

Îl aud cum cotrobăieşte prin mica lui geantă.

– Ai cumva un sandvici? îl întreb eu cu speranţă.

– Am ceva mai bun.

În mâna lui se aprinde o lanternă.

– Asta s-o mănânci tu. Oare o să ne găsească cineva în văgăuna asta? Lumina nu se propagă prin pământ. Cât o să rezistăm fără mâncare? Nişte sticle parcă am zărit şi nu cu apă. Oare o să ne mâncăm unul pe altul? N-aş zice că eşti prea fraged.

– N-ai putea să taci? îmi răspunde el cu un uşor început de enervare.

– Mereu nu-ţi convine ce fac, oftez eu.

– Crezi că m-ai putea ţine pe umeri? mă întreabă el.

– Chiar că ai şi găsit momentul să ne jucăm de-a caii şi soldaţii.

Dintr-o smucitură mă pune la pământ şi mi se urcă în cârcă.

– N-avem timp de pierdut. Încearcă să te ridici cu mine în spate.

– Nu s-ar putea invers? îl întreb eu văitându-mă. Ai cu vreo douăzeci de kilograme mai mult ca mine.

– Gura! îi aud răspunsul.

Mă ridic cu el în spate. Genunchii încep să-mi tremure.

– Stai naibii locului!

– Stau, stau. Eu sunt bumbăcit, eu răcesc, eu descopăr criminalul şi tot eu sunt luat în tărbacă. Decoraţiile le iau alţii. Nici măcar post-mortem n-o să am parte de ele şi doar în casă s-ar găsi o pernă pe care să le pună când m-or duce la groapă. Foarte mulţumesc de o asemenea colaborare.

De sus aud cum colonelul râşcâie pe lângă perete.

– Ce naiba faci? Dacă îţi închipui că ne putem strecura printr-o gaură de şoarece, n-are rost să te mai ţin în spinare.

– Gura! Nu te bâţâi!

– Gura, gura! Numai asta ştii, să dai ordine! Mladin çi, Mladin là! Dar să vii frumos la mine şi să-mi spui: mă băiatule, nu vrei şi tu trei degete de whisky? Nici pomeneală! Dar ia stai o clipă: noi de ce ne aflăm aici?

– Îngrăşăm şobolanii dacă nu mă laşi în pace, îmi răspunde el tot meşterind de zor.

– Nu mai pot! Mă dor picioarele!

– Numai o clipă!

Mi-e necaz că nu văd ce face sus. Degeaba încerc să ridic capul că nu zăresc decât lumina pâlpâitoare a lanternei. În păr îmi cad aşchii de lemn şi tencuială.

– Mai uşor, că nu mi-am luat şamponul cu mine… Dar în clipa următoare îl aud parcă prin vis pe colonel:

– Aici colonelul Dumitru Valerian. Căutați o Dacie albastră pe strada Anemonelor numărul 10. Proprietarul ar trebui să fie un bărbat de statură potrivită, chel, pe nume Iulian Moraru. S-ar putea, totuși, să fie deghizat. Trimiteţi o patrulă și căutaţi în pivniţa casei de la adresa asta. Repetaţi ordinul.

De uimire mă dezechilibrez şi cădem în beznă. Colonelul geme de durere. Se pare că n-a aterizat pe moale, deşi a picat pe mine.

– Ce faci? ţipă el la mine.

– Tu ce faci! Ţi-ai pierdut minţile? Crezi că vorbeşti la telefon?

– Ba chiar la telefon am vorbit, îmi răspunde el.

Ia lanterna şi-i îndreaptă fasciculul în sus. De pe lângă perete coboară două fire de care e legat un disc telefonic şi un receptor. E discul pe care am văzut că-l poartă orice telefonist asupra lui.

– Eşti grozav! zic eu încântat. Cum de-ai văzut firele?

– „Din întâmplare“, zice el cu modestie. Sau, mai curând, din deformaţie profesională. De când am intrat în odaie am urmărit cu privirea pe unde trece firul telefonic. E vârât sub stinghia care merge pe lângă peretele pivniţei. A fost un mizilic să stabilesc legătura. Mai greu mi-a fost fiindcă te bâţâiai ca un apucat.

– Mii de scuze, zic eu.

Mi-e o foame îngrozitoare. Mi s-a făcut şi sete.

– Hei, îi zic eu. Ia luminează încoace să văd ce-i cu sticlele alea!

La lumina lanternei descopăr vreo 20 de fiole frumos rânduite în nisip.

– Grijuliu, individul. N-ai cumva un tirbuşon?

– Nu. Dar ia şurubelniţa asta.

Îndes dopul şi gust din vin.

– Nu-i rău! exclam eu satisfăcut şi-i trec sticla colonelului.

– Mmm, face şi el sorbind licoarea.

Peste o jumătate de oră, când un ofiţer saltă precaut chepengul de la pivniţă, zăreşte doi inşi care beau direct din sticle şi cântă pe două voci Boleroul lui Ravel. Evident, fals.

26

Au trecut 24 de ore de când am fost scoşi din pivniţă bine dispuşi, aşa cum trebuie să fie cineva la sfârşitul unei anchete.

Moraru a fost prins tocmai când îşi umfla ultimul cauciuc. S-a apropiat de el un miliţian în civil şi l-a întrebat: doriţi să v-ajut? ca pe orice om mai în vârstă. Până să răspundă i-a şi pus cătuşele. L-au căutat în bagaje şi i-au găsit mai bine de un milion…

Directorul Marii fabrici, Bodea şi toţi ceilalţi acoliţi ai lor au fost arestaţi, iar Vincenţiu Peahă destituit. Sincer să fiu, mi-e milă de el. Îmi închipui cum a clipit din ochişorii lui de şoricel şi cu ce regret s-a despărţit de telefonaşele lui, neînţelegând cum de s-au putut întâmpla atâtea fără ca el să ştie ceva.

În holul hotelului e forfotă ca de obicei. Multă lume, însă puţini oameni. Nimeni nu ne bagă în seamă pe mine şi pe colonel.

De data asta e îmbrăcat într-un costum de o croială impecabilă. Ce mai, un adevărat manechin!

– Ne despărţim, mon colonel!

– Asta e! Ne-ai fost de mare ajutor! Eşti tare dibaci. Un veritabil profesionist.

– Aşa sunt bărbaţii singuri. Trebuie să gândească pentru doi. Altfel s-ar plictisi. Dar tu eşti de fapt profesionistul. Eu încă sunt la mişcarea de amatori.

Mă bate pe umeri amical. Îi zâmbesc.

La recepţie e tot grasul cu ochii mici. Vorbeşte cu o fată violent fardată, care ne tot aruncă ochiuri la capac.

– Bine sunt bărbaţii ăia doi, zice ea destul de tare. La o adică, n-aş şti pe care să-l aleg.

Apoi adaugă oftând:

– Să fie pe planetă astfel de bărbaţi şi să n-ai parte de ei!

– Cine? Ăia? pufneşte cu dispreţ grasul. Brunetul umblă numai pilit. Are lebărul făcut arşice. Celălalt e poliţist.

De data asta nu mai suport. Cu paşi uşor legănaţi, ca ai unui matroz pe covertă, mă îndrept spre recepţie.

– Ce doriţi? mă-ntreabă prudent grasul.

Îi fac semn cu degetul să vină mai aproape. Se lipeşte cu burta de tejghea. În clipa următoare îl apuc de-o ureche şi răsucesc cât pot de tare. Ciocanul, scăriţa şi nicovala şi-au modificat cu siguranţă poziţia.

– Când eram la grădiniţă şi eram obraznic, aşa îmi făcea educatoarea. Se pare că n-am frecventat amândoi aceeaşi grădiniţă şi nici c-am întâlnit aceeaşi educatoare.

Fata chicoteşte uşor în urma mea.

– Acum cred că ştiu pe care l-aş alege.

Colonelul m-a privit amuzat.

– La revedere, Mladin.

– Au revoir, mon colonel. Cu siguranţă că o să ne mai vedem. Dacă nu mi se întâmplă ceva.

Batem în lemn, amândoi în aceeaşi clipă. Ne uităm unul la altul miraţi şi apoi pufnim în râs.

– Mi-ar face plăcere să ne mai întâlnim măcar o dată. Să luăm două dame frumoase, să ne îmbrăcăm şi noi la patru ace şi să mergem la Ateneu când se cântă Boleroul.

– Sunt om serios, Mladin. Am nevastă şi copii. Nu pot să m-afişez cu dame. Dar putem, totuşi, merge împreună la Ateneu.

Iese pe uşa pe care „generalul" o deschide cu grăbire. În faţa hotelului îl aşteaptă o maşină a miliţiei. De cum se urcă în ea, porneşte ca din puşcă. Colonelul nu mi-a mai aruncat nici o privire.

– Aşa trebuie să fie bărbaţii adevăraţi. Duri, oftez eu cu invidie. Nici o privire înapoi, asta-i tehnica. O tehnică înaintată.

Pe uşă apare Miron însoţit de mama lui. Când mă vede, băiatul îşi scoate pistolul, mă ocheşte, își extrage pumnalul de la brâu apoi sună din trâmbiţă. Pe chip i se citeşte o fericire de nedescris. E într-altă lume, unde sunt cavalcade şi lupte între cavaleri, sunt jefuite diligenţe şi sunt salvate fete frumoase. O clipă, totuşi, mă cercetează ca şi cum ar vrea să vadă dacă nu fac parte din lumea lui, dar apoi mă pierde din raza de interes.

– Vă mulţumesc, spune mama lui Miron cu ochii în lacrimi. Vă mulţumesc din toată inima. Uitaţi, v-am adus ceva pentru drum. Până la Bucureşti nu-i cale lungă, dar poate vi se face foame şi opriţi undeva să mâncaţi. Să fii sănătos, dragul mamei. Mi-ai adus liniştea în casă…

O clipă îmi blestem proasta inspiraţie de-a nu fi plecat mai devreme. Sărut mâna femeii, înşfac pachetul de mâncare şi pornesc galop spre locul unde mi-e maşina. De-abia după ce mă urc la volan îmi dau seama că văd decorul printr-o cortină de lacrimi. Mi le şterg rapid şi din nou îmi revine în memorie, cu invidie, chipul colonelului.

– N-ai fi rezistat nici tu la încercarea asta, şoptesc eu şi după ce trec pe mai multe străzi, opresc la o florărie. Iau un morman de garoafe şi mă urc din nou în maşină. Mă îndrept spre marginea oraşului. În dreptul cimitirului, frânez intempestiv şi mă dau jos.

Pe mormânt e o cruce simplă de lemn pe care stă scris un nume: Mirela Nisipeanu. Pun florile cu grijă pe pământ.

Peste câtva timp ies cu paşi înceţi din cimitir. Urc din nou la volan şi mă îndrept spre marginea oraşului. După ultimele case urmează o scurtă porţiune de câmp şi pe marginea şoselei se ridică o placardă pe care scrie:

VĂ MULŢUMIM CĂ AŢI RESPECTAT LEGEA ÎN ORAŞUL MARNA!

– Chiar c-am respectat-o, zic eu şi apăs pe acceleraţie până la refuz.

27

Primul pe care-l zăresc când intru în redacţie e Haralambie Necşulescu.

– Salutare şi globule roşii, zice el. Te remarci în provincie? Nu-ţi mai ajunge Capitala? Mare pişicher mai eşti, domnu’ coleg!

Face cu ochiul către biroul redactorului şef.

– E grozav de încântat de articolul pe care i l-ai trimis în legătură cu cele din Marna. Zice că de mult n-a mai avut ziarul nostru o asemenea bombă. A spus să intri la el cum apari.

Redactorul şef stă ca de obicei pe cele trei volume din enciclopedie. Nu pare entuziasmat când mă vede.

– Mda… Ai venit? Nu te-ai descurcat rău. Aş putea spune chiar bine. Nici articolul nu e rău. Îl publicăm în primul număr, zice el tot mai acru. Altceva? Când ai venit? Acum? Bine, bine. Până mâine eşti liber. Poate că-ncepi, totuşi, să te-ocupi şi de gazetărie.

Când să ies sună telefonul. Răspunde şi-mi face semn să mai rămân.

– Da. Eu sunt. Bună ziua.

De necrezut! Ştie să spună şi bună ziua! Asta înseamnă că vorbeşte cu vreun barosan.

– Da? Nimic deosebit. Toate merg bine. Da, avem un articol excepţional despre cele din Marna. L-a scris un martor ocular al evenimentelor. Cum îl cheamă? Andrei Mladin. Sigur că da, aţi auzit de el. Da, da, el e cel care a contribuit la demascarea criminalului. Bine, o să-i

transmit. Da, îl publicăm în numărul ăsta. Cum adică să-l mai amânăm?

Redactorul şef se-ncruntă.

– De ce să-l amânăm? Mai târziu n-are nici un rost să-l publicăm. Acum, când faptele sunt calde, trebuie aduse la cunoştinţa cititorilor. Opinia publică trebuie să fie informată corect. De ce să se işte tot soiul de zvonuri? Nu e mai bine să spunem adevărul oamenilor? Nu, nu sunt de acord. Sunt redactor şef şi eu decid ce se publică şi ce nu, potrivit mandatului încredinţat. Până la noi dispoziţii, eu hotărăsc. Bine. La revedere.

Când lasă telefonul din mână pare îmbătrânit cu zece ani. De-abia atunci mă observă.

– Ce mai vrei? Du-te acasă.

Vreau să deschid uşa. Îmi strigă:

– Stai!

Mă întorc spre el. Are o expresie blajină cum nu i-am văzut-o niciodată pe chip.

– Mladin! Ai făcut treabă bună! Sunt mândru de tine!

Mai adaugă îndârjit:

– N-ai nici o grijă! Articolul apare. Du-te şi te odihneşte!

I se pare c-a fost prea blând şi adaugă:

– În ultimele săptămâni n-ai avut condică! Poate te-ai dezobişnuit de ea! Fii atent să nu întârzii!

Ies, închid uşa capitonată şi plec din redacţie nu înainte de-a corecta pagina cu articolul meu.

28

Ceasul sună, aşa cum trebuie, la ora şapte.

Aşa cum trebuie, e apă caldă la duş; mă spăl şi mă rad ca pentru o zi mare, chiar dacă nu e vreun solstiţiu.

Hainele îmi sunt în dulap, curate şi călcate, aşa cum trebuie.

Îmi iau un mic dejun, aşa cum trebuie.

După care ies în stradă, unde ploaia n-a încetat nici acum, şi mă strecor la volanul maşinii care porneşte de la prima cheie aşa cum trebuie.

La primul chioşc de ziare opresc, cobor şi cumpăr revista la care lucrez, aşa cum trebuie.

Mai întâi filez să văd dacă semnătura e acolo; e acolo, aşa cum trebuie.

După aceea, o deschid brusc.

Ceva însă nu este aşa cum trebuie. În locul articolului despre Marna, e un reportaj tot de-al meu, din agricultură.

Îmi vine să râd, închid revista. Îmi ridic gulerul şi rămân o clipă cu faţa în sus, sub stropii reci.

Pe lângă mine trece un grup de tineri. Unul dintre ei poartă la gât un tranzistor. Vocea plăcută a unui crainic anunţă că, în toată ţara, pentru încă o vreme, continuă să plouă.

La Crime Scene au apărut:

CS 1-Zâmbet ucigaș – Lisa Scottoline
CS 2-Dansul morții – Linda Fairstein
CS 3-Filiera grecească – Bogdan Hrib
CS 4-Crima Zen – Oliver Bottini
CS 5-În gura presei – Robert B. Parker
CS 6-Sunetele morții – Alex Mihalcea
CS 7-Atac în bibliotecă – George Arion
CS 8-Masca Morții Roșii și alte povestiri – Edgar A. Poe
CS 9-Câinele din Baskerville – Sir Arthur Conan Doyle
CS 10-Spada – Bogdan Teodorescu
CS 11-Atingerea Sultanului – Hakan Yel
CS 12-3 cu ghinion – Emil Simionescu
CS 13-Dreptate fără lege – Edgar Wallace
CS 14-Crima Lordului Savile și alte povestiri – Oscar Wilde
CS 15-Indicii anatomice – Oana Stoica-Mujea
CS 16-Ziua lupului – Carlo Lucarelli
CS 17-Casa secretă – Edgar Wallace
CS 18-Plăceri nevinovate – VT Morogan
CS 19-Fabrica de păcate – Richard Aleas
CS 20-Consiliul Justiției – Edgar Wallace
CS 21-Cameleonul – George Arion
CS 22-Pactul Roșu – Olivier Descosse
CS 23-Final Exit – Richard Aleas
CS 24-Parfumul văduvei negre – Oana Stoica-Mujea
CS 25-Strada șobolanilor – François Forestier
CS 26-Hoții de timp – Ivona Boitan
CS 27-Almost Blue – Carlo Lucarelli
CS 28-Justițiarii din Cordoba – Edgar Wallace
CS 29-Asasin la feminin – Monica Ramirez
CS 30-Greuceanu. Roman (cu un) polițist – Stelian Țurlea
CS 31-Crima de la jubileu – Lucia Verona
CS 32-Legea celor patru justițiari – Edgar Wallace
CS 33-Necuratul din Colga – George Arion
CS 34-Pasiuni periculoase – VT Morogan
CS 35-Criminali în paralel – Denis Georgescu
CS 36-Ultimul Papă – vol.1-Luis Miguel Rocha
CS 37-Ultimul Papă – vol.2-Luis Miguel Rocha
CS 38-Identități secrete – Monica Ramirez
CS 39-Igluuri în deșert – Dan Scroggins
CS 40-A 4-a țintă – Emil Simionescu
CS 41-Identități secrete II – Monica Ramirez
CS 42-Cei trei justițiari I–Edgar Wallace
CS 43-Ieși din rând! – Stelian Țurlea
CS 44-Cei trei justițiari II– Edgar Wallace
CS 45-Enigma nisipurilor (vol. I) – Erskine Childers
CS 46-Enigma nisipurilor (vol. II) – Erskine Childers
CS 47-Agentul secret – Joseph Conrad
CS 48-Îmi ies din minți – Stelian Țurlea
CS 49-Patiseria – Constantin Stoiciu
CS 50-39 de trepte – John Buchan
CS 51-Memento – VT Morogan
CS 52-În brațe străine – Andra Pavel